

Một Thời Để Yêu

Dạ Thủy

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương Kết](#)

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 1

Vi Bình tung tăng chân sáo trên đồi . Một ngày đối với nàng thật đẹp . Mọi cảnh vật như chuyển mình sau một đêm say ngủ . Gió nhẹ làm lay động những cánh hoa còn lóng lánh sương đêm . Trên cao ông mặt trời rải những tia nắng vàng óng ánh xuống từng ngọn cây cọng cỏ , góp phần làm ấm áp bầu không khí vào một buổi sáng cuối xuân.

Cảnh đẹp và sự trong sáng hoàn hảo , buổi sớm mai khiến Vi Bình cảm thấy dễ chịu . Nàng nghĩ mình cần phải hái một ít hoa dại về nhà ép khô vào vở trước khi mặt trời lên quá cao.

Vi Bình thoăn thoắt bước qua những ghềnh đá , tiếng suối chảy tiếng thông reo , tiếng lũ chim vỗ cánh khiến lòng nàng rộn rã . Vui miệng nàng ngheu ngao hát :

"Ngày em còn thơ lòng vương mộng mơ . Thường hay hỏi má em , má ơi ngày sau , lòng sẽ thăm tở vương và vui sướng hơn . . .

Mẹ em khẽ bảo rằng :Biết ra sao ngày sau . . ."

Thình thoảng Vi Bình dừng lại đây đó , chạm tay vào mọi thứ như thể chúng đang nhảy múa chung vui cùng nàng . Chưa bao giờ nàng cảm thấy vui như hôm nay , trở lại mái ấm gia đình sau bao ngày xa cách gặp lại người thân nhất là mẹ , người mà Vi Bình ngày đêm mong nhớ lúc xa người . Giờ đây những gì chung quanh nàng cũng gần gũi và thân quen như ngày nào . Chỉ có vi Bình , nàng không nhận ra chính bản thân mình , nàng đã trở thành thiếu nữ trưởng thành , thông minh , xinh đẹp . Đây nhé gốc điệp già ngày xưa nàng đã khắc tên mình lên đó , bây giờ vẫn còn in đậm rõ ràng đây . Nhưng quan trọng là những gì nàng đã in khắc trong lòng thì không bao giờ phai nhạt . Nàng vuốt ve lên thân cây chúm chím cười rồi lại hát.

"Ngày em còn thơ lòng vương mộng mơ . Thường hay hỏi má em , má ơi . . ."

Bỗng Vi Bình im bặt , có tiếng động làm nàng giật mình . Nàng đưa mắt

nhìn quanh và hồi hộp chờ đợi . . . có cảm giác như những âm thanh vừa rồi là do bước chân của ai đó đạp lên xác lá khô và trên những cành cây thông gãy do cơn đêm qua.

Không khí trở lại im lặng và trầm tĩnh , nhưng tâm trạng Vi Bình thì đã không còn bình yên thanh thản nữa . . . có cảm giác một cặp mắt thao láo nào đó đang dán chặt vào mình , rình rập và theo dõi mình . Thật là khó chịu và dễ sợ . Vi Bình quyết định lên tiếng , tuy đã cố gắng bình tĩnh nhưng giọng vẫn còn run :

- Ai ở đây phải không ? Ra đi , tôi đã nhìn thấy rồi ! Tôi không thích . . .

Chưa dứt lời đôi mắt Vi BÌNH đã mở to tròn xoe . . .

Từ sau cây to khuất sau nghèngh đá , một gã đàn ông từ từ chui ra . Mặc dù anh ta đã sửa lại áo quần , cài nút áo đến sát cổ nhưng trông vẫn buồn cười vì những hoa cỏ dại bám đầy trên tóc . Trên cổ vẫn còn đeo lủng lẳng chiếc máy ảnh , anh ta bước đến gần , bây giờ Vi Bình mới có dịp nhìn kỹ . Đó là một thanh niên to lớn , khỏe mạnh , chiếc áo sơ mi màu ghi ngăn tay để lộ những bắp thịt săn cứng , cuồn cuồn rám nắng , rất đẹp và rất đàn ông . Khuôn mặt anh ta sáng hắn lên với đôi mắt to sáng và sâu thẳm , tuy hơi lạnh lùng và có vẻ điệu cáng , nhưng ánh lên những tia tình tứ dịu dàng . Anh ta cũng ngấm lại Vi Bình mới nhận thấy nụ cười từ cái miệng đẹp của anh ta trông rất hiền và rất duyên.

Vi Bình không cười , nàng lờm lờm :

- Suýt chút nữa ông làm tôi chết vì đứng tim rồi !

Đôi chân mày người thanh niên hơi dàu lại :

- Làm gì mà trợn mắt nhìn tôi dữ vậy ? Làm như tôi quái vật không bằng !

Vi Bình hất mặt đưa chiếc cằm thon thon về phía trước :

- Hừm ! Nếu là quái vật thì có lẽ tôi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều !

-Ồ ! Thì ra tôi dễ sợ đến vậy sao ?

- Phải đó !

- Vậy cho tôi xin lỗi vì đã làm cô đứng tim có được không ?

- Đấy ! Khi ông chịu nói tiếng xin lỗi trông ông dễ thương hơn nhiều !

Gã thanh niên bật cười , rồi anh ta ngồi xuống thản nhiên trong tư thế rất tự nhiên và sáng khoái . Vi Bình cũng ngồi xuống đối diện anh ta , nét mặt

căng thẳng như bắt đầu một cuộc tra hỏi :

- Nè , ông chui vô bụi cây chi vậy ? Ông làm tôi sợ quá !

- Còn trách nữa ư ? Chính cô mới là người tạo ra những rắc rối này đây , cô đã phá giấc ngủ của tôi.

- Tôi à ?

- Phải , tôi đang ngủ rất ngon và mơ một giấc mơ đẹp . Đang say sưa thì chính cô đã đánh thức tôi dậy , cô nhảy nhót và la hét um sùm ai mà chịu nổi.

- Sao ? Tôi hát hay thế mà ông bảo tôi la hét à - Nét mặt hơi dịu lại Vi Bình tiếp - Nhưng dù sao thì ông cũng đã thức rồi , có uống tiếc giấc mơ cũng đâu còn nữa chứ ?

Vi Bình chúm chím cười :

- Chẳng lẽ tôi đẹp và hát hay như thế này mà không làm ông thích bằng giấc ngủ và giấc mơ của ông sao ?

Môi gã thanh niên mím lại hình như là để nén nụ cười :

- Tự khen mình mà không biết ngượng à ?

- Trong khi tôi thì đang đỏ mặt tía tai dùm cô đây.

-Ồ ! Chẳng lẽ ông không thấy điều tôi nói là đúng hay sao ? Tôi không phải là loại phụ nữ khiêm tốn hay khép kín đâu . Mẹ tôi đã từng bảo sống với lòng mình vẫn hay hơn nhiều ! Và tôi tin mẹ tôi nói đúng.

- Nhưng tôi đã lầm lẫn một cách đáng tiếc rồi . Phải , tôi ngắm cô thật nhưng đâu phải là nhìn chiêm ngưỡng . Này nhé , đôi mắt cô quá to trong khi cái miệng thì quá nhỏ , cộng thêm cái mũi hếch và hàm răng không đều đặn tay cô như nải chuối già và còn nữa , tóc cô . ..

- Ê , nói đủ chưa ?

- Chưa , chỉ mới bắt đầu thôi !

Vi Bình dẫu môi :

- Nè , nói ít một tí , tôi sẽ không bảo ông câm đâu mà sợ !

- Cô lại gắt gỏng với tôi rồi , thật ra cô đâu có xấu chứ , vừa nhìn thấy cô tôi đã nghĩ ngay đến mẹ tôi !

- A . . . Cái ông này lại còn dám . ..

- Tôi chưa nói hết mà ! Cô bé , thật sự cô rất giống mẹ tôi lúc còn trẻ nên

vừa gặp cô tôi đã thấy thân quen và dễ mến ngay !

Lời khen vừa dịu dàng vừa chân thành của người thanh niên khiến đôi má Vi Bình nóng bừng cô trách anh :

- Hứ ! Ông thật là người đàn ông bạo mồm bạo miệng.

- Thì tôi bị nhiễm lối sống của cô ấy . Nghĩ gì nói nấy , "sống thật với lòng" , tôi thấy cái triết lý cũng hay hay !

- Ông có vẻ thích đùa quá !

- Cô không thích sao ?

- Không phải , nói chuyện với ông tôi thấy rất vui . Tôi chỉ lấy làm lạ là tại sao một người như ông lại không đến những nơi du lịch đông đúc để giải trí mà lại lên ngọn đồi xa xôi hẻo lánh này ?

- Tôi ở thành phố , nhưng gia đình tôi có nhà riêng ở đây . Tôi không thích người thành phố , họ điều sống không thật với lòng mình , họ chỉ thích những gì hào nhoáng xung quanh , và chính vì thế mà khi sống trên thành phố tôi cũng cảm thấy mình cần phải có lối sống giả tạo như thế để phù hợp với mọi người . Chỉ có những nơi như thế này tôi mới cảm thấy tôi sống thật với lòng mình , nên tôi đã tìm đến đây , ở đây phong cảnh rất đẹp , một nét đẹp hoang dã , thơ mộng và rất hiền hoà , mà tôi không tìm thấy ở những nơi khác . Nhưng tôi không ngờ hôm nay được may mắn trò chuyện , bầu bạn với một cô bé dễ thương và hồn nhiên như thế này.

- Ấy ! Ông lại bắt đầu nói nhảm rồi , có ấm đầu không ?

Người thanh niên đắm đắm nhìn Vi Bình , đôi mắt thoáng mơ màng.

- Có lẽ tôi không còn bình thường nữa rồi !

Vi Bình khúc khích cười :

- Eo ơi dễ sợ quá ! - Rồi nàng đứng lên phủi những cọng cỏ vướng sau gáy nói - Năng đã lên cao mà tôi không hái được cành hoa nào cả.

- Vậy để tôi phụ cô một tay nhé ?

- Hừm ! Có hai tay sao chỉ phụ có một tay hả ?

- Lòng tốt của tôi cũng khiến cô suy diễn nữa sao ?

-Ồ , tôi nói đùa đó mà , tôi chỉ sợ phiền ông thôi !

- Không có đâu , tôi cũng rất thích hoa !

- Được thôi , như vậy tôi sẽ về nhà sớm hơn một chút cho kịp bữa cơm để

mẹ và cậu tôi khỏi trông.

Họ vừa hái hoa vừa trò chuyện vui vẻ , cởi mở như đã thân thiết nhau từ bao giờ . Những phút giây cau có , cãi vã và khó chịu lúc vừa mới gặp nhau , dường như chưa từng có và chưa từng xảy ra.

Khi đứng dưới chân đồi trao đóa hoa từ tay mình sang tay Vi Bình , người thanh niên hỏi :

- Chúng ta có còn gặp nhau lại không Ti Ti ?

Đôi mắt đẹp tròn xoe :

- Hay nhỉ , ông còn biết cả tên tôi !

- Có khó gì đâu - Anh đưa tay chỉ lên đồi - Không phải lúc này cô còn mãi mê đứng ngắm tên mình khắc trên cây diệp già đó sao ?

- Tôi thấy khó chịu quá !

- Ồ , cái tên Ti Ti nghe rất hay và rất dễ thương kia mà ?

- Không phải tôi đang nói chuyện tên tuổi đó , tôi khó chịu vì ông đã dẫm lên lút rình rập tôi , chắc lúc tôi trông buồn cười và ngổ lăm phải không ?

- Không sai , cô hiểu mình được như vậy là tốt ! Nhưng mà cô không thể gán ghép cho tôi những từ ngữ đó . Ai mà thèm rình rập cô , chỉ là vô tình mà thôi . Phụ nữ các cô luôn độc đoán và luôn nghĩ xấu cho người khác , trong khi đàn ông chúng tôi thì lại không như thế.

Vi Bình cười , đôi má mịn màng thoáng hai lún đồng tiền duyên dáng :

- Tôi không thèm tranh cãi với ông những chuyện đã qua . Đơn giản là trước khi tôi ra về tôi không muốn thấy cái mặt nhăn nhó của ông , được không hả ?

- Được thôi ! - Gã thanh niên nhe răng cười - Trông có tươi rói không Ti Ti , tôi mới cả miệng này !

Tiếng cười trong trẻo của Vi Bình lại vang lên , hồn nhiên , vô tư và trong sáng.

- Ông cười gì mà giống con khi đột quá , ông làm tôi sợ mất hồn vía luôn.

- Nè , hình như ngày nào cô không gây gổ , chọc giận người khác thì ngày đó cô ăn không ngon phải không ?

Một tay ôm bó hoa , một tay Vi Bình đưa tay vẫy vẫy.

- Thôi tôi về đây , tạm biệt nhé !

Nhưng vừa quay lưng Vi Bình đã nghe anh ta gọi giật lại :

- Tì Tì !

- Có chuyện gì thế ?

Giọng anh đầm ấm cầu khẩn.

- Tì Tì vẫn chưa cho tôi biết bao giờ chúng ta gặp lại ?

Rèm mi cong vút chớp nhẹ , Vi Bình nghiêng đầu duyên dáng.

- Tì Tì còn chưa biết thì làm sao trả lời cho ông được !

Rồi không đợi cho người thanh niên kịp nói thêm lời nào , nàng chạy thẳng về nhà , bỏ mặt người thanh niên đứng lại giữa không gian hoang vắng.

. . . Chưa vào nhà Vi Bình lại lại la oai oái :

- Mẹ Ơi , con về đây này ! Ôi mứt dâu của mẹ làm thơm quá , bao tử của con bắt đầu thấy khó chịu rồi !

Bà Vi Hạ ngẩng lên nhìn cô con gái mắng yêu :

- Thật không ra gì cả , từ ngoài cổng là đã nghe tiếng rồi , đi đến đâu ồn ào tới đó , mười tám tuổi rồi mà tính nết vẫn không thay đổi . Bây giờ còn ở trong gia đình , sau này . .

Vi Bình sà đến bên cạnh toét miệng cười :

- Sau này cũng vậy thôi , lúc nào con lại không ở cạnh mẹ , con chỉ lo mẹ mỏi miệng khi suốt ngày cứ phải chê bai con !

Bà Hạ khẽ lắc đầu :

- Cái con này lắm , có giỏi thì ra vườn gọi Mẫn vào nhà nghỉ trưa đi , cứ lui cui với cây cỏ suốt ngày không biết mệt mỏi là gì !

Vi Bình với tay lấy miếng mứt dâu bỏ vào miệng rồi đứng lên.

- Con đi đây , nếu cậu Mẫn còn dở dang công việc thì con sẽ phụ cậu hai tay.

Một giọng rè rè cất lên.

- Thôi khỏi cần , nếu con đi thì ai ăn mứt dâu giùm con chứ ?

Vi Bình reo lên :

- A , cậu Mẫn vào rồi , mà nè , cái tật háu ăn của con sau cậu nhớ dai quá vậy ? Quên đi cho con yên tâm một chút có được không.

Vừa nói Vi Bình vừa ấn miếng mứt dâu vào miệng ông Lâm Mẫn , đồng thời nàng ghé sát vào tai ông.

- Cậu Mẫn , việc con nhờ cậu nói với mẹ , tới đâu rồi ?

Ông Mẫn nhún vai ra vẻ bất lực.

- Con thừa biết là sẽ như thế nào rồi mà . Tính cậu từ xưa tới nay nóng nảy , cộc cằn , nói năng thì lại khô cứng như cục đất ngoài vườn mỗi ngày cậu làm việc vậy .Cậu không có tài thuyết phục người khác tuyệt vời như con đâu.

Đôi môi đẹp của Vi Bình xệ xuống :

- Biết cậu như vậy hồi này không thêm cho cậu ăn mút dâu đâu.

Bà Hạ ngừng tay , hết nhìn cậu em trai Lâm Mẫn rồi lại nhìn cô con gái Ti Ti , bà không ngạc nhiên lắm vì cách nói chuyện như bạn bè của cậu cháu nó cháu nó từ xưa tới nay , song ít khi nào bà lại thấy thái độ của hai người có vẻ quan trọng như vậy . Bà vờ như khó chịu :

- Hừm , hai cậu cháu này , làm cái gì vậy , đứng trước mặt tôi nói chuyện như gõ trống đình , tưởng tôi điếc hay sao chứ ? Có chuyện gì cứ nói phứt ra đi , còn rào đón làm gì nữa !

Vi Bình bước đến ngồi cạnh mẹ thở thê.

- Mẹ à , chuyện cũng không quan trọng lắm đâu , con quyết định rằng sau kỳ hè này con sẽ không lên thành phố học nữa.

Bà Hạ triền miên nhìn cô gái gái :

- Ti Ti à , tính tình con lúc nào cũng vội vã sốc nổi , mẹ nghĩ việc quan trọng đến tương lai như thế con không nên quyết định trong tích tắc như vậy.

- Mẹ . . . - Vi Bình kéo dài giọng hờn dỗi - Chẳng lẽ mẹ không thích con ở cạnh mẹ mãi sao ?

Lúc trước trong những lá thư viết con , mẹ bảo rất nhớ con và muốn nhìn thấy con kia mà ?

- Mẹ có nói là mẹ quên con đâu nhưng con mới học chưa được một năm , còn bốn năm nữa mẹ muốn con phải học cho hết , mẹ không muốn việc học hành con bị dở dang . Giấc mơ lớn nhất của mẹ và đồng thời cũng là trần trối của ba con trước lúc chết là phải lo cho con ăn học thành tài.

Vi Bình chu miệng :

- Nhưng con chán ngấy suốt ngày phải ngồi bên cây dương cầm dạo đi dạo

lại những tình khúc quen thuộc nghe phát nổ lỗ tai . Hay là mẹ sợ con ăn hết gạo của mẹ chứ gì ?

Vì Bình chỉ chống chế vậy thôi , nàng biết thừa mẹ nàng tuy mềm mại yếu đuối nhưng một khi bà quyết định chuyện gì là không ai có thể lay chuyển được bà.

Bà Vi Hạ nghiêm khắc :

- Ti Ti à , có người mẹ nào mà không thương nhớ con khi phải cho con mình ăn học xa nhà chứ !

Chỉ có thành phố là nơi có thể cho con tiến thân nhanh nhất thôi.

Vì Bình định cất tiếng nói rằng nàng không phải vì hai chữ tiến thân mà phải bị bà cô mắng chửi tối ngày , nhưng nàng vội kiềm chế lại ngay.

Nàng không muốn giữa mẹ nàng và cô Lan Hăng em ruột của cha trên thành phố có sự hiểu lầm nhau . Nàng chỉ cười buồn và nói :

- Nhưng con không thích cô Lan Hăng.

Bà Vi Hạ như hiểu nỗi lòng con gái , vuốt tóc Vi Bình bà nói.

- Dù cô Hăng có la hay đánh con là cũng muốn để con tốt mà thôi.

Vì Bình định cất tiếng nhưng nàng lại thôi.

Nàng vội vàng quay lưng để giấu hai giọt lệ đang trào ra khóe mắt :

- Dạ , con nghe lời mẹ.

Bà Vi Hạ lại gần đỡ con gái đứng dậy và nói.

- Thôi ăn cơm , ngày mai mẹ đưa con lên thành phố.

Ông Mẫn đứng nãy giờ cũng vội lên tiếng.

- Sao , Vi Bình có chuyện không ổn à , thôi cứ nghe lời mẹ lên thành phố học , nếu cứ ở nhà ăn vụng mút dâu của mẹ hoài có ngày sẽ mập như thùng phi.

Vì Bình liếc cậu Mẫn một cái , đồng thời nhìn mẹ nàng nói.

- Chứ không phải chính mẹ và cậu đã nói sức khỏe quan trọng đó sao ?

Ông Mẫn cười hề hề :

- Nhưng con có biết rằng mình đã lớn rồi không hả ? Nếu phì như cái thùng phi thì sẽ ế chồng mất thôi.

Vì Bình kéo một bên má ông Mẫn xệ xuống và la hoảng lên :

- A ! Cậu đừng có lấy việc ế chồng ra để hù dọa. con nha , vì cậu sẽ thất

vọng thôi , vì mới hồi sáng này thôi đã có một anh . ..

Vi Bình nhìn mẹ và vội im bặt.

Bà Hạ nói vào :

- Mặc kệ nó đi , đừng tốn nhiều lời với nó nữa , cũng vô ích thôi , chẳng có thằng gốc nào chịu ưng nó đâu !

Ông Mẫn cười hề hề.

- Phải đó , ai vợ nhảm sao chửi này thì coi như xấu số nhất trên đời.

Vi Bình nhăn nhó :

- Nếu mẹ và cậu Mẫn rảnh rồi thì chúng ta ăn cơm trưa đi . Chứ đừng có chê bai con hoài e rằng đói và xỉu luôn không còn đủ sức để mà nói nữa.

Ngôi nhà ấm cúng lại vang lên những tiếng cười tươi.

Tưởng chừng như những ngày vui của họ sẽ không bao giờ dứt . . . thế mà.

Vi Bình bỗng giật mình thoát khỏi trạng thái mơ màng , không hiểu sao tự nhiên hôm nay nàng lại nghĩ về chuyện đau buồn bốn năm về trước.

Ngày lại ngày , tháng nối tháng . Sợi chỉ nào kéo lại thời gian.

Thật vậy , thấm thoág đã bốn năm trôi qua , Vi Bình bé nhỏ ngày xưa , vui tươi , hồn nhiên và nhí nhảnh biết chừng nào . Hẳn đau khổ đã biến Vi Bình thành cô gái trầm lặng , ít nói . Vi Bình không còn là Vi Bình của ngày xưa nữa.

Vi Bình thần thờ trong đêm tối , đôi chân nàng rã rời , con tim thì như một tảng đá nặng nề.

Nàng nhìn lên bầu trời , một vài vì sao bé nhỏ còn rơi rớt đang run rẩy , có lẽ chúng sắp sửa biến mất trên bầu trời bao la rộng lớn đang vùn vụt những án mây đen kịt . . . Gió ở đâu từng cơn thổi đến buồn như những tiếng thở dài , than van , ai oán . . . Tất cả những gì quang nàng lúc này thật buồn bã , thê lương . . . Không biết đã đi trong bao lâu để đến khi cảm thấy đôi chân đã mỏi nhừ , nàng dừng lại và ngồi xuống một phiến đá.

Nơi đây có mái nhà đơn sơ , có dòng sông thơ mộng , có chim hót bốn mùa . Nhưng giờ đây những cảnh đẹp không khiến nàng bận tâm nữa . Gió đêm từng cơn , thổi nổi cô đơn như thế này , cô độc một cánh lạnh lùng . Giá như giờ này có mẹ bên cạnh thì hạnh phúc biết mấy , nàng nhớ mẹ vô cùng. Không ngờ hôm nay đã là ngày giỗ lần thứ tư của mẹ , bốn năm trời nàng

phải sống trong sự nhớ nhung , dẫn vạt sự ân hận không nguôi.

Phải chi nàng không nũng nịu đòi mẹ phải đích thân đưa nàng lên thành phố để học thì mẹ nàng chắc không phải chết một cách thê thảm trong một tai nạn xe cộ khi mẹ từ thành phố trở về lại Đà Lạt , xe của mẹ bị lật đổ , mặc dù mẹ nàng đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu nhưng đã tắt thở sau vài giờ đồng hồ . Đó là lần gặp gỡ sau cùng giữa nàng và mẹ.

Vì Bình bỗng nghĩ đến người thanh niên mà nàng đã gặp trên đồi cách đây bốn năm , đó cũng là lần cuối nàng được gặp người thanh niên ấy.

Không hiểu tại sao chỉ gặp có một lần mà người ấy để lại cho mình những ấn tượng đẹp , không biết hẳn có nghĩ những gì về mình như mình đang nghĩ về hẳn hay không ?

Bốn năm trôi qua với bao thay đổi , bao kỷ niệm , kỷ niệm nào rồi cũng sẽ qua , bây giờ chính nàng cũng không thể hình dung ra người thanh niên ấy nữa.

Mưa bắt đầu nặng hạt và càng lúc càng lớn dần . Âm thanh rền rền của nó như muốn báo rằng còn lâu mới tạnh . Nhưng Vi Bình vẫn không muốn để ý . Bởi vì bão tố bên ngoài không thấm tháp gì với bão tố trong lòng nàng . Bất giác nàng ôm mặt khóc.

Sau cùng nàng cũng phải lê những bước chân nặng nề về nhà , nơi mà nàng không muốn ở thêm một ngày nào nữa cả , bởi vì sự chịu đựng của nàng trong bốn năm trời đã quá đủ , đã đến lúc này nàng phải tự lo cho bản thân .

..

. . . Mưa vẫn nặng hạt , và đêm vẫn trôi xuôi.

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 2

Bà Lan Hăng hác dịch hỏi vị giáo sư hàng ngày đến luyện nhạc cho Vi Bình :

- Sao ! Bà bằng lòng nó không ?

Không hề bất mãn trước thái độ hống hách của bà ta , bà giáo sư ôn tồn :

- Thưa bà ! Hôm nay cô ấy đàn hay lắm.

Bà Lan Hăng vẫn không vừa :

- Tôi thấy tiếng đàn của nó không truyền cảm bằng mọi khi , bà làm ơn chỉ lại kỹ lưỡng dùm cho.

- Thưa bà ! Tôi thấy hôm nay cô ấy chơi khá lắm chứ !

- Tôi nghĩ với một người như nó , chuyện đó chắc không bao giờ có thể xảy ra , bà nghĩ thế nào mà nhận xét về nó một cách vội vàng như vậy ?

Vi Bình không thể chịu đựng được cuộc đối thoại giữa bà cô nàng và vị giáo sư , nàng nhìn đăm đăm người cô đang đứng trước mặt . Một gương mặt kênh kiệu khó ưa , nàng muốn nói thật nhiều nhưng không hiểu sao chỉ thốt được một câu :

- Cô nói đúng , cháu không có cái điểm phúc đó.

- Bà Lan Hăng kiêu kỳ ngăm Vi Bình từ đầu đến chân :

- Phải , con nói phải , con không thể nào làm được điều đó , với gương mặt lúc nào cũng có vẻ ảm đạm như đũa đám của con , cô tin rằng thành công không thể đến với con được.

Rồi quay sang vị giáo sư đang đứng bối rối nghe hai cô cháu đang trôi dạt cảm nghĩ , bà Lan Hăng giải thích :

- Khi mẹ nó đưa nó lên đây nhờ tôi lo cho nó ăn học , tôi nghĩ rằng sau này nó có thể làm rạng danh mẹ nó và đồng thời tôi cũng rạng rỡ theo , nhưng không ngờ sự xui xẻo đã đến với em dâu tôi một cách bất ngờ , và từ đó nó học hành không ra gì cả , tối ngày lang thang , thờ thờ thần thần như người mất hồn vậy.

Bà giáo sư khoan từ nói :

Thưa bà ! Cô ấy học hành rất chăm chỉ.

Bà Lan Hằng vội bảo :

Không đâu bà , nó rên , nó rống , nó lè nhả như thế không thể gọi là âm nhạc được.

Bà giáo sư cãi lại :

Tôi xin lỗi ! Tôi không đồng ý với bà , tiếng đàn của Vi Bình rất du dương.

Giọng nói của bà Lan Hằng vẫn gay gắt :

Nó giống như tiếng cọ xát khô khan của những trục gỗ quay của khung cửa.

Và không thể chấp nhận sự đối đầu của bà giáo sư , bà Lan Hằng tiếp :

Không hiểu là tôi có nên chấm dứt những buổi âm nhạc vô ích này hay không ? Chẳng bao giờ nó có thể làm cho tôi rạng danh và không biết đến lúc nào tôi mới có thể nhờ đến đồng tiền của nó.

Vi Bình buồn bã trả lời :

Con thật không hợp với cái nghề âm này.

Ồ ! Tại sao bây giờ cô mới nói , sao lúc trước mẹ cô đem cô giáo lên đây cho tôi , cô không từ chối đến bây giờ chỉ con vài tháng là tốt nghiệp ra trường cô lại nói như thế.

Lại một lần nữa , luồng mắt suy tư của bà giáo sư nhìn lên hai cô cháu tự nghĩ :

"Tại sao hai cô cháu xung khắc như thế lại có thể sống chung hàng ngày bên nhau cùng trong một mái nhà mà không khổ tâm cho được ? Một người thì kiêu hãnh , lúc nào cũng lên mặt thầy đời , một người thì giản dị , dễ thương . Quả là ông trời trớ trêu nên để hai người sống gần nhau . . . Và bà thở dài thăm kết luận : Vi Bình - Cô gái nhỏ không tiền và hoàn toàn bị lệ thuộc vào bà cô , khiến cho nàng phải chịu đựng và bị bắt buộc đủ điều"

Bà quả phụ Lan Hằng lại nhìn sang gương mặt bà giáo , chắc đã đoán được ý nghĩ của bà giáo sư già và không chút ngần ngại , bà Lan Hằng nói một giọng kiên quyết :

Vi Bình , dù sao đi nữa cô cũng noi cho biết , nếu con không làm cho cô vui lòng vì tiếng đàn của con , thì cô sẽ ngưng không cho con tập luyện nữa.

Cô không muốn tiếp tục tốn tiền cho một đứa đại khờ , không xứng đáng với lòng tốt của cô.

Một chút gì đó bất ngờ , hệt hăng và tê tái trong lòng , Vi Bình buột miệng :
- Làm sao con có thể học hơn sức của con được chứ , và giáo sư cũng đã rất bằng lòng về con mà.

Bà Lan Hăng bước lại bàn rót tách trà uống một ngụm rồi nói tiếp :

Bà ta rất dễ dãi , còn cô thì khó tính hơn . Cô trả tiền và cô muốn cho xứng đáng với đồng tiền bát gạo của cô . Đã gần bốn năm rồi , con cứ kéo dài mãi với nhạc khúc "Rồi có một ngày" , cô đơn và buồn bã . Con tưởng rằng cô vui nên cứ luôn luôn phải nhai đi nhai lại như thế mãi sao ?

Bà giáo sư chen vào :

Thưa bà ! Bài nhạc ấy khó lắm , Vi Bình đã luyện khá tinh thông , không phải tôi khen quá đáng đâu , tôi cam đoan với bà như thế . Bà cứ hỏi những nhạc sĩ tài danh mà xem , họ sẽ nói với bà là bài nhạc khúc " Rồi có một ngày" là một trong những nhạc khúc khó và hay nhất ít có nhạc sĩ nào chơi thành công.

Bà Lan Hăng tính tìm cách đối chọi tiếp nhưng lại thôi , vì bà nhớ ra vị giáo sư già cũng là một trong những nhạc sĩ danh tiếng và tận tụy , nên bà chỉ cười nói :

Bà vừa lòng Vi Bình là do ở bà , tôi không nói nhiều nữa , nhưng nếu học trò của bà có chút kém cỏi nào , xin bà đừng ngần ngại báo cho tôi biết , tôi sẽ trị con nhỏ cứng đầu này.

Buồn vì thấy học trò của mình bị xét đoán oan uổng , bất công , bà giáo sư già vội chào tạm biệt hai cô cháu ra về . Thật sự bà bị ngộp thở trong ngôi nhà sang trọng ấy , giữa người đàn bà hách dịch danh giá và cô gái nhỏ sâu tư , ảo não vẫn phải cố gắng nhịn nhục để yên ổn sống trong bão tố.

Trong một tiếng đồng hồ , Vi Bình đã phải nghe cả tràng những lời than vãn moi móc của bà Lan Hăng . Không một chút dè dặt bà ta kể lể thôi nào là khi cha nàng vừa qua đời , bà ta đã phải đùm bọc mẹ con nàng , nhưng chẳng bao giờ được nhận gì cả , một sự đền đáp chẳng hạn , có lúc chán ngấy bà ta đã có thể giao nàng cho cô nhi viện , nhưng khi nghĩ tới cha nàng , bà ta mới thôi.

Vi Bình đã phải cắn chặt môi để khỏi bật tiếng trả lời.

Đã bao nhiêu lần rồi nàng phải nghe đi , nghe lại. mãi những câu chuyện

đáng buồn và những lời nhiếc móc như thế.

Vi Bình ! Cô không biết con có hiểu cảnh ngộ của con bên cạnh cô hay không ? Dĩ nhiên con là cháu ruột của cô , nhưng thật ra cô chỉ nuôi nấng con vì thương hại , không hơn không kém . Một ngày nào đó , có thể rồi cô sẽ không lo cho con được nữa , và với bản tính như con chỉ có thể . ..

Vi Bình cắt ngang lời bà Lan Hằng :

Thưa cô ! Cha con qua đời sớm , và mẹ con cũng đã chết , nhiều lần con đã xin phép cô cho con thôi học , để có thể nuôi lấy bản thân mình . Con đã có thể như bao cô gái khác , học lấy một nghề để tự sinh nhai nhưng cô không chịu.

Bà Lan Hằng bàng hoàng nhìn thẳng vô mặt Vi Bình :

Bởi vì con không thể làm nên trò trống gì , dù là chăn gà hay nuôi lợn , và hơn nữa cô không cho phép con tìm công việc ở ngoài đời.

Cô buồn rầu nói :

Không bao giờ cô chịu cho con làm chuyện gì khác hơn là âm nhạc , suốt ngày cứ phải ngồi bên cây đàn piano đáng ghét , vì vậy con xin cô đừng than van oán trách.

Bà Lan Hằng nổi giận :

À ! Bây giờ cô nén vào mặt tôi những lời như thế phải không , tôi chỉ muốn cho cô khá , nhưng cô cứ thờ ơ , biếng nhác , cô ngại sự cố gắng , tôi tưởng rằng cô sẽ nên người chớ đâu tệ như bây giờ . Phải để người khác lo cho cô , gánh lấy cái nợ này.

Vi Bình kiên quyết :

Một lần nữa xin cô cho con đi làm việc.

Rồi sẽ có ngày , tôi không thể tốt bụng mãi với một đứa cứng đầu , cứng cổ thế này được.

Và như đã thỏa mãn về sự lải nhải của mình , bà bệ vệ rời khỏi phòng khách , bỏ mặc Vi Bình ngồi lịm trên chiếc ghế bành.

Sau khi bà Lan Hằng đi rồi , Vi Bình ngẩng đầu lăm bắm :

Không thể kéo dài mãi được , không thể được , cha mẹ Ơi , con chịu hết nổi rồi.

Rồi nàng đứng dậy âm thầm đếm từng bước chân đi về phòng . Vi Bình cắn

chặt lấy vành môi cắn phần đã làm cho khuôn mặt nàng đành lại một cách lạ lùng . . . và nàng vội bước nhanh như đã khẳng định chắc chắn mục đích và hành động của mình.

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 3

Đêm càng lúc càng khuya , trăng đã khuyết và sao cũng mờ dần . Thế nhưng Vi Bình vẫn còn thần thờ , ánh mắt hướng về khoảng không gian vô định và tâm hồn buông thả cho những suy nghĩ rong chơi vô bờ bến . . . Những cơn gió mát từ ngoài cửa thổi vào và đưa hương hồng nhung thoang thoảng êm ả và dễ chịu. vô cùng , nhưng Vi Bình không còn tâm trí để thưởng thức , nàng tự buông trôi trong niềm tuyệt vọng.

Mẹ ơi ! Hãy phù hộ cho con , ở bên kia thế giới hẳn mẹ cũng thấy là Vi Bình của mẹ rất khổ sở . Hẳn mẹ cũng nghe lời nhức mắng của cô Hằng và thấu rõ nỗi niềm đắng cay khi con nuốt miếng cơm của cô ấy , con có nên theo mẹ không ? Con có nên chết đi để trốn tránh cô con không ? Cô con - người đàn bà tàn nhẫn . Mẹ ơi ! Con muốn lánh xa bà ta . . Con sẽ đi . . và sẽ đi bất cứ nơi đâu , miễn là khỏi phải nghe những lời đay nghiến , con sẽ làm việc để kiếm một cuộc sống yên ổn . Đơn côi , nhưng không bị chửi rủa , và chỉ ăn cơm nguội nhưng để khỏi phai? khóc trước mâm cơm.

Vi Bình nghĩ vẫn vợ rất lâu , sau cùng nàng kéo trong tủ ra chiếc vali da và một cái túi lớn mà nàng đã cặm cùi đan ròng rã hai năm trường khi còn đi học ..

Nàng soạn một mớ quần áo thơm tất , lựa những thứ tốt nhất , bèn bỏ để có thể dùng lâu dài được , xếp vào vali . Rồi nàng cho những kỷ vật lưu niệm vào : hình ảnh cha mẹ , một vài giấy tờ tùy thân và một gia tài thực sự mà nàng đã chắt mót dành dụm từng đồng , từng cắc trong bốn năm nay.

Mọi việc đâu vào đấy , nàng để lại cho bà Lan Hằng một bức thư :

Cô Hằng !

"Chắc là cô cũng không ngạc nhiên lắm khi nhận lá thư này của con.

Cô ơi , cô chỉ gặp lại con khi nào con thành công mà thôi , vì con muốn chứng tỏ cho cô thấy rằng Vi Bình của cô không đốn hèn và lười biếng như cô thường mắng đay . Con biết rằng trong tâm hồn con bị dày vò ê chề bởi bao nhiêu sự nhức mót đắng cay , mà có thể con đã quên mất những hành

động của người cô đã lo bảo bọc và gìn giữ con bên mình , tránh không cho con trở thành đứa trẻ cù bơ , cù bất , những việc đó không tiền bạc nào có thể đem so sánh được.

Thưa cô ! Rồi có một ngày con sẽ đền đáp lại tất cả những gì mà cô đã lo ch con trong vòng bốn năm nay , chính những ý nghĩ này sẽ giúp con có thêm nghị lực để vượt qua sóng gió và những chông gai ở đời.

Sau cùng con cầu chúc cô mạnh khoẻ và hạnh phúc , cho con gửi lời thăm tất cả những người làm trong gia đình . Hôn cô

Vi Bình "

Nhờ tính toán trước nên Vi Bình đã lo xong mọi việc trong chuyến lìa xa tổ ấm thật nhanh gọn và bây giờ đã đến lúc thực hiện , nên hành động rất chắc chắn như người tập đi , tập lại nhiều lần.

Đến khoảng một giờ sáng , nàng mở cánh cửa sổ bên sau nhà , mé bên vườn rau . Buộc chặt dây thừng vào thành bao lớn , nàng thả vaili và túi vải xuống . Con chó giữ nhà được thả trong vườn chạy đến liếm tay nàng . Nó là người bạn rong chơi của nàng đã cùng nàng tung tăng mọi chuyến đi chơi.

Nàng ôm nó vào lòng thủ thủ :

Tony ơi , mày dễ thương lắm . Tao đi và chúng mình hết đùa giỡn với nhau rồi . . Tao chỉ tiếc có một mình mày nhất và có lẽ mày cũng không quên tao.

Vi Bình vừa nói vừa khỏ nhẹ ngón tay vào chiếc mũi màu hồng nhạt của chú chó con.

Tony , nó chẳng biết nói gì , ngược nhìn Vi Bình và sau đó cúi đầu vào lòng nàng như để chia sẻ nỗi buồn cùng Vi Bình trước lúc đi xa.

Cuối vườn rau , một cánh cửa mở ra con đường cụt , có thể thông thương với cái khu vườn nhỏ lân cận , Vi Bình mở cánh cửa một cách hết sức nhẹ nhàng , thận trọng vì sợ bản lề sắt gây tiếng động.

Và khi nhìn qua khắp lượt lần cuối , nơi mà nàng đã sống trong vài năm qua , khu vườn mà nàng đã trồng trọt , chuồng gà kia mà nàng đã chăn nuôi , nàng bước ra khép cửa lại , lòng bùi ngùi muốn khóc.

Giã từ tất cả . . . giã từ . . .

Sương đêm bắt đầu se lạnh . Thời gian chậm chậm trôi qua . . trầm lặng , trống vắng như nỗi lòng của nàng . Không một âm thanh gì ngoài tiếng nước chảy róc rách len lỏi qua khe đá , tiếng những cành cây lay động trong gió.

Vì Bình lầm lũi bước đi trong bóng đêm không biết đi về đâu , nhưng nàng vẫn cứ đi.

Nàng không biết rằng chẳng ai đón nàng tại nơi đến , không một bàn tay nào ở đó dìu dắt nàng khỏi bờ ngõ trong những bước đầu tiên , nhưng bao nhiêu cơn oán hờn chấ chứa trong tâm hồn , đã làm cho nàng bất chấp mọi khó khăn nguy hiểm đang chờ đợi , chính nó đã đón nàng , sẽ đe dọa. nàng trên bước đường đi.

Nàng vẫn bước đi :

Đã một tuần lễ trôi qua , từ sáng đến chiều . Vì Bình đi cùng khắp nơi để tìm việc làm . Nàng hoàn toàn thất vọng . Nàng đã đến từng nhà , gõ từng cửa nhưng ở đâu cũng bị người ta cự tuyệt , chẳng nơi nào chú ý đến lời thỉnh cầu của nàng.

Có nơi người ta đã ôn tồn bảo rằng :

Mấy hôm trước chúng tôi cần người nhưng bây giờ đã có rồi.

Có chỗ khác vì thương hại nói thêm :

Lâu lâu cô cứ trở lại , đôi khi tôi có thể cần đến.

Nhưng thường thường thì người ta tiếp nàng rất lạnh nhạt.

Và bây giờ thì nàng thấm mệt , đến nỗi đầu hôm nàng phải ngã lăn ra giường ngủ vùi , không thềm đi tìm việc nữa.

Giấc ngủ đến với nàng thật nhanh .

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 4

Tiếng chim hót líu lo ngoài vườn đánh thức giấc ngủ của Vi Bình . Những tia nắng sớm mai len qua song cửa làm chói loà đôi mắt mệt mỏi của nàng . Nàng nhìn lên đồng hồ treo tường, đã tám giờ, nàng không buồn ngồi dậy . Thay vì phải dậy sớm đi tìm việc làm, nàng biết chắc không có công việc nào giành cho nàng cả.

Buồn rầu, Vi Bình hồi tưởng lại chuyến đi can đảm giữa đêm khuya đến thành phố này.

Với dáng vẻ ung dung đêm ấy, nàng đã hỏi mượn một phòng trọ khá tiện nghi, anh bồi phòng nói giá quá cao, nhưng đêm quá khuya và vì buổi tối đầu tiên nên nàng ráng chịu đựng và tự an ủi với chính mình.

Ngày mai ta sẽ tìm một phòng khác rẻ tiền hơn.

Và sau cùng nàng cũng tìm được chỗ ở tương đối rẻ, trong một cao ốc cũng khá sạch sẽ, ở tầng sáu và điều monog mới nhất của nàng là kiếm được ngay một việc làm để độ thân.

Nhưng sự may mắn không đến với Vi Bình, đến nỗi ba ngày qua, nàng chỉ ăn vài khúc bánh mì và ít trái cây mua ở các hàng rong.

Ăn uống như vậy đã làm cho Vi Bình tiêu tan nghị lực vượt qua những khó khăn.

Sáng hôm ấy mọi vật đối với Vi Bình đều tẻ nhạt, căn buồng đơn sơ, giá tuy rẻ nhưng so với cuộc sống nàng hiện tại nó quả là rất lớn, nơi đây đã giúp nàng trú ngụ gần hai mươi ngày qua, đã đến lúc phải đóng tiền tháng rồi.

Tất cả những điều ấy đã làm cho Vi Bình lo lắng . Vi bình chỉ thấy toàn sự nản lòng.

Không biết quyết định ra sao , không còn cách nào cho có lối thoát, nàng buồn rầu bên chiếc bàn nhỏ , ngược đầu nhìn ra khung cửa sổ , lơ đãng ngắm nhìn hàng muôn ống khói lơ nhơ dày đặc khắp chân trời.

Đắm chìm trong những suy nghĩ buồn thảm, Vi Bình không nhận thấy cánh

cửa sổ kế cửa buồng nàng đã mở rộng . Nàng cũng không nhìn thấy giương mặt tươi rói trong khung cửa sổ đang quay nhìn về phía nàng, im lìm như để ngắm nàng cho kỹ.

Thế rồi, giọng nói trong trẻo của cô gái cạnh phòng đã đưa Vi Bình thoát khỏi cơn mơ màng.

- Hôm nay trời đẹp quá !

Vi Bình giật mình, ngược mắt sang nhìn người nói chuyện và trả lời một cách lơ đãng.

- Tôi thì không nghĩ như vậy.

Cô gái lạ không hề phản ứng trước câu nói của Vi Bình , mau mắn nói tiếp :

- Đã mấy hôm rồi mới có một ngày đẹp trời thế này, ba hôm nay mưa hoài buồn quá, nhất là đối với những người ở xa.

Vi Bình đáp lại không mấy vồn vã :

- Mưa thì chẳng bao giờ thú vị.

Nhưng cô gái lạ tỏ ra không để ý đến giọng nói lãnh đạm của Vi Bình, người mà giờ này vẫn còn trong phòng . Mặt khác, cô quan sát vẻ mặt buồn rầu, chán nản của Vi Bình , tò mò hỏi :

Hôm nay chị không đi làm à ?

Vi Bình uể oải nhún vai :

- Tôi không có việc làm - Vi Bình chưa chát trả lời, không thèm che giấu hoàn cảnh của mình làm gì nữa :

- Cô gái lạ lại hỏi :

- Chị mất việc à ?

Không, tôi chưa bao giờ có việc làm mà mất.

Chị Ở không mà sống sao ?

Cô gái lạ ngạc nhiên mà hỏi như thế, nhưng Vi Bình đã vội vàng giả thích : Tôi ở quê lên, đến thành phố này chưa được mười ngày và tôi chưa tìm được việc . Hàng ngày từ sáng đến chiều, tôi đi khắp các nơi để xin việc và đã gặp hàng trăm người rồi . Ai cũng đều trả lời không có việc.

Cô gái là có vẻ cảm động, nhưng đồng thời nàng cũng gật đầu xác nhận :

Đúng ra thì lúc này muốn tìm được một việc cũng khó khăn lắm.

Vi Bình phải đối một cách chua chát :

- Không đúng . Tận mắt tôi nhìn thấy, hàng trăm, hàng ngàn cô nhân từ cách nhà máy xí nghiệp đổ ra và tôi tự nhủ, có thể còn một chỗ trống cho tôi, nhưng tôi hoàn toàn thất vọng, có lẽ tôi thiếu kinh nghiệm và không biết cách xoay sở.

Nhìn vẻ mặt buồn bã của Vi Bình, cô gái lạ dịu giọng :

- Đối với một phụ nữ đơn độc thì rồi răm luôn luôn bao lấy .. phải có giấy tờ , phải có bằng cấp ..

Vi Bình nổi nóng vô cớ :

- Nhưng thật ra các nơi họ không hề để cho tôi có dịp xuất trình .. mà thật ra tôi không thể có để trình vì tôi chưa đi làm bao giờ và bằng cấp tôi cũng chưa kịp lấy.

Như vậy tìm việc lôi thôi chán lắm, chị biết làm gì ?

Đôi mắt đen nhánh, tròn xoe ngược nhìn sang nhìn cô gái lại :

- Tôi biết âm nhạc, ca hát, nấu ăn, đi chợ và biết cả chăn nuôi.

Một sự xác nhận ngây ngô, làm cô gái lạ phải mỉm cười :

- Chị còn trẻ quá :

- Vi Bình cười trả lời :

- Tôi đã hai mươi rồi, nhiều người bằng tuổi tôi đã phải làm việc nuôi thân nhiều năm rồi.

Vâng - Cô gái lạ nhìn nhận - Tuổi tác không thành vấn đề.

Rồi ngăm nhìn vẻ mặt buồn thảm của Vi Bình một lúc.

Nếu chị không tìm được việc làm thì sao ? Cô gái lạ lại hỏi.

Nghe nhắc đến điểm ấy, một tiếng nước nở lịm chết trên vành môi của Vi Bình.

Tôi sẽ cố gắng chịu đựng lâu chừng nào hay chừng ấy, trong lúc cứ tìm việc với hy vọng là không bị chết đói . Rồi đến lúc kiệt quệ thì... chắc có lẽ cái chết là giải pháp tốt nhất.

Và viễn cảnh ấy đã hiện ra, cấp bách đối với Vi Bình khiến nàng không cầm được nước mắt.

Cô gái lạ lại dịu giọng :

- Hoàn cảnh của chị chưa đến nỗi phải tuyệt vọng như thế, một ngày có biết

bao nhiêu sự đổi thay.

Vi Bình có vẻ cảm động :

- Chính vì nghĩ như chị, tôi mới cố gắng chịu đựng đến ngày hôm nay.

Chị có bà con hay bạn bè gì không ?

Không có một ai - Vi Bình vừa trả lời gọn, vừa chùi nước mắt , nàng nói thêm - Lúc trước tôi chỉ biết trong cật vào cô tôi thôi . Không bao giờ tôi trở lại nơi tôi đã bỏ ra đi.

Bà con của chị không giúp đỡ chị được sao ?

Tôi không thích nhờ cậy tới họ.

Trong một lúc bỗng bột thiếu suy nghĩ mà chị phải bỏ nhà bà cô ra đi để bây giờ phải đau khổ sao ?

Không đúng, tôi ra đi vì tôi bị đau khổ . Cô tôi đã bắt tôi phải trả cái giá quá đắt vì miếng cơm tôi nuốt.

Ngay sau khi Vi Bình thốt xong những lời đó, nàng thật sự không hiểu vì sao mà nàng có thể thốt ra được như thế.

Nỗi lòng u uất mà nàng đã tự nguyện giữ kín và chôn chặt trong đôi môi đẹp của nàng, và nàng không kịp giữ lại.

Vi Bình tự hỏi phải chăng cuộc sống chán nản trong mấy ngày qua đã làm suy giảm ý chí của nàng :

- Hay đơn giản, chỉ vì giọng nói đầy thiện cảm của cô gái lạ nên đã khiến cho Vi Bình thổ lộ nỗi lòng ?

Tuy vậy, Vi Bình không muốn tiết lộ thêm về sự đau khổ thầm kín đã đưa đẩy nàng trở nên bơ vơ trên thành phố này, trong lứa tuổi mà thông thường còn được gia đình bao phủ bằng tình thương yêu trù mến.

Còn về cô gái lạ, nàng cũng vẫn im lặng, nhưng thật sự nàng đang tìm cách giúp Vi Bình ra khỏi cơn tuyệt vọng.

Đối với nàng, Vi Bình rất dễ thương, mà chính bạn thân nàng cũng ở thành phố cách đây mười năm, cũng cô đơn, lạc loài giữa thành phố bao la rộng lớn, biết nhau lần đầu sao không đưa tay giúp lấy nhau để tình bạn thêm tốt đẹp.

Và thành linh cô gái lạ quyết định :

Chị à ! Tôi có thể giúp chị.

Chị có thể giúp tôi ư ? Vi Bình vội vã hỏi và rời khỏi chiếc bàn, chạy ngay đến bên cửa sổ.

Cô gái lạ mỉm cười :

- Đừng vội quá mừng, vì tôi chưa chắc có thể được hay không, nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức mình.

Như không kiềm chế được nữa, Vi Bình vội vã nói :"

Chị ráng cố gắng giúp tôi, dầu khó khăn tới đâu tôi cũng sẽ cố gắng vượt qua.

Không, tôi giúp chị vì tôi không muốn thấy chị phải cam chịu ăn uống kham khổ, ăn mặc đơn giản và đồng thời cách đây mười năm tôi cũng trong tình trạng như chị, nên nỗi khổ của chị tôi cũng thấu hiểu phần nào, và tôi tin rằng chị phải cố gắng đừng để bị xa hoa cám dỗ ở thành phố này.

Một nụ cười tin tưởng nở trên vành môi của Vi Bình, nàng nồng nhiệt nói :
Tôi sẽ cố gắng để xứng đáng với niềm tin của chị, không bao giờ chị phải tiếc hận vì đã giúp đỡ tôi.

Tôi muốn tin chị lắm, nơi tôi sẽ dẫn chị vào có rất nhiều cám dỗ.

Vi Bình cãi lại :

không một sự cám dỗ nào mà tôi không thể vượt qua được.

Cô gái lại trêu mến nhìn Vi Bình và nói giọng dịu dàng :

- Vậy thì chị sang phòng tôi hay cho phép tôi sang phòng chị, chúng ta có thể nói chuyện tự do và thoải mái.

Vi Bình đồng ý với cô gái lạ và một phút sau, nàng đã sang gặp cô bạn trong căn phòng cũng nhỏ như phòng nàng nhưng tiện nghi đầy đủ hơn.

Tôi tên Vi Bình - Vừa đến nơi là nàng đã giới thiệu ngay.

Cô gái lạ mỉm cười duyên dáng để lộ chiếc răng khểnh trên đôi môi mọng đỏ trong thật dễ thương.

Còn tôi Thực Giao

Đến bây giờ Vi Bình mới có dịp ngắm kỹ Thực Giao, cô cũng còn trẻ với đôi mắt tròn xoe đen nhánh, mái tóc tết gọn sát vai trông có vẻ thủy mị nhưng thật sắc sảo, quý phái chứ không yếu đuối như nàng.

Vi Bình tiến lại gần Thực Giao và cầm lấy tay nàng :

- Cảm ơn Thực Giao đã giúp tôi.

Thục Giao kéo ghế đẩy Vi Bình ngồi xuống, nàng vội nói :

Đừng khách sáo, Vi Bình hãy nghe tôi nói , trước hết tôi cần cho Vi Bình hay rằng : Chính tôi, tôi cũng là một cô gái ở tỉnh thành, đáng lẽ ra tôi rất có thể sống gần mẹ và em gái để làm nghề may vá, nhưng tôi rất thích thành phố, đó là mơ mộng của tôi từ nhỏ . Đã nhiều lần tôi xin mẹ lên thành phố học và kiếm kế sinh nhai, nhưng mẹ tôi không bằng lòng, vì bà không muốn cho con gái mình phải khổ . Nhưng chuyện gì đã quyết định tôi phải làm, bởi vì thành phố là thiên đường của tôi . Chính vì lẽ đó, mặc cho lời khuyên can của mẹ, tôi bỏ nhà ra đi trong một đêm mưa to gió lớn và chỉ để lại cho mẹ một lá thư.

Sao Thục Giao liều lĩnh vậy ?

Chính vì lẽ đó mẹ tôi phải từ tôi . Một mình mẹ làm lụng . Có lần tôi về thăm và đưa tiền cho mẹ tôi . Và .. Bình biết sao không ? Mẹ tôi đã quăng tiền ra đường và đuổi tôi ra khỏi nhà, chứ tôi là đứa con bất hiếu.

Thật ra, tôi không nghĩ như vậy là bất hiếu, mặc chome chứa rửa tôi lại tiếp tục ra đi và để lại tiền trên bàn . Thời gian thấm thoát trôi, cứ hàng tháng tôi lại gửi tiền về mà không nói lời nào . Ba năm sau, tôi định trở về nhà luôn .. để phụng dưỡng mẹ thì...

Nói đến đây Thục Giao bỗng oà khóc, không nói nên lời nữa cả, Vi Bình lại gần vỗ vai bạn an ủi . Thục Giao ôm chầm lấy Vi Bình và tiếp tục kể.

Mẹ tôi đã qua đời được vài tháng, tôi hỏi thăm bà con hàng xóm thì họ chỉ đưa tôi một hộp giấy trong đó là toàn bộ số tiền mà ba năm tôi đã giành dụm gửi về, họ chỉ nói với tôi rằng đó là vật duy nhất còn sót lại trong nhà, ngoài ra không có gì cả . Tin tức về em gái tôi vẫn biệt tăm.

Vi Bình vội bắt sang chuyện khác như để cố xua đi nỗi buồn của Thục Giao.

Mới bắt đầu đi làm chắc khó khăn lắm hả Giao ?

Phải, khi mình không quen ai . Hên cho tôi là tôi làm trong một nhà hàng . lúc đầu tôi chỉ là một cô bồi bàn không hơn không kém , nhưng cũng nhờ có sắc và từ nhỏ cũng biết chút ít âm nhạc nên được Giám đốc cho lên làm dàn đệm nhạc mỗi đêm cho khách đến ăn và vui chơi.

Và Thục Giao nghĩ rằng tôi có thể theo Thục Giao ? Vi Bình vừa hỏi vừa

nghe trái tim đập rộn rã vì vui trước viễn cảnh ấy.

Trong nhà hàng của tôi đàn nhạc không còn chỗ trống nữa, bởi vì từ khi có Giao Ti thì khách không còn muốn nghe ai đàn cả.

Giao Ti ?

Như thâm hiểu thắc mắc của Vi Bình, Thục Giao vội giải thích.

Phải, cô gái ấy con nhà giàu lại đẹp, có tiếng đàn tuyệt vời, bởi thế khách rất mến mộ cô ta và đặc biệt là cô ta rất trẻ và rất kênh kiệu, lúc nào cũng ra vẻ ta đây hơn người.

Giao Ti, tên nghe đẹp quá.

À ! Lúc này Vi Bình nói biết đệm nhạc và ca hát phải không ?

phải, tôi đã học đàn và hát rất nhiều với một nhạc sư danh tiếng.

Vậy có thể giám đốc sẽ nhận Vi Bình vào làm trong đàn nhạc.

Vi Bình khoát tay :

Thôi khỏi, Thục Giao chỉ cần xin cho tôi làm một cô bồi là được rồi.

Nếu thế thì dễ dàng rồi . Trước hết ta hãy cố gắng kiếm tiền một cách lương thiện ngay tức khắc cho cuộc sống . Vi Bình còn trẻ lắm, có điều là rắng chịu cực khổ, rồi dần dần viên Giám đốc sẽ chú ý tới Vi Bình mà thôi . Hiện giờ phải kiếm cái ăn, cái mặc trước đã, còn hơn là phải chọn dòng sông hay liều thuốc ngủ...

Thục Giao pha trò làm cho Vi Bình đỏ mặt . Vi Bình mỉm cười :

- Tôi rất cảm ơn Thục Giao.

Vi Bình đừng cảm ơn tôi, tôi chỉ xin Vi Bình một điều là phải giữ cho mình khôn ngoan . Thục Giao chỉ thiết tha căn dặn Vi Bình như thế, vì Thục Giao cứ bị sự lo âm ám ảnh . Vi Bình biết không ? Nơi làm việc có rất nhiều cơ hội xấu xa để lôi cuốn các cô gái mới vào nghề, lương còn ít . Nhưng cần giữ gìn ngay từ buổi đầu là giữ gìn được luôn . Đàn ông họ không thích mất thời gian đeo đuổi đâu, họ sẽ quay đi chỗ khác.

Thục Giao , tôi không hề bận lòng về những chuyện đó, tôi làm việc có mục đích của tôi.

Lời quả quyết của Vi Bình khiến Thục Giao cũng cảm thấy an lòng, nàng mỉm cười vui vẻ.

Ờ ! Vi Bình làm được như vậy thì tôi yên lòng . Nghĩa là sau này tôi vẫn

làm việc, nhưng không cùng chung một công việc với Vi Bình, không thể cùng nhau đi làm về chung một lượt được . .. Vậy thì Vi Bình nên tự lo liệu lấy để đối phó với mỗi trường hợp hiểm nguy rình rập.

Thục Giao sốt sắng nói thêm :

- Vi Bình sẽ đi theo tôi ngay trong buổi làm chiều nay, tôi sẽ nói với ông trưởng nhóm giúp Vi Bình.

Một lần nữa cho tôi cảm ơn Thục Giao.

Thôi đừng nói nhiều, ở lại đây ăn cơm với tôi, rồi còn về sửa soạn để đến nơi làm việc.

Vi Bình nhận lời, đây là hạnh phúc đầu tiên trong mười ngày qua mà nàng đạt được.

Họ vừa ăn vừa chuyện trò vui vẻ . Thục Giao lên tiếng khi Vi Bình trầm trồ khen các món ăn mà nàng làm.

Vi Bình biết không, tôi cảm thấy sung sướng trong nếp sống của tôi, tôi hành nghề theo sở thích, tôi tự học nấu nướng lấy và tự học những món ăn ngon.

Vừa nói nàng vừa gấp thức ăn bỏ thêm vào chén cho Vi Bình và nói :"

Đây Vi Bình thử món này coi, đó là mền gà nấu cháo mà tôi phải mất cả buổi trời đó.

Tuyệt không ?

Không tuyệt lắm, nhưng tôi có thể ăn được cả con đấy Thục Giao.

Và còn nữa, tôi ăn mặc giản dị , miễn sao đối với tôi nó thật bền chắc . Tôi có đủ sức khoẻ nếu đừng xảy ra biến cố gì, tôi thấy có thể kiên trì tiến tới . Tất cả những điều đó làm cho tôi tự mãn chưa kể tôi có một vài niềm vui trong nghề nghiệp, đó là khi những bản nhạc tôi chơi được khách hoan nghênh, tán thưởng.

Vi Bình lim dim đôi mắt mơ màng, hy vọng sẽ có một ngày nàng cũng sẽ được như Thục Giao , được nhận những tràng vỗ tay, những đoá hoa .. Ôi ! Lúc đó nàng sẽ hạnh phúc biết chừng nào.

Bất chợt Vi Bình mỉm cười, lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy mình mơ ước quá xa vời.

Và thời gian chậm chậm trôi qua tưởng chừng như buổi cơm của Vi Bình và Thục Giao sẽ không bao giờ tàn .

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 5

Mẹ, mẹ phải công nhận con mặc chiếc áo này trông thật đẹp có đúng không ?

Bà Gia Tuệ quay lại nhìn Giao Ti, cô bé thật dễ thương đom đống trong chiếc áo đầm màu hồng nhạt có đính những viên đăng ten trắng . Bà Gia Tuệ cười đùa :

- Không đẹp !

Giao Ti trợn mắt :

- Ôi mẹ không thích thật sao ? Con đã phải lặn lội cả ngày trời trong các shop thời trang có tiếng tăm thành phố mới mua được nó đó ! Sao mẹ nỡ chê phũ phàng quá vậy ?

Giao Ti à ! Mẹ không phải không thích chiếc áo . Mà mẹ không thích lúc nào con cũng tự khen mình đó thôi . Sống là phải biết khiêm tốn, đôi khi sẽ có lợi con à.

Giao Ti cười hề hề và ngồi xuống cạnh mẹ :

Sao con lại không tự khen mình được chứ . Con vừa đẹp, vừa tốt, vừa siêng năng, vừa đàn hay và giỏi giang nữa.

Nè, nè, con còn một cái giỏi đặc biệt nữa đó nhé.

Ồ! Thế mới là mẹ của con chứ ! Nào mẹ nói con nghe xem.

Cái giỏi của con là tự khen mình luôn miệng và không biết đỏ mặt tía tai là gì.

À thật chán quá, không thèm nói chuyện với mẹ nữa.

Giao Ti vội đứng lên . Bà Gia Tuệ nắm tay nín lại.

Thôi, thôi đừng giận mà , Giao Ti là số một chịu chưa.

Chịu tối ! Hì hì.

Nhìn sự hồn nhiên , vui tươi, nhí nhảnh của Giao Ti, bà Gia Tuệ cảm thấy buồn buồn khi nghĩ về quá khứ...

Mè à ! Mẹ !

Tiếng gọi của Giao Ti đã kéo Gia Tuệ trở về thực tại thoát khỏi trạng thái

mơ màng.

À, có chuyện gì vậy con ?

Gió đêm qua mát quá hả mẹ ? Nghe tiếng gió rít thích quá.

Mẹ không thấy thích tí nào cả . Cứ như là tiếng thở dài ấy !

Sao hôm nay mẹ buồn quá vậy ?

Bà Gia Tuệ hớp một ngụm trà rồi chậm rãi nói.

Mẹ nghĩ về cuộc sống.

Ôi, cuộc đời này có gì đáng để cho mẹ bận tâm chứ ? Mẹ đừng có buồn nữa mà.

Mẹ không nghĩ không được con à, mẹ muốn nói là...

Giao Ti cắt ngang lời nói của bà Gia Tuệ.

Thôi mẹ đừng nói nữa . Mẹ buồn con cũng chẳng được vui , Thôi mẹ nghĩ sớm con phải đi làm đây.

Nói xong, không đợi bà Gia Tuệ nói thêm tiếng nào, Giao Ti chạy vào gara lấy xe vọt thẳng ra ngoài.

Giao Ti cho xem lướt nhanh trên đường . Cô chạy nhanh đến mức những xe lưu thông qua lại xung quanh đường nép sát vào lề nhường lối cho cô . Có lẽ ai cũng muốn an phận trước khi bị họa oan một cách vô cớ.

Mặc kệ ! Cô chẳng buồn bận tâm về điều đó . Hễ khi nghe mẹ cô buồn nhắc về chuyện quá khứ là cô lại phát điên lên, đã lâu lắm rồi mẹ không nghĩ tới sao tự nhiên hôm nay lại nhớ ra . Hơn nữa sự vô tình của Đoàn Giang đã làm cho cô phát tức.

Thực Giao có gì hơn mình chứ, vừa lớn tuổi, vừa nghèo, hơn nữa nói về sắc đẹp nó chưa chắc gì qua nổi mình.

Còn nói về tài nghệ thì nó lại còn thua mình xa lắc xa lơ, tại sao nó lại được Đoàn Giang cưng yêu chiều chuộng vậy chứ ?

Cứ phải theo dõi rình rập những cảnh tình tự hạnh phúc của Thực Giao và Đoàn Giang, những lúc họ cười cười nói nói với nhau là lúc tim cô nhói đau và nước mắt chảy dài . Thậm chí hôm nay là ngày cha cô khai trương thêm một công ty mới, mở tiệc liên hoan để chiêu đãi mọi người, toàn là những tay giàu sang có quyền thế . Thế nhưng Đoàn Giang đã khước từ lời mời của gia đình cô với lý do đưa Thực Giao về quê thăm mẹ của cô ta

nhân ngày giỗ của bà . Chẳng lẽ trước mắt anh ta chỉ có một người tên là Thục Giao thôi sao ? Tức thật ! Giao Ti tự nhủ . Cô sẽ không dễ yên như vậy đâu ! Song Thục Giao là một cô gái nhạy bén, thông minh , không dễ phá hạnh phúc của cô ta đâu ! Hừm !

Mà "không dễ" chứ đâu phải "không thể"

Bỗng Giao Ti nghe tiếng kèn inh ỏi của một chiếc xe từ phía sau . Thay vì cho xe ép sát vào, thì Gia Ti càng nhấn mạnh ga hơn, không những thế cô còn lạng lách đủ kiểu . Khi thấy tên tài xế cho xe qua hướng trái và cũng như thế khi chiếc xe phía sau muốn qua mặt cô phía bên phải . Tất cả những hình ảnh đó đã tạo nên một cảnh rượt đuổi khủng khiếp trên xe lộ của một kẻ không thiết nhường và một người chẳng chịu thua . Nhưng Giao Ti cũng không làm chủ tình hình được lâu, khi đến một khúc quanh xe cô khựng lại và chiếc xe phía sau nhanh chóng lao lên phía trước và chặn trước mũi xe cô.

Cửa xe mở , một ga thanh niên đặng đặng sát khí tiến về phía nàng . Anh ta chống nạnh quát lên :

- Đồ điên, có cần cho tôi chỉ cho trường dạy lái xe ô tô nằm ở đâu không.

Giao Ti cũng giận dữ bước ra khỏi xe.

Ê ! Tôi có đụng ông chưa mà ông phát khùng lên vậy ?

Đợi đến lúc cô đụng tôi, thì tôi và cô còn đứng đây nói chuyện được sao ? Nhưng cô cũng tự hiểu rằng nếu cô xảy ra tai nạn, cô có gãy tay đứt mũi cũng không sao, nhưng đừng liên lụy đến người khác chứ.

Nè ! Bộ thất tình hay sao mà ra đường buồn tình trút bức dọc vào người khác khi người ta chưa đụng đến mình vậy chứ ?

Gã thanh niên gườm gườm nhìn cô :

- Thất tình ? Tôi mà thất tình, đã có hàng tá cô gái theo tôi đuổi tôi mà tôi chưa chọn cô nào đó thôi, không phải như cô đâu.

Giao Ti tái mặt :

- Sao ? Tôi thì sao chứ ?

Thì dữ như thế có ngày ế chồng chứ còn sao nữa !

Đồ ba trợn, có ế chồng tôi cũng đâu cần ông rước đâu, sao tự nhiên lên tiếng thế.

Cái gì ? Rước cô à, thà nhảy xuống sông tự tử còn hơn.

Như chạm phải lửa . Giao Ti giật thót người như anh ta đã biết hết mọi chuyện của cô và Đoàn Giang.

Đồ nhiều chuyện.

Lắm lời.

Tôi chưa từng thấy người đàn ông nào nói năng với người phụ nữ những câu khô cứng, cứng nhắc như ông !

Chỉ tại cô thôi ! Bởi vì cô không giống người bình thường chút nào, giống như một quái nhân từ hành tinh khác đến vậy ! Không những cô chưa thấy một người như tôi, mà chính tôi cũng đang lấy làm lạ về cô đó.

Giao Ti phẫn nộ hét lên :

- Ở đây chỉ có tôi và ông xem như tôi thua ông đi ! Nói nhiều với ông khan cả họng, mất cả tiếng.

Nè ! Khoan đi đã ! Tiếng của cô không mất đi đâu, nó nằm trong hai lỗ tai tôi đây này.

Hừm !

Giao Ti mím môi quay đi, cô chui vào xe, đóng ầm cửa xe một cái thật mạnh, làm như thế sẽ trút hết bức dọc trong người của mình . Thế nhưng nhìn thấy cái nhếch môi đắc thắng của anh ta . Và cô mỉm cười không giấu được lòng mình "Anh ta cũng đẹp trai thật, không thua gì Đoàn Giang".

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 6

Đêm nhạc hội , "Đêm Màu Hồng" hôm nay thật đông khách , với tiếng đàn du dương , trầm bổng quyện sâu vào lòng người của Giao Ti.

Trong ánh đèn mờ mờ , ảo ảo từng đôi trai gái tìm nhau trong tiếng nhạc du dương êm ái.

Thục Giao , hôm nay mặc chiếc váy huyết dụ , kiểu dạ vũ với một đường đăng ten chạy dài từ ngực áo đến vòng eo , phần cổ áo hở rộng để lộ một khoảng dài được nâng lên bởi đôi giày gót cao nhỏ nhắn được đính những hạt kim tuyến lấp lánh và rực rỡ.

Đi kế bên nàng là Vi Bình , hôm nay nàng mặc chiếc quần jean bạc phéch bó sát đùi , cùng chiếc áo thun màu hồng nhạt đã làm nổi bật những đường nét tự nhiên , cân đối trên thân hình đầy đặn , đồng thời làm rõ vòng eo thon thả của nàng , đây là chiếc áo mà mẹ nàng đã mua cho nàng lần cuối , Vi Bình rất quý chiếc áo này , khi có chuyện gì quan trọng nàng mới đem nó ra mặc . Mái tóc dài được gói gọn trong dây vải lụa màu hồng làm rực sáng hân gương mặt trái xoan với những đường nét rất hài hoà thanh tú . Tuy với cách ăn mặc của Thục Giao và Giao Ti nàng còn thua xa , nhưng nó vẫn có nét đẹp riêng của nàng.

Không thềm để ý những gì xung quanh , Thục Giao dắt Vi Bình len lỏi qua các dãy bàn , trước bao nhiêu cặp mắt trầm trồ ken ngợi "Ồ ! Cô Thục Giao hôm nay đẹp quá" tiến vào phòng viên giám đốc.

Viên giám đốc ngẩng đầu lên khi thoáng thấy hai bóng dáng bước vào phòng mình , khi nhìn thấy Thục Giao ông vội nói :

- À , cô Thục Giao , có chuyện gì thế - Vừa hỏi ông vừa liếc sang Vi Bình.

Thục Giao thoáng ngần ngừ rồi đưa tay sang Vi Bình , nàng tươi cười giới thiệu :

- Thưa ông ! Đây là Vi Bình mà tôi có gọi điện báo cho ông biết trước khi chiều.

Viên giám đốc như hiểu ra tươi cười :

- À ! Thì ra đây là cô Vi bình

Và liếc sang Thục Giao , ông vội nói "

Thục Giao , cô có thể ra ngoài làm việc được rồi , rất nhiều khách đang chờ tiếng đàn của cô đó.

Dạ ! Thục Giao vội vỗ vai Vi Bình để trấn an và bước ra khỏi cửa.

Còn lại Vi Bình và viên giám đốc , như để trấn an , ông ta giới thiệu :

- Tôi là TriệuU Huy , phụ trách đại nhạc hội "Đêm Màu Hồng".

Gõ nhẹ ngón tay lên bàn , ông tiếp tục hỏi "

Nè , cô Vi Bình , cô có thể làm được việc gì ?

NgườC cặp mắt lo sợ về phía Triệu Huy , Vi Bình đáp lí nhí "

Dạ ! Việc gì cũng được thưa ông.

Cô chấp nhận như vậy à ?

Dạ , ông có the6 ? cho tôi làm một cô hầu rượu hay bồi bàn cũng được.

Như hài lòng trước sự khiêm tốn của Vi Bình , ông vừa cười vừa nói :

Cô có biết đàn không ?

Dạ tôi có biết chút đỉnh , nhưng so với chị Thục Giao và các nhạc sĩ khác tôi nghĩ chắc tôi còn thua xa

Như để chứng minh câu nói của Vi Bình , ông Triệu Huy bước đến gần chiếc dương cầm để cạnh cửa? sỗ hất cầm về phía nó và bảo VI Bình :

- Nào , Vi Bình , cô hãy ngồi vào đó và đàn cho tôi nghe thử , nếu được tôi sẽ cho cô vào dàn nhạc bởi vì cô có sắc đẹp . Còn ngược lại , cô sẽ hĩa chấp nhận làm những việc như cô vừa nói.

VI Bình rụt rè bước lại chiếc dương cầm . Đây là dịp để nàng trở tài , nhưng nhìn vẻ mặt của ông giám đốc Triệu Huy và những lời đe dọa. của ông ta , nàng cảm thấy lo sợ . Ngồi trên chiếc ghế trước cây đàn dương cầm , nó như người bạn thân quen của nàng , mà sao bây giờ nàng lại không biết phải bắt đầu như thế nào . Hay có lẽ sự vui mừng đã làm cho nàng run rẩy.

Nào ! Đàn đi Vi Bình , cô còn chần chờ gì nữa.

TiếnNg gọi của ông TriệuU Huy đã làm Vi Bình giật mình , nàng lăm bắm :"

Dạ , thưa ông bản nào ạ ?

Bản nào mà cô thích , nè Vi Bình , tôi không có thì giờ nhiều đâu nhé.

Vì giọng nói của ông Triệu Huy lớn quá và oanh quá đã làm cho Vi Bình lấy lại bình thần , nàng đưa mười ngón tay mềm mại , trắng ngần lướt đều đều nhẹ nhẹ trên phím đàn , đàn đại một bản mà nàng không biết là bản gì. Ánh mắt ông Triệu Huy loá tia vui , ông nhìn Vi Bình một lúc lâu , vẻ trẻ trung trong sáng trên gương mặt của Vi Bình không hề gợn chút tàn úa , nhưng nỗi lo sợ và hồi hộp vẫn còn hiện rõ trên gương mặt , cặp mắt ngây thơ của Vi Bình ngước nhìn lên ông như để chờ đợi câu trả lời.

Ông Triệu Huy cười từ tốn và nói dịu dàng :

Cô có thể đàn lại cho tôi nghe một bản nữa.

Ông Triệu Huy không nhận thấy rằng lời nói của ông đối với Vi Bình đã có chút thiện cảm , rồi ông không muốn làm cho Vi Bình phải khó khăn vì e thẹn , ông ngồi chống tay trên bàn giấy tránh không nhìn nàng.

Tiếng đàn của Vi Bình rất cao , ban đầu óc vẻ hơi run , nhưng vững lại ngay và hoàn toàn cuốn hút . Căn phòng chật hẹp của ông Triệu Huy , giấy tờ và quảng cáo chất đống , thường thì ông hay bức bối vì các thứ này , nhưng hôm nay do tiếng đàn êm dịu , hay do đoạn nhạc tuyệt vời , trong vút của Vi Bình mà bầu không khí của căn phòng bỗng nhỏ dần như ngập tràn niềm rung cảm ? Ông hoàn toàn rung động vì tiếng đàn của Vi Bình.

Sự im lặng bao trùm một lúc lâu sau khi Vi Bình chấm dứt tiếng đàn.

Vi Bình sợ sệt chờ đợi quyết định của ông Triệu Huy.

Ông Triệu Huy thì hình như đang muốn tìm cách làm cho người bớt niềm xúc cảm , nên cậm cùi vớ vẫn sắp xếp một vài giấy tờ.

Sau cùng ông ngẩng đầu lên , nghiêm nghị nhìn Vi Bình thông thả nói :

Được rồi ! Tôi nhận cô vào làm việc trong dàn nhạc.

Vi Bình vui sướng reo lên :

- Ồ ! Xin cảm ơn ông.

Nhưng ông Triệu Huy vội cắt ngang . Chao thuận tiện thời lúc này hơ cô vào dàn nhạc để tạo cho cô có thời gian quen với sân khấu và khán giả . Nhưng cô phải làm hơn thế nữa . Cô cần phải làm việc , tôi sẽ theo dõi sự cố gắng của cô .. nhưng mà ..

Vi Bình giật mình , nhưng ông Triệu Huy đã vội nói tiếp :

- Tạm thời cô chỉ đệm nhạc phụ hoa. cho Giao Ti và THục Giao nhưng cô hãy ráng lên , đừng nản lòng , hãy cố gắng để trở thành một nhạc sĩ thực thụ.

Cha , mẹ Oĩ , con sung sướng quá . Vi Bình vừa lẩm bẩm vừa run lên vì cảm động.

Ông Triệu Huy quay sang Vi Bình hỏi :

- Vi Bình , năm nay cô bao nhiêu tuổi ?

Dạ ! Hai mươi hai.

Tốt , cô hãy cố gắng đừng lãng phí tiền của mình , ngày mai tôi sẽ giao nhiệm vụ cho cô để cô có thể quen với công việc.

Vi Bình vội bước đi thì ông Triệu Huy gọi giật lại :

- Đây là số tiền tôi làm ứng trước cho cô , cô có thể về mua sắm , lên sân khấu không thể ăn mặc như thế này được , hãy nhìn cách ăn mặc của Giao Ti và Thục Giao mà học hỏi . Nhớ phải cố gắng.

Vi Bình cầm xấp tiền trong tay mà mừng ra nước mắt , miệng lẩm bẩm :

Con cảm ơn mẹ đã phụ hộ cho con , đã mang hạnh phúc đến cho con.

Chia tay với ông Triệu Huy , Vi Bình chậm rãi bước ra khỏi phòng làm việc , nơi mà cách đây vài giờ đồng hồ , nàng cứ nghĩ nó là pháp trường đối với nàng.

Vi Bình lặng lẽ bước đi , đầu óc mơ màng vạch ra một tương lai đẹp.

Những dãy đèn màu nối đuôi nhau chạy dài trên hậu trường của "Đêm Màu Hồng" hoà cùng tiếng nhạc sập sình , cái thế giới mờ ảo sắc màu , và lãng đãng hương vị khói thuốc đã làm cho Vi Bình thoát khỏi trạng thái mơ màng . Vi Bình liếc vội lên sân khấu , nàng thấy Thục Giao đang thả hồn theo bản nhạc nàng chơi , bàn tay lướt thoăn thoắt trên các phím đàn , đầu hơi nghiêng qua nghiêng lại như diễn tả cho bản nhạc.

Nhẹ nhàng , lén lút như "Công chúa lạc vào rừng" Vi Bình chọn một cái bàn trong bóng tối khuất sau những hàng cây rậm để khỏi ai trông thấy , và khẽ ngước về sân khấu để tận hưởng tài năng của Thục Giao.

Quá đúng như lời Thục Giao nói , ở "Đêm Màu Hồng" số người phục vụ rất đông , các cô phục vụ trông rất trẻ đẹp , tuổi chỉ từ mười sáu đến hai mươi , khách từ lứa tuổi trung niên trở lên , đôi khi chỉ có vài khách trẻ.

Những cử chỉ e dè , vụng về của Vi Bình không thoát khỏi cặp mắt của chàng trai trẻ ngồi ở góc bàn đối diện . Anh bước lại gần bạn của Vi Bình , kéo vội chiếc ghế và nói :

- Xin lỗi cô , tôi có thể ngồi đây chứ >

Nếu như trước đây , Vi Bình sẽ cho ông ta biết tay thế nào là sự tán gái trắng trợn . Hơn nữa Vi Bình cũng không muốn làm buồn lòng ông Triệu Huy , dù sao đây cũng là khách của ông ta . Không thèm nhìn người thanh niên ấy , Vi Bình buông giọng :

- Tùy.

Dừng dưng như không hề quan tâm về thái độ bất mãn của cô gái , người thanh niên vẫn bắt chuyện :

- Cô đợi người yêu hả ?

Vấn câu trả lời không đầu không đuôi của Vi Bình :

Mặc tôi

Người thanh niên nhoen miệng cười , nụ cười mà anh biết sẽ làm cho cô nổi cáu :

- Và anh ta không đến.

Cảm giác bị người khác chọc ghẹo trắng trợn làm Vi Bình nổi cáu "

Chuyện đó có liên quan gì tới ông ? Căn cứ gì mà ông học cái thói xấu là xía vào chuyện người khác mà không liên quan tới mình vậy chứ ?

Không hề khó chịu về sự gắt gỏng của cô gái , người thanh niên vẫn thản nhiên :

-Ồ ! Tôi lấy làm tiếc giữa một đêm nhạc hội tuyệt vời như thế này , từng cặp uyên ương âu yếm dìu nhau trong tiếng nhạc tình tứ đầy thơ mộng thì cũng tại một cái bàn tối tăm này có một cô gái xinh đẹp , lại cô đơn buồn bã . . .Nhưng tiếc thật , giá mà tôi là anh chàng diễm phúc đó thì tôi sẽ không để cho cô nàng đợi lấy một phút , một giây nào , và cũng sẽ chẳng bỏ qua điệu sloqu tuyệt vời này.

Mời Vi Bình mím lại để nén sự bực tức :

- Khi thật ! Tôi không hiểu tại sao giữa một đêm nhạc hội tất bật thế này , lại có một kẻ nhàn rỗi đến mức nghĩ đến việc xen vào chuyện của người khác ! Có ai nói cho ông rằng đó là cái thói xấu hay không ?

Xấu à ? Tôi không nghĩ nghiêm trọng như vậy ! Tôi chỉ thích hành động tùy tiện theo ngẫu hứng . Làm theo những gì bản năng tôi thôi thúc , miễn sao không trái với lương tâm . Tại "Đêm Màu Hồng" này đã có biết bao nhiêu cô gái rất thích cái xấu của tôi mà không được đấy . Xem ra cô là người có diễm phúc.

Diễm phúc à ? Với con người như ông thì chỉ đem lại phiền toái cho người khác chứ chẳng diễm phúc gì cả.

Ái chà ! Cô có vẻ cáu kỉnh với tôi quá rồi đấy . Việc người yêu cô không tới đâu có phải do tôi , cô xem tôi là cái cớ để trút cơn bức bối hay sao chứ. Vì Vĩnh trường mắt.

Tôi đợi người yêu ? Tôi chỉ bức tức vì ông hiểu chưa ? Tôi chưa thấy người đàn ông nào cứng . . .

Vì Bình chưa nói hết câu nàng bỗng im bặt . Không phải ! Cách đây bốn năm nàng cũng đã thấy người đàn ông ở trên đồi kia nhưng dễ thương hơn hẳn ta nhiều . Bỗng Vì Bình mỉm cười một mình.

Những cử chỉ đó không thoát khỏi cặp mắt của người thanh niên từ này giờ vẫn theo dõi và quan sát Vì Bình . Cô đẹp thật , tuy ăn mặc có vẻ không hợp thời trang cho lắm . Đôi mắt với hàng mi dài cong vút , to đen và ánh ướt như hai viên ngọc bích . Sóng mũi cao , thon và cuối cùng là đôi môi nhỏ > ? nhắn , mọng đỏ như cánh hồng mới nở nằm gọn trong gương mặt trái xoan , đúng là sự kết hợp hài hòa , cả người nàng toát lên một vẻ bướng bỉnh nghịch ngợm , không chịu khuất phục . Người thanh niên mỉm cười thể hiện ra một ý đồ . Ý đồ đó là gì chắc có mình chàng hiểu được . . .

Như không để cho Vì Bình biết ý định của mình , người thanh niên nhìn Vì Bình nói :

- Sao không nói tiếp ? Bộ vừa suy nghĩ ra rồi hối hận hả , có phải tôi cũng đẹp trai lắm phải không ? Có muốn rút lại thì cứ rút , tôi sẽ rộng lòng mà bỏ qua cho , với điều kiện là phải mua hai ly nước cam đãi tôi.

Vì Bình lắc đầu như để xua đuổi một ý nghĩ gì trong đầu . Nàng lấy giọng bình thản :

Giá như này giờ có tấm gương lớn ở đây để ông tự ngắm mình nhì.

Vì Bình không thể bình tĩnh mãi bởi tia nhìn từ đôi mắt đẹp của người thanh

niên , song do ban> tính cố hữa và bưỞng bĩnh không cho phép Vi Bình lúng túng . Nàng cố che giấu bối rối bằng cách gọi cô hầu bàn lại và kêu hai ly nước cam . Lát sau , hai ly nước cam được bưng ra . Vi Bình hất chiếc cầm thon thon về phía hai ly nước cam mà cô hầu bàn vừa đặt xuống và nói :

- Đây , hai ly nước cam đây , dẫu gì với người nói nhiều như ông thì nầy giờ chắc cũng khát nước rồi , bây giờ tôi phải đi đây . Vừa đứng dậy bưỞc đi , Vi Bình vội quay lại nói với gã thanh niên.

Ồ ! Cảm phiền ông trả tiền dùm hai ly nước cam nhé.

Nói rồi nàng lặng lẽ bước ra khỏi cổng , bỏ lại sau lưng người thanh niên và tiếng nhạc tuyệt vời của Thục Giao.

Đang mơ màng mỉm cười như người vừa tìm được hạnh phúc thực sự , Duy Đạt bỗng giật mình vì bóng dáng một người con gái trước mắt và cũng vừa lúc đó giọng nói trong trẻo nhưng có pha chút kiêu kỳ cất lên.

Ồ ! Lại là ông à ?

Chứ tôi tuyệt vời như thế này mà cô không nhận ra hay sao chứ ?

Giao Ti liếc quanh chỗ Duy Đạt ngồi và như không hề quan tâm đến anh ta , nàng cất giọng lém lỉnh :

Tuyệt thật , xem ra ông không phải người đàn ông chai cứng , sắt đá như ô-tô đã nghĩ , ông cũng đẹp trai và ga lăng đấy . Sao ông biết tôi sẽ tới đây mà kêu sẵn hai ly nước cam để mời tôi ?

Bây giờ Duy Đạt mới hiểu ra tại sao cô gái ấy lại cho chàng là ga lăng , nhưng vốn là người đàn ông cao ngạo không hề bị thua trước phái nữ , Duy Đạt chỉ về ly nước cam nói :

-Ồ ! Đó là ly cam của bạn gái tôi đấy , cô ấy về rồi , tôi tính gọi bồn bàn đem đồ nó đi , hên quá , có cô đỡ biết mấy.

Nghĩ ngợi gần một phút , Giao Ti thận trọng nhả từng tiếng thật sắc bén "

Ông đừng vội đắc thắng , hãy đợi đấy.

Và vừa dợm bước đi đã nghe tiếng gọi "

Kìa Giao Ti , đã đến phần trình diễn của em rồi đấy.

Giao Ti giật mình quay lại

À ! Đoàn Giang , thì ra là anh.

Như để chứng minh cho người đàn ông đó thấy mình không phải là một cánh hoa cô đơn , cô liếc nhìn Đoàn Giang một cách tình tứ "

Đoàn Giang , lát nữa anh đưa em về nhé - Rồi không đợi Đoàn Giang trả lời , Giao Ti vội bước nhanh về hậu trường.

Đợi Giao Ti đi khuất , Đoàn Giang bước nhanh ra cổng , anh biết chắc Thục Giao đang ngồi trên băng ghế đá bên đường vào " Đêm Màu Hồng" xung quanh đầy hoa thơm cỏ ả , trên lối đi được trải đầy sỏi . Nhẹ nhàng tiến về phía người yêu , đưa tay lên đôi vai bé nhỏ , Đoàn Giang nhỏ nhẹ.

Thục Giao , em đợi anh có lâu không ?

Không lâu lắm , nhưng chẳng phải mau đâu , anh phải đến em vì bao tử em đang đói cồn cào đây này.

Anh chồm người hôn nhẹ lên đôi má mịn màng của Thục Giao

Được , anh sẽ đến !

Như sức nhớ ra điều gì , Thục Giao vội kéo Đoàn Giang ngồi xuống băng ghế tưỞi cười nói :

- Anh ngồi đây đợi em tí.

Câu hỏi trong đầu Đoàn Giang cũng như được trả lời bởi Vi Bình từ đâu vừa tới . Nàng vui vẻ ôm chầm lấy Thục Giao toan hỏi :

- Thục Giao , ông Triệu Huy đã hận tôi , ổng còn bảo tôi c thể đi làm trong ngày mai . Ồ chị Thục Giao , em mang ơn chị biết bao nhiêu . Vi Bình cũng không hiểu nàng đã đổi cách xưng hô tự bao giờ.

Quay sang Đoàn Giang , Thục Giao tươi cười giới thiệu :

Anh Giang , đây là Vi Bình , người bạn mới của em và đồng thời cũng là đồng nghiệp của em sau này.

Chỉ tay về phía Vi Bình định giới thiệu thì Đoàn Giang đã cắt ngang.

Vi Bình , một nhạc sĩ tương lai phải không ?

Như để pha trò , Thục Giao vừa nói vừa bước lại xách tai Đoàn Giang.

Này , sao anh tài quá vậy ? Tôi sẽ không tha cho anh về cái tội này đâu nhé.

Đoàn Giang vừa la vừa gỡ đôi tay mềm mại của Thục Giao ra.

Ồi , ối , oan cho anh quá , đó là anh vừa nghe ông Triệu Huy nói lại lúc nãy

đó thôi.

Thục Giao buông tay xuống lúng liếng đôi mắt.

Thế thì tạm tha cho anh đó.

Cám ơn bà xã.

Ờ , tại sao ông Triệu Huy lại báo cho anh nhanh quá vậy ?

Em biết đó , nhân viên nào mới vào làm việc mà không do anh quản lý chứ.

Anh liệu hồn đấy , đừng lấy cái cố mã đẹp trai mèo mỡ , em sẽ không tha cho anh đâu.

Vì Bình lên tiếng phá tan câu chuyện của Thục Giao và Đoàn Giang.

Chị THục Giao , sẵn tiện em khao chị và anh Đoàn Giang một châu kem nhé.

Đoàn Giang xua tay.

Ồ thôi , Vì Bình khác sáo quá , tối rồi còn đi ăn kem làm gì , chúng ta đi tìm cái gì ăn để lót bao tử cho cô vợ bé nhỏ của tôi cái đã , dù gì một châu ăn mới xứng đáng chứ , còn châu kem thì để cho Thục Giao . Anh chỉ có nhiệm vụ làm hướng dẫn viên , hì hì.

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 7

Đó là cái quán nằm giữa rừng cây dày đặc xanh rì . Thật xứng với cái tên Dạ Lý Hương . Trên con đường trải sỏi ngoằn ngoèo gập ghềnh uốn khúc dẫn vào quán được trồng toàn những cây Dạ Lý Hương . Khi ngồi ăn , mùi hương thoang thoảng của nó trông thật dễ chịu , chính vì thế đêm đã khuya mà khách ra vào quán vẫn tấp nập.

Và còn nữa , một mặt của Dạ Lý Hương được bao phủ bởi dòng sông hình lưỡi liềm trải dài dưới ánh trăng mờ mờ . Tiếng sóng ầm ầm không thêm thì tự tình , không hát ru mà vẫn nghe du dương như tiếng nhạc.

Chính vì thế mà khách ngồi dọc mé sông rất đông . Đoàn Giang cũng chọn một cái bàn cạnh đó khi anh bồi bàn hỏi để hướng dẫn.

Khi thức ăn , nước uống đã được những người phục vụ của Dạ Lý Hương mang đến và bày sẵn ra bàn . Vi Bình vui vẻ bắt chuyện.

Em thật không ngờ , anh và chị Thực Giao lại khám phá ra một quán ăn đêm thơ mộng thế này.

Đoàn Giang đưa mắt nhìn Vi Bình , sau đó anh hất mặt về phía Thực Giao : Đó là khả năng tìm tòi khám phá của Thực Giao đấy , không phải tài của anh đâu.

Họ vừa ăn , vừa chuyện trò vui vẻ về cuộc sống quá khứ , hiện tại và tương lai . Đoàn Giang vẫn huyên thuyên trò chuyện , anh đâu biết rằng Thực Giao và Vi Bình có nỗi buồn u uất khi nghĩ về quá khứ . Liếc sang Thực Giao , Vi Bình như hiểu được tâm trạng của chị . Vi Bình gấp miếng thức ăn bỏ vào chén của Thực Giao cười nói :

- Nè ăn đi , thứC ăn ở đây ngon quá , nếu bỏ sót miếng nào thì phí lắm , đã lâu lắm rồi em mới có được bữa ăn ngon thế này.

Nhìn thấy Vi Bình lo cho Thực Giao , Đoàn Giang không vừa , anh nhìn Vi Bình nghiêm giọng :

- Nay Vi Bình , cô chỉ biết lo cho Thực Giao thôi , sau này hi đi làm đừng trách sao tôi đi cô nhé.

Thục Giao gấp miếng thứC ăn trên bàn bỏ vào chén của Đoàn Giang , giọng kéo dài cầu khẩn :

Thôi , thôi để em loe ho anh thay cho lời xin lỗi của Vi Bình , chịu chưa.

Đoàn Giang chưa kịp nở Nụ cười mãn nguyệnN đã vội thất vọng vì anh vừa liếc vào chén của mình đó là một cái phao câu vệt to tướng đang nằm kênh như khiêu khúch mời gọi , anh nói lớn như để mắg yêu Thục Giao :

- Thục Giao , em có ác cũng a;c vừa vừa chứ , em thừa biết là anh không thích ăn cái này mà.

Vừa nói Đoàn Giang vừa chỉ vào cái phao câu trong chén.

Thục Giao không thua

Để cho anh bỏ cái tật đòi ăn hiếp Vi Bình của em , sẵn tiện em cảnh cáo anh nếu sau này Vi BìnH có chuyện gì thì em sẽ cho anh rớt một lỗi tai đây.

Đoàn Giang chấp tay như để pha trò.

Thôi thôi , anh không dám đâu , Thục Giao "xã hội đen" của anh.

Trong lúc Thục Giao và Đoàn Giang đang trò chuyện thì Vi Bình vội đưa mắt đảo một vòng Dạ Lý Hương , ngay cái liếc mắt đầu tiên của Vi Bình cũng xác định được những người đang có mặt ở đây đều ăn mặc sang trọng đẹp đẽ.

Nhưng giữa đám đông đó nàng dễ dàng nhận ra người thanh niên lạ mắt lúc này , với vóc dáng cao to đẹp trai , nhèn nghiêng nàng cáng thấy lộ rõ mái tóc bông tự nhiên , vầng trán rộng thông minh và cuối cùng là chiếc mũi cao thẳng . Nàng định quay mặt đi chỗ khác nhưng không kịp nữa , đôi mắt sâu rục sáng của người thanh niên đã quay sang và cũng đã bắt gặp thấy nàng , đôi môi anh ta mỉm cười thật đẹp.

Vi Bình cũng không khỏi trách mình tại sao lại cười một cách thân thiện với hần.

Hần đang ngồi với người phụ nữ tuyệt đẹp không biết họ đã là gì của nhau , nhưng xem họ có vẻ vui tươi và hạnh phúc lắm.

Mặc dù , hần là người đàn ông xa lạ , nhưng không hiểu sao nhìn hần huyền thuyên trò chuyện với cô gái lạ đó Vi Bình cũng cảm thấy tức anh ách trong lòng . Nhưng không muốn chứng kiến thêm cảnh tượng đó , nàng quay sang Đoàn Giang và Thục Giao nói :

- Thôi , chúng ta về.

Thục Giao chồm tới nắm tay Vi Bình.

Kìa , sao em như người mất hồn vậy ? Có chuyện gì thế ? không được khoẻ à ?

Đâu có , em chỉ cảm thấy hơi chóng mặt , chắc có lẽ hơi lạnh của dòng sông bốc lên đã làm em khó chịu.

Và như để che giấu sự bối rối của mình , nàng gọi người hầu bàn tính tiền.

Đoàn Giang vội khoát tay :

- Thôi để anh tính cho , coi như hôm nay anh đãi em và chị Thục Giao một bữa vậy . Dầu gì anh cũng vừa mới lãnh lương.

Năm phút sau người hầu bàn bước lại gần Vi Bình , lịch sự đáp :

- Thưa cô , đã có người thanh toán bữa này rồi ạ.

Vi Bình quay sang phía người đàn ông ấy , thì anh ta và cô gái trẻ đẹp ấy đã ra về từ lúc nào.

Trước sự kiện bất ngờ ấy . Thục Giao và Đoàn Giang không khỏi ngạc nhiên . Thục Giao hỏi Vi Bình , giọng trêu chọc.

Sao Vi Bình , mới đây đã lọt vào mắt của anh nào rồi sao giấu kỹ thế.

Đoàn Giang cũng không vừa , anh chen vào :

- Nào , bảo hẳn lại đây ra mắt anh coi !

Vi Bình dấn mạnh vào vai Thục Giao.

Chị này chọc em hoài , em đã bảo không biết mà , người như em mà ai thèm chứ.

Trước khi đứng dậy , Đoàn Giang nói thêm.

Coi như cũng hên , kể như hôm nay ăn uống no nê mà không phải tốn đồng nào cả.

Cả ba bước về và cười vui vẻ.

Rời khỏi Dạ Lý Hương ba người thong thả đi bên nhau , đêm đã vào khuya . Đêm nay thật sự là một đêm nghèo sao trên trời nhưng giàu gió thổi lộng từ ngàn khơi . Đoàn Giang kéo cao cổ áo khoác đi sát vào Thục Giao như để truyền hơi ấm . Còn Thục Giao , nàng nắm lấy tay Vi Bình như một người chị an ủi cô em gái hãy vững chắc bước vào tương lai .

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 8

Tối đêm ấy ..

Trong khi cả thành phố chìm trong im lặng của giấc ngủ đêm đen . . Thì ở đâu đó trong một căn phòng , vẫn có một người còn thức , còn hoạt động.

Vi Bình đang toan tính cho những công việc mà cô đang và sẽ phải làm vì nếu không ngày mai làm việc sẽ phải vụng về lắm.

Vào giờ này gió bên ngoài rất lạnh và sương xuống càng nhiều . Vi Bình nhẹ nhàng tiến về phía cửa sổ không gây ra tiếng động.

Đặt nhẹ chiếc ghế cạnh cửa sổ , Vi Bình mông lung ngắm trời mây xa xa , buổi tối hôm nay thật đẹp . Trên bầu trời không một vì sao ! Đêm thanh vắng thật êm ả và dễ ! chịu vô cùng . Tuy niềm vui và hạnh phúc đã cận kề , thế nhưng Vi Bình vẫn cảm thấy cô độc , nàng nhớ mẹ vô cùng . Bây giờ nàng muốn được tự do để khóc , nàng không cần kềm chế" , cứ để cho nước mắt tuôn trào . Nàng hy vọng nước mắt sẽ giúp nàng trút đi phần nào nỗi đắng cay phiền muộn . Nàng muốn khóc thật nhiều , khóc một đêm nay nữa thôi đề ? rồi ngày mai không còn phải khóc nữa . Và đâu từ đó một cửa sổ đang mở cửa một ngôi nhà nào đấy vắng vắng giuông ca phát ra từ chiếc máy thu thanh.

Lòng mẹ bao la như biển Thái Bình dạt dào

Lòng mẹ bao la như dòng suối hiền ngọt ngào

Lời ru êm ái như đồng lúa chiều rì rào

Tiếng ru êm đềm mẹ hiền năm tháng triền miên

Như không chịu nổi những du dương đó vì nó gọi lại trong lòng nàng quá nhiều đau thương , nó không để cho con tim của nàng được yên ổn , Vi Bình đưa tay đóng kín cửa sổ lại nhưng tiếng hát vẫn vắng vắng theo mãi bên nàng.

Vi Bình lên giường trùm kín màn lại thì bỗng :

- Cộc . . cộc . . cộc.

Có tiếng gõ cửa , Vi Bình hồi hộp lo sợ , trên lầu sáu giờ này tại sao lại có

tiếng gõ cửa ?

Nàng nhẹ nhàng bước về phía cửa , nhưng chần chừ chưa mở , thì tiếng nói thỏ thẻ của Thực Giao vọng vào làm Vi Bình thở phào nhẹ nhõm.

Vi Bình à , Vi Bình mở cửa cho chị với.

Cửa mở Thực Giao nhẹ nhàng bước vào , gương mặt của nàng có vẻ đượm buồn . Nhìn Vi Bình nàng âu yếm hỏi.

Em không ngủ được sao ?

Thế còn chị ?

Chị không ngủ được , thấy phòng em còn ánh sáng chị đoán chắc là em cũng chưa ngủ , nên chị mới qua đây đây ? cùng em tâm sự.

Chị có thể lên giường nằm với em , đêm nay chị ngủ lại đây cho em vui há ?

Ừ.

Không quên để ánh sáng nhìn trộm mình trong lúc ngủ , Vi Bình với tay tắt ngọn đèn nhỏ đầu giường , chui vào chăn , nàng nghiêng đầu vào tai Thực Giao thỏ thẻ.

Chị khoẻ chứ ?

Khoẻ , em ạ.

Và vui ?

Tất nhiên rồi , sao em hỏi gì lạ thế.

Lý do nào làm chị vui thế.

Chị vui vì biết sao không ?

Thì vì vui chứ sao ?

Không phải , bởi thấy em vui !

Trong bóng tối Vi Bình tủm tỉm cười , Thực Giao cũng cảm nhận rằng nụ cười của Vi Bình rất duyên nhưng hình như nó chưa trọn vẹn.

Nếu em buồn chị có buồn không ?

Chị sẽ buồn theo.

Em quan trọng đến vậy à ?

Em không tin chị thì thôi.

Thật chứ ?

Thật ! Nói ra thì có lẽ em coi chị hơi quá đáng , tuy chỉ mới biết em , nhưng chị vừa coi em là một người em , vừa là một người bạn của chị.

Mỗi tiếng Thục Giao nói ngọt ngào tựa mỗi giọt đàn bầu nhỏ vào tai Vi Bình thấm vào tận trong tâm hồn.

Hình như có một người đã chiếm trọn trái tim chị rồi cơ mà.

Như hiểu ý của Vi Bình , THục Giao nói.

Em thấy Đoàn Giang thế nào ?

Vi Bình bối rối e dè.

Em thấy anh ấy đẹp trai , hào hoa , phong nhã , lịch thiệp và còn nhiều nữa , đó là mẫu người đàn ông lý tưởng cho tất cả các cô gái , nên là em , em cũng sẽ chọn anh ấy ngay.

Thật không ?

Í , đừng có ghen ầu à nhe , đó là em chỉ giả dụ thôi đó.

Đúng , Đoàn Giang là mẫu người đàn ông lý tưởng , nhưng chị chưa biết cảm tình thật sự của anh ấy đối với chị , bên cạnh anh ấy có một người đàn bà đang đeo đuổi , cô ta còn rất trẻ , con nhà giàu , chị sợ không giữ nổi anh ấy !

Chị phải tin vào bản thân mình chứ.

Phải , chị không muốn tranh giành tình yêu với Giao Ti.

Cũng lại là Giao Ti à ?

Lúc này em chưa thấy nó sao ?

Chưa ?

Nó còn nhỏ , rất háo thắng , hễ những gì nó muốn là nó phải tìm đủ mọi cách để đạt cho bằng được.

Em sẽ không tha cho nó đâu.

Thôi , coi như chị xin em , chị coi nó như em , cứ" mỗi lần nhìn nó chị nhớ tới em gại chị.

Em gái của chị ?

Đã có lần chị cũng nói với em nếu bây giờ gặp lại nó , chắc có cũng cỡ em thôi.

Nếu bây giờ gặp lại chị có thể nhận ra cô ấy không ?

Thục Giao chớp mắt , cô giấu hai dòng lệ sau tiếng thở dài.

Đã mười mấy năm rồi , mười mấy năm trôi qua biết bao thay đổi , làm sao chị em có thể nhận ra được chứ , khi mới sinh nó đã phải xa chị , xa gia

đình . Hơn nữa không biết nó còn sống hay đã . . .

Vì Bình vội lấy tay che miệng Thục Giao lại.

Chị đừng nói vậy , ông trời sẽ phù hộ chị , ông ấy không phụ lòng người tốt đâu.

Không , ông trời không có mắt , ông ấy không phù hộ gia đình chị , ông ấy ác lắm . Nói đến đây Thục Giao bỗng khóc tức tưởi ngon lành , khi đã cạn nước mắt không khóc được nữa , nàng thút thít kể . . .

. . . Họ mãi mê tâm sự cho đến khi cả hai vừa chớp mắt thì trời đã rạng sáng , đâu đâu vắng vắng tiếng xe lam chạy , tiếng động của xích lô ba gác của những người lao động nghèo , họ phải thức khuya dậy sớm để kiếm miếng cơm nuôi sống qua ngày . Tiếng gánh nghe kéo kẹt của các chị bán rong , và những tiếng rao "Ai bánh bò bánh tiêu " , "Ai bánh mì nóng hổi".

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 9

Thục Giao và Vi Bình thả bộ , giữa thành phố bao la rộng lớn , đây đó bày bán tất cả loại hàng nội ngoại , đủ màu xanh đỏ , trông thật đẹp mắt Vi Bình đưa mắt qua bên này nàng có thời gian ung dung để vui ngắm thành phố này . Bóp mạnh tay Thục Giao nàng vui vẻ nói :

- Chị Thục Giao , chị chọn giúp em vài bộ quần áo để đi làm chiều nay nhé !

Thục Giao mỉm cười lắc đầu :

- Này nhóc , em thích ăn mặc thế nào thì em chọn , chứ chị đâu biết sở thích của em thế nào mà chọn

- Chị cứ chọn thế nào cho hợp thời là được .Thục Giao và Vi Bình đứng lại trước cửa hàng quần áo rộng lớn , bên trong trưng bày thật sang trọng Vừa bước vào cửa hàng người ta đã nhìn thấy các cô người mẫu bằng cao su được làm thật đẹp trưng trong các tủ kiếng to lớn , như tươi cười mời đón.

Lướt một vòng quanh cửa hàng , dưới cặp mắt thơ ngây của Vi Bình , nàng cảm thấy tất cả quần áo trang sức đều tuyệt vời , song nàng chỉ biết tin tưởng vào cặp mắt của Thục Giao.

Sau cùng thì Thục Giao cũng đã chọn được cho Vi Bình những kiểu đồ thật đẹp . Thục Giao cũng không quên mua cho mình , bởi vì lâu lắm rồi nàng không có dịp đi mua sắm như thế này.

Nhiều giờ đồng hồ trôi qua khi đôi chân của hai chị em đã mỏi nhừ . Họ tìm một quán cơm bình dân dùng bữa cơm trưa muộn màng.

Quán cơm nằm trong con đường đầy cây râm bóng mát . Vi Bình ăn một cách ngon lành vì từ sáng tới giờ bao tử nàng chưa hoạt động.

Thục Giao cất tiếng.

- Sao ? Em vừa ý mấy thứ chị chọn không Vi Bình ?

- Em vừa ý lắm , nếu không có chị chắc em không thể nào chọn được những bộ đồ tuyệt vời thế này đâu.

- Em lại khách sáo nữa rồi.

- Thiệt đó !

Vi Bình và Thục Giao ăn qua loa cho xong bữa , tự nghĩ sẽ không biết làm gì cho hết buổi chiều đầy thú vị này.

Hai chị em thả một vòng cuốc bộ , đã lâu lắm Vi Bình không có dịp đi ung dung và thoải mái thế này . Trước kia , nàng cũng đã từng đi bộ nhưng trong tâm trạng buồn , thất vọng vì không việc làm . Hôm nay , nhân dịp còn tự do , Vi Bình muốn cùng Thục Giao đi dạo một vòng bờ sông , điều mà nàng vẫn thích nhất . Nàng bước theo những lối đi quanh co , lòi lõm sát bờ , để tầm nhìn sóng xô vào ghềnh đá tung bọt trắng xóa như những chùm hoa . Men theo lối mòn , trèo lên cái mồm cao nhô ra bờ sông , nơi đây nàng có thể ngắm toàn cảnh sông rộng . Để trôi qua một buổi chiều dài , nàng cùng Thục Giao rẽ vào một hiệu bánh ngọt và giải khát qua để có thể bước vào buổi làm việc đầu tiên.

Thục Giao cũng thơ thẩn đi cạnh Vi Bình nhưng tâm trạng của nàng thì khác hẳn , nàng mơ ước nếu giờ này có Đoàn Giang đi bên cạnh thì hạnh phúc biết bao.

Hoàng hôn che khuất nhường lại chỗ cho màn đêm khép kín cũng là lúc Vi Bình và Thục Giao đã có mặt tại nhà.

Bên ngoài song cửa , những chiếc lá vàng theo những cơn gió nhẹ thoảng qua vào buổi chiều tà , bay lả tả ..

Từng đàn chim rủ nhau vỗ cánh bay về tổ . Bóng đêm nhẹ nhàng bao trùm cả bầu trời.

Một buổi chiều đã vội vàng qua đi.

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 10

Những cơn gió đêm man mát dịu dịu , khiến cho Vi Bình cảm thấy dễ chịu vô cùng . Suốt đoạn đường đến Đại nhạc hội "Đêm màu hồng" Vi Bình không hề hé môi nói với Thục Giao lời nào . Đầu óc cô đang nghĩ tới công việc mình sắp phải làm.

Chẳng đồ sộ và cũng chẳng khang trang , tọa lạc ở một góc phố khuất đông người ngược xuôi đi lại . Nhưng Đại nhạc hội luôn thu hút đông đảo khách đến vui chơi . Bởi vì ngoài những tiếng đàn xuất chúng , những giọng ca tuyệt vời , những đoạn kịch ngắn thật vui tươi hấp dẫn , khách cần giải lao có thể câu cá , đó cũng là lý do vì sao "Đêm màu hồng" được rất nhiều khách biết tới.

Tận dụng khoảng sân rậm bóng cây , lác đác nhiều dãy bàn ghế kê dưới bóng dù xanh đỏ , chớp dù có gần ngọn đèn vàng mờ ảo trông thật thơ mộng và tình tứ

Còn sớm "Đêm màu hồng" vẫn chưa đông khách , lác đác dăm ba bàn đầy khách , nhạc hoà tấu âm thanh vừa đủ nghe , các cô hầu bàn trông thanh lịch trong bộ đồng phục jupe ngắn , áo hoa màu mè tươi rói . Chọn chiếc bàn gần quầy , Thục Giao ngồi hướng dẫn Vi Bình những gì mà nàng sẽ chuẩn bị làm để khỏi phải ngỡ ngàng , thì bỗng tiếng nói phía sau làm Thục Giao giật mình.

- Ồ , Vi Bình ! Em có thể theo anh vào phòng , ông Triệu Huy cần gặp em đây.

Vi Bình đứng dậy chào Thục Giao rồi lặng lẽ bước theo Đoàn Giang.

Đoàn Giang lên tiếng bắt chuyện.

- Vi Bình , hôm nay em ăn mặc trông xinh lắm.

- Ồ , nếu không nhờ chị Thục Giao tân trang thì em không được như thế này đâu.

Đoàn Giang pha trò.

- Nếu bà xã của anh biết tân trang cho bà được như em thì đỡ biết mấy.

- Anh khiếm tốn vừa thôi , chớ không phải nơi đây chị Thục Giao đứng nhất rồi sao ? Về tài sắc còn ai bằng chỉ nữa . Nếu không thì làm sao lọt vào cặp mắt đa tình của anh chứ

Đoàn Giang nhăn mặt.

- Nay đừng có mà nâng bốc Thục Giao của em lên cao quá nhé , nếu Thục Giao nghe được sẽ bẻ mũi đấy.

Vì Bình cũng cười đùa :

- Em thấy sao nói vậy , không có nâng bốc đâu.

Đoàn Giang trầm ngâm giây lát đoạn nói :

- Lúc trước anh xếp Thục Giao thứ nhì về sắc , bây giờ có em anh cho Thục Giao xuống thứ ba.

Vì Bình hỏi vội :

- Vậy thứ nhất là ai thế ?

- Là em đó

- Anh đừng có chọc quê em nha.

- Anh không đùa , thứ nhất là em , thứ nhì là Giao Ti , thứ ba là Thục Giao

Vì Bình nghĩ thầm , cũng lại là Giao Ti , lưỡng lự giây lát nàng hỏi :

- Anh mến Giao Ti lắm hả ?

- Chưa hẳn thế , anh chỉ coi Giao Ti như em gái

- Thế một ngày nào đó sự đeo đuổi của Giao Ti có làm anh nguôi lòng không

- Tình yêu không thể miễn cưỡng được em ạ !

- Nhưng Giao Ti rất giàu và trẻ đẹp ?

- Em nghĩ về anh hơi thấp rồi đó Vì Bình.

Vì Bình xụ mặt :

-Ồ . Cho em xin lỗi.

Đoàn Giang xua tay

- Thôi , không có gì đâu . Anh chỉ nói cho em hiểu rằng tình yêu không phải là món hàng mà có thể dùng đồng tiền là có thể mua được . Anh chỉ có một con tim và con tim đó anh đã giành cho Thục Giao mất rồi.

Mãi mê trò chuyện cả hai đã đến phòng ông Triệu Huy lúc nào không hay . Họ chưa kịp mở cửa bước vào thì đã gặp ông Triệu Huy bước ra . Vừa gặp

Vi Bình ông Triệu Huy nói ngay :

-Ồ , Vi Bình tối hôm nay cô phải làm việc , cô có thể sử dụng đêm nay để làm quen với nhân viên và đi tham quan khắp nơi để sau này khỏi ngỡ ngàng.

- Dạ cảm ơn ông.

- Thôi , tôi phải đi công chuyện .Rồi liếc sang Đoàn Giang ông tiếp :

- Đoàn Giang , anh hướng dẫn cho Vi Bình nhé

Đoàn Giang dẫn Vi Bình đi thăm quan tất cả các căn Phòng nhạc sĩ ,ca sĩ ,kịch sĩ , đâu cũng đông đúc , nhộn nhịp vui vẻ.

Bước vào phòng kịch sĩ nàng đã thấy đồ đạc bày ngổn ngang , nào là quần áo kim tuyến lấp lánh hào nhoáng và còn có những y phục được cắt may lỗ lằng dị hợm . Các cô nàng chàng trai đang sử dụng phấn màu tô mắt xanh đỏ , họ đang cố gắng để vẽ mặt cho có nghệ thuật , có khi phải vẽ lên cả thân mình . Có những áo mào dị kỳ , có những người phải đeo mặt nạ răn rít ma quái , khiến cho kẻ thủ vai trò thành những nhân vật bí ẩn hay những quái vật dị hợm Tất cả đang chuẩn bị tập tành để chuẩn bị cho vở diễn . Thấy Vi Bình bước vào họ chào và trầm trồ khen ngợi

-Ồ , đẹp quá.

Đoàn Giang giới thiệu Vi Bình với Giao Ti , khi nàng vừa chơi xong bản nhạc và được Thực Giao thay thế

Vừa gặp Đoàn Giang là Giao Ti đã chạy đến ngay.

- Đoàn Giang , anh chờ me hả ?

- Không , anh muốn giới thiệu với em . ..

- Anh lúc nào cũng khó khăn.

Liếc sang Vi Bình , Đoàn Giang nói tiếp :

Đây là Vi Bình , đồng nghiệp mới của em

Giao Ti không để ý đến Vi Bình , nàng chào một cách miễn cưỡng.

- Chào Vi Bình.

Không đợi Đoàn Giang giới thiệu mình , Giao Ti tiếp tục.

- Tôi , Giao Ti

Vi Bình nhìn Giao Ti , nàng phía công nhận Giao Ti thật đẹp . Nàng mặc chiếc áo pull hở cổ ôm sát vào người , nổi bật chiếc váy hoa ngắn xoè rộng

. Mái tóc óng ả được chải gọn sang một bên , cài trên đó chiếc kẹp bằng đồi mồi , chân đi đôi giày cao gót màu huyết dụ , trông cô tươi mát rực rỡ . Nàng mỉm cười nhìn Giao Ti.

- Chào Giao Ti , Giao Ti đẹp lắm , tôi đã nghe chị Thục Giao khen Giao Ti rất nhiều.

nghe nhắc đến Thục Giao , đôi mắt Giao Ti giận dữ , nàng hét lên.

- Đừng nhắc đến Thục Giao trước mặt tôi , cô ấy không hề nói tốt cho tôi , cô ấy ác lắm , tranh giành Đoàn Giang của tôi , tôi hận cô ấy , tôi hận cô ấy. Vừa nói Giao Ti vừa kéo Đoàn Giang đi khiến chàng không kịp phản ứng , bỏ lại một mình Vi Bình bơ vơ ..

Vì đã nghe Thục Giao nói nhiều về Giao Ti nên Vi Bình cũng không ngạc nhiên lắm trước hành động vừa rồi của cô ta , nàng lặng lẽ quay lưng bỏ đi nhưng chân đứng khựng lại , nàng không bước thêm bước nào nữa cả . Cũng lại là hăn , hăn đã đứng sau lưng nàng từ lúc nào . Bực tức vì bị người khác theo dõi , Vi Bình xẵng giọng :

- Ông tha cho tôi có được không ? Sao ông cứ bám theo tôi mãi thế.

- Ồ , tôi bỏ tiền vào đây vui chơi , sao cô lại bảo là tôi bám cô . Chớ không phải là cô đã thấy tôi đứng dậy , nên giả vờ lại đứng kể tôi đó sao ?

- Ông đừng có mà mơ tưởng hão huyền.

- Ái chà ! Hôm nay cũng bị người yêu cho leo cây nữa sao mà giận dữ thế.

- Tôi không nói nhiều với ông nữa chỉ hao hơi , tốn tiếng . Nói rồi nàng vụt bỏ đi , nàng chỉ còn kịp nhìn thấy người đàn ông đó gọi nụ hôn gió về phía nàng .

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 11

Mặt trời mọc rồi lặn , trăng tròn rồi lại khuyết . . . một ngày . . . hai ngày . . . một tháng . . . rồi hai tháng , thời gian lặng lẽ trôi qua.

Bây giờ , Vi Bình đã thật sự làm quen với công việc . Nàng không còn ngỡ như ngày mới bước vào "Đêm màu hồng" . Cuộc sống đối với nàng như vậy là hạnh phúc lắm rồi , còn những gì về cuộc đời nàng ngày xưa nàng không buồn nhớ tới nữa.

Trong thời gian làm việc cũng lắm chuyện vui buồn xảy ra , nhưng rồi những buồn vui ấy cũng lặng lẽ trôi qua.

Với sắc đẹp của Vi Bình khiến nhiều chàng trai bám theo chọc ghẹo tán thưởng , lắm lúc làm cho Vi Bình khó chịu.

Tuy nhiên , trong số người thường lui tới hậu trường của Đêm màu hồng để phá phách , quấy rầy nàng , có một người cũng theo đuổi quấy rầy nàng mà nàng không nổi phản đối kịch liệt như những người khác . Đó chính là hân.

Hân còn trẻ , rất đẹp trai , con nhà giàu và rất tự tin . Nhất là đối với phái đẹp , hân có vẻ vừa hào hoa phong nhã , vừa kênh kiêu làm cao . Cho dù mỗi lời nói của nàng đối với hân có chút ác ý , nhưng nàng không dấu được lòng mình , đôi khi nàng cũng rung động vì hân.

Vi Bình cũng cảm thấy rằng hân rất quan tâm tới nàng , bởi vì nàng cũng biết rằng mình đẹp.

Đã có lần hân mời tặng cho nàng một cành hồng và nhẹ nhàng khen nịnh một cách kín đáo về tiếng đàn của nàng.

Vi Bình đang mơ màng nghĩ về người đàn ông ấy thì có người vỗ nhẹ sau vai . Vi Bình giật mình quay lại , thì ra là cô bạn đồng nghiệp . Cô ta nở nụ cười tinh ranh :

- Này Vi Bình , cô hạnh phúc rồi đấy

Vi Bình không khỏi ngạc nhiên , nàng hỏi lại :

- Hạnh phúc gì thế ?

Đá nhẹ cặp mắt về phái người đàn ông ngồi cách Vi Bình khoảng vài ba

bàn , cô gái nói :

- Được anh ta quan tâm để ý thì còn gì bằng.

Vi Bình nghiêng đầu liếc nhẹ về hướng cô gái vừa chỉ . Bây giờ thì nàng mới hiểu ra . Vi Bình nở nụ cười nhẹ và trầm ngâm hỏi :

- Bộ hắn có giá lắm sao ?

Cô gái mỉm cười có vẻ ngạc nhiên vì sự hiểu biết của Vi Bình về người đàn ông ấy , nàng nhìn Vi Bình rồi ôn tồn nói , giọng có vẻ quan trọng :

- Hắn là Duy Đạt , con trai của nhà sản xuất có tiếng trong thành phố , có bảng hiệu quảng cáo khắp nơi.

Vi Bình nhìn cô gái đang cho nàng biết những gì về người đàn ông có cái tên Duy Đạt . Mặc dù nàng không nghĩ đến việc phải hỏi han cô ta , nhưng miệng vẫn nói bằng một giọng nghiêm trang :

- Nếu là chị , chị có bằng lòng quen với Duy Đạt không ?

Hơi ngạc nhiên vì câu hỏi ngớ ngẩn của Vi Bình , cô gái trả lời :

-Ồ , bằng lòng là cái chắc . Khổ nỗi , tôi không có được cái may mắn như thế . Tôi không có nhan sắc mà Duy Đạt thì chỉ yêu những cô gái đẹp.

- Hắn ta ham thích như thế nào ?

- Tôi thấy hắn ta tán tỉnh và cặp bồ với khá nhiều cô trong bọn chúng ta . Bởi vì hắn đẹp trai , có tiền . Muốn cô nào mà chả được nhưng tình cảm chỉ được vài ba ngày là đường ai nấy đi . Vậy mà các cô gái đều tự hào là mình gắn bó với hắn ta lâu hơn hết . Ngay cả Giao Ti nổi tiếng là xinh đẹp và đánh đá nhất của Đêm màu hồng mà nghe nói mấy bữa nay cũng phải xiêu lòng vì hắn.

Cô gái nói đến đây , Vi Bình mới sực nhớ người con gái mà hắn dẫn đến Dạ Lý Hương mấy tháng trước chính là Giao Ti.

Nét mặt Vi Bình sa sầm xuống vì khinh giận.

- Và mặc dù đã thấy rõ trước mắt là rất dễ bị hắn bỏ rơi , vậy mà các cô gái cũng hứng chịu sống phiêu lưu với gã tình nhân như hắn sao ?

- Trời đất . Hắn quá đẹp trai và xài tiền như một ông hoàng.

- Hắn sẽ cho tiền trong thời gian đi chơi với hắn ?

- Đúng thế

- Nhưng rồi sau đó ?

- Sau đó à ? Ồ , hăn tặng một kỷ vật luôn luôn đáng giá . Hăn thật là một người đàn ông biết ăn chơi.

Một tia lửa giận dữ làm đỏ mặt Vi Bình nàng mĩa mai :

- Anh chàng Duy Đạt của chị thật là lịch sự . Tiền , hăn chỉ biết dùng tiền để chinh phục các cô gái.

- Đúng , chẳng phải các cô gái như chúng ta bước vào Đêm màu hồng không phải vì đồng tiền thôi sao ?

Câu nói vô tình của cô gái làm tăng thêm sự giận dữ của Vi Bình :

- Tiền . Hăn dư tiền xài cho nên hăn quăng tiền qua cửa sổ đâu có tiếc ? Thế mà các cô gái thông minh cũng bằng lòng đi theo hăn sao ?

Giọng nói của cô gái có vẻ trầm buồn :

- Bởi vì họ nghèo

- Tóm lại anh chàng Duy Đạt giàu có , đẹp trai của các cô gái đáng chán lắm . Tôi sẽ không cảm thấy hạnh phúc khi được hăn quan tâm.

- Thôi , đó là lập trường của Vi Bình , tôi không xen vào.

Như nhớ ra điều gì , cô gái nói tiếp :

- À , chắc Vi Bình mới vào nên không biết tôi . Tôi tên là Trang nhưng vì có tật hay nói nên mọi người gọi tôi là Trang lẻo . Nói rồi cô gái lặng lẽ bỏ đi.

Cơn giận dữ chưa nguôi vì câu chuyện với Trang lẻo vừa rồi thì nàng cũng ráng gượng cười khi Thục Giao đã bước tới gần.

- Kìa Vi Bình , em tâm sự gì với Trang lẻo vậy ?

Ngập ngừng một lát . Vi Bình hất mặt về phía hăn , nãy giờ hăn vẫn ngồi đấy :

- Dạ , nói về tên đều cáng kia.

- À , Duy Đạt đó à !

- Chị cũng biết hăn sao ?

- Ồ , cả Đêm màu hồng này mà ai không biết hăn . Hăn có tiếng mà.

- Thế hăn có theo tán tỉnh chị không ?

- Hăn không dám.

- Tại sao ?

- Nhóc ngu quá . Bởi vì bên cạnh chị lúc nào cũng có Đoàn Giang.

- Chị nghĩ về hân thế nào ?

- Chị không tiếp xúc với hân thường . Nhưng theo lời kể của cô bạn thì có lẽ chị không hợp với loại người đàn ông này.

- Em cũng . . . thế !

Thái độ có vẻ khinh miệt nhưng giọng nói không có vẻ dứt khoát của Vi Bình đã không qua khỏi cặp mắt của Thục Giao , nhưng nàng cũng vờ hỏi :

- Chị cũng bằng lòng khi thấy Vi Bình của chị có nhận xét như thế.

Nhưng cùng lúc , Thục Giao lại để ý thấy gò má của Vi Bình ửng hồng , bàn tay run rẩy và đôi mắt long lanh , dường như lệ muốn tuôn trào ra.

Mưa càng lúc càng lớn dần . Những cơn mưa đầu mùa thật là dai dẳng . Mưa dội vào mái tôn , mưa xuyên qua kẽ lá . Tiếng mưa rít lên nghe thật dữ tợn.

Nhưng Vi Bình vẫn khoác vội chiếc áo mưa mỏng manh đi làm . Nàng không thể bỏ công việc , nàng quyết định phải vượt lên.

Bóng đêm bao trùm cả bầu trời . Cơn mưa đã làm cho đường phố vắng hoe , lâu lâu chỉ thấy vài chiếc xe phóng vội . Muốn đón một chiếc taxi cũng thật là khó khăn.

Mặc dù đôi chân đã thực sự mỏi nhừ , nhưng Vi Bình vẫn vội vã bước . Nàng nghĩ bụng , giá như giờ có một người đi bên cạnh thì còn gì bằng . Đầu óc nàng vẫn không vui về câu chuyện Duy Đạt tối qua , nếu ai trông thấy được gương mặt Vi Bình lúc này chắc có lẽ sẽ biết được nàng đang giận dữ lắm.

Nhưng Vi Bình không còn suy nghĩ gì được nữa cả , vì hình như có tiếng bước chân đều đều theo nàng . Nàng vội bước nhanh , Vi Bình cũng cảm thấy bước chân ấy nhanh theo , tim nàng như muốn rớt ra khỏi lồng ngực , thì giọng nói trầm ấm quen thuộc cất lên.

- Nè Vi Bình , cô chậm chân lại một tí có được không ?

Ồ lại là hân . Hân muốn gì ở nàng trong đêm tối thế này . Mặc kệ cho hân nói gì , Vi Bình vẫn vội vã bước.

- Nè , nè , tôi đã mỏi chân lắm rồi đấy , không thể bám theo cô mãi thế này đâu !

Vừa bước , Vi Bình vừa nói vọng ra sau :

- Ai muốn ông theo tôi thế ?

Duy Đạt đáp gọn :

- Cô

- Đồ khùng !

-Ồ , sao cô lại mắng tôi thế ? Chớ không phải cô muốn giờ này có người đi bên cạnh thì thú vị đó sao.

Xấu hổ vì đã bị hắt ta đọc được ý nghĩ , Vi Bình hét lớn :

- Nhưng người đó không phải là ông , ngàn lần không phải là ông

- Tôi chỉ muốn đưa cô đi một đoạn để đến "Đêm màu hồng" thôi , sao cô lại khó chịu thế.

- Bởi vì tôi không muốn thấy sự thành công của ông khi chinh phục tôi . Tôi không muốn xấu hổ với bạn bè là đã có cảm tình với ông.

Duy Đạt phân trần khi anh đã tiến lên gần với Vi Bình :

- Đây . Cô hiểu lầm ý tốt của tôi rồi . Đêm nay trời mưa lớn đến nỗi đường phố vắng tanh . Tôi không nỡ để cô đi một mình với chiếc áo mưa mỏng manh trên người . Tôi thấy phải có bốn phận.

Vi Bình cười ngạo nghễ ngắt lời :

- Bốn phận . Tôi thật là hạnh phúc vì được nghe anh nói thế.

Hiểu lầm về câu nói của Vi Bình . Duy Đạt tiến công :

- Tất cả những gì cô muốn , tôi sẽ giúp cô ra khỏi hoàn cảnh túng bần . Tôi chỉ muốn làm đẹp lòng cô.

Vi Bình không thêm giải thích via sao từng lời nói của Duy Đạt làm cho nàng đau đớn . Nàng chỉ muốn cười , cười thật to , vì tiếng cười đôi khi làm cho đau đớn trong lòng nàng lắng dịu.

Nghiêm nghị , mắt đục ngầu , Vi Bình nhìn thẳng vào mắt Duy Đạt nói nửa giọng :

- Ông đừng hòng . Tôi nghèo nhưng không phải như những cô gái khác đâu.

Duy Đạt đưa tay để ngăn chặn không cho lời nói của Vi Bình thốt ra thêm nữa :

- Coi kìa . Đừng giận dữ chứ

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần và bây giờ đang đối mặt.

Vi Bình thật sự lúng túng , nhưng nàng cố lấy can đảm và tự nhủ "Không , Vi Bình không thể mềm lòng trước người đàn ông như thế được" . Cặp mắt đen láy trừng trừng nhìn Duy Đạt không chớp , tỏ vẻ khinh miệt như muốn nghiền nát hăn ra ra và nếu có thể làm được nàng đã xé hăn ra làm đôi để bỏ tạt ba hoa , hống hách.

Duy Đạt không hề giận dữ hay phản ứng gì về thái độ của Vi Bình vừa rồi . Bởi vì anh cũng biết tiếng chửi mắng của Vi Bình ngọt dịu trong sự hờn giận . Anh tự nhủ phải chọc cho Vi Bình giận thêm :

- Này cô Vi Bình , Duy Đạt nói nhỏ nhẹ nhưng nồng nàn đượm nhiều quý trọng trong tiếng "Cô" , tôi xin thề với cô là sự đề nghị của tôi không có gì tính toán Thật sự là tôi rất có cảm tình với cô , tôi nghĩ đến cô cả ngày , nếu cô bằng lòng tôi hứa sẽ lo lắng cho cô suốt cuộc đời . Tôi sẽ làm cho cô thực sự trở thành người đàn bà sung sướng nhất đời.

- Nghĩa là ?

- Nghĩa là cô sẽ làm vợ của tôi.

Vi Bình phá lên cười , một nụ cười vừa đau đớn , vừa châm biếm.

- Điệp khúc quen thuộc của ông đấy à ? Tôi cũng đã được nghe . Tất cả phụ nữ ở đây đều biết điệu nhạc đó của ông và họ cũng đã cho tôi biết , trước khi ông bắt đầu hát cho tôi nghe.

Duy Đạt nói với một vẻ khổ não.

- Sao cô ác đến thế ?

- Vì tôi muốn cho ông biết rằng sự lải nhải của ông không làm cho tôi vui.

- Vậy sao ? Cô có chắc không ?

- Ồ , chắc chứ . Tốt hơn là ông không nên tốn thời giờ nói chuyện với tôi . Ông hãy đi tìm những ai sẵn sàng muốn nghe ông để mà nói.

- Chỉ có một mình cô là tôi quý mến thôi , cô rõ chứ . Và tôi sẽ còn lải nhải hoài đến khi nào cô chịu làm vợ tôi mới thôi.

Giận dữ vì thấy hăn ta cứ trơ trơ , Vi Bình nhún vai :

- Bộ Ông tưởng là tôi khờ khạo để tin lời ông lắm sao ? Biết làm thế nào để ông đừng quấy rầy tôi bây giờ ?

Vi Bình rất bức bối , nhưng ngược lại Duy Đạt bình tĩnh . Anh trừng mắt nhìn Vi Bình , bị kích thích vì Vi Bình đã xem thường mình , Duy Đạt điềm

tĩnh hoi , vững tin như bao lần trước đã xảy ra.

- Tại sao lại cự nự dữ thế ? Tôi biết rằng một ngày kia chúng ta sẽ cảm thấy được nhau và cô sẽ là của tôi.

Giá như giờ này mà nàng có nội lực phi thường thì nàng sẽ biến hẳn lún xuống khỏi mặt đất hay bay lên tận trời cao , hoặc nàng có mười bảy phép thần thông sẽ biến cho khuôn mặt hẳn giống như quỷ dạ xoa để hẳn ta khỏi kênh kiệu . Vi Bình mơ ước như thế , nhưng đó chỉ là giấc mơ , còn hiện thực Vi Bình quá bé nhỏ , mà lại đứng gần hẳn ta quá to con vạm vỡ , nên nàng chỉ gặng giọng hét to :

- Ông bỉ ổi lắm , ông đúng là một kẻ hợm hĩnh tự cao , tự đại.

Vi Bình không tìm được tiếng nào nặng nề hơn nữa để xỉ vả vì tức giận . Tuy nhiên , đối thủ của nàng không nhúc nhích . Trơ trơ trước sự giận dữ của nàng , hình như hẳn ta chỉ đợi cho nàng tấn công để có quyền đối phó , để có dịp ôm siết nàng trong vòng tay.

Lùi lại vài bước , Vi Bình ngăm hẳn ta một cách khinh mạn :

- Ông đã làm cho tôi ghê tởm

Nói xong nàng vội vọt bỏ chạy , mặt cho mưa to gió lớn , miễn sao đừng gặp khuôn mặt "khó ưa" đó.

"Đêm màu hồng" đã ở trước mặt Vi Bình . Vi Bình nhảy vọt về phía thang lầu , nàng leo lên từng ba bậc thang một , trở về buồng dành riêng cho các nhạc sẽ rồi buông mình trên ghế , trước tấm gương nhỏ và các vật dụng trang điểm để trên chiếc bàn dài mà mỗi nữ nhạc sĩ đều có.

Bây giờ lánh xa được con người xác xược , Vi Bình mới tự do khóc.

Úp mặt lên cánh tay trên mặt bàn , thân hình Vi Bình run lên vì tức giận , nàng khóc suốt mướt.

Các cô bạn nhìn nàng không mấy xúc động . Họ không cần biết rõ vì sao nàng khóc , vì mỗi người đều có nỗi buồn riêng và cũng có những lúc chán nản . . .

Càng khóc được nhiều càng với bớt cơn sầu.

Tuy nhiên , Trang leo đang trang điểm đối diện với bàn phấn của Vi Bình , nhìn Vi Bình với vẻ động lòng hơn tất cả cô bạn khác , hỏi :

- Nay Vi Bình , có phải ông Triệu Huy đã rày rà gì chị không ? Vi Bình bị

phạt à ?

Vi Bình lắc đầu thay cho tiếng trả lời.

Trang leo tiếp :

- Vậy là lão Triệu Huy , lão đuổi Vi Bình chắc ?

- Ồ không !

- Vậy thì tại sao Vi Bình khóc ? Ở nơi này chỉ có một việc làm mới đáng khóc mà thôi . Vi Bình còn được đi làm , được lãnh lương thế là đủ rồi . Ngoài ra , tất cả chỉ đều là phụ.

Vi Bình vừa nói vừa nước nở :

- Nhưng ít ra cũng phải tức giận khi thấy bọn đàn ông đối đãi với phụ nữ mình như ở đây chứ.

- À , thì ra Vi Bình khóc vì đàn ông à ? Đâu phải đến đây làm việc là để được người ta kính nể , trọng vọng đâu Vi Bình.

- Nhưng mà trong những lúc mình không nói năng gì , mình đòi hỏi gì , mình chỉ có phận sự của mình thôi họ cũng phải để cho mình được êm chứ.

- Đúng vậy.

- Nhưng mà hân . ..

Trang leo ngắt lời :

- À , Duy Đạt đấy à , chắc Duy Đạt cảm thấy Vi Bình có đặc điểm gì đặc biệt , khiến hân phải quan tâm . Duy Đạt trông bề ngoài có vẻ ăn chơi trác táng , nhưng anh ta tình cảm dữ lắm.

- Hân nói với Trang thế à ?

- Không , đợi gì hân phải nói chứ , nếu có điều kiện Vi Bình thử tiếp xúc với hân vài lần rồi sẽ biết . Không phải lúc nào Duy Đạt bỏ đồng tiền ra cùng đều có mục đích cả đâu.

Giọng nói Vi Bình vẫn còn nắc nhen :

- Nặc kệ hân tốt thế nào , tôi sẽ không bao giờ làm bạn với hân.

Nở một nụ cười ranh mãnh , sau đó Trang leo ôn tồn nói với Vi Bình :

- Nếu cứ mỗi lần bị hân gạt gẫm chọc ghẹo mà khóc . . . thì tôi tin rằng Vi Bình không còn đủ nước mắt để khóc nữa , phải cười vào mặt hân . Chỉ có thế mới làm cho hân khó chịu mà thôi . Nếu Duy Đạt biết hiện giờ Vi Bình đang khóc thì hân sẽ vui mừng lắm đó.

Kể ra thì Trang lẽo nói đúng . Tất cả bọn đàn ông đều như thế.

Vi Bình mau lẹ chùi nước mắt . Chỉ một ý nghĩ là Duy Đạt có thể sung sướng khi thấy mình buồn khổ , cũng đủ làm cho nước mắt Vi Bình khô ngay.

Vi Bình không còn tâm trí nào để mà trang điểm nữa , nàng làm cho qua loa rồi bước vội vã ra hậu trường.

Buổi biểu diễn rồi cũng êm đẹp trôi qua không có gì khác lạ . Vi Bình nhẹ nhàng bước vào buồng để chuẩn bị sửa soạn ra về . Có tiếng gõ cửa . Vi Bình nhìn theo dáng đi vội vàng của Trang lẽo về phía cửa , thì ra hẳn ta xuất hiện.

Khi bước vào cửa Duy Đạt đã nhìn ngay về phía Vi Bình . Duy Đạt để ý theo dõi mọi cử động của Vi Bình.

Về phần Vi Bình , nàng tự nhủ lần này nàng sẽ không khóc , phải thật cứng rắn , chuẩn bị tinh thần để đối phó hẳn nếu hẳn ta bắt chuyện.

Nhưng lần này Duy Đạt không bắt chuyện với Vi Bình , mà chàng ta bước lại gần Trang lẽo và các cô gái khác nở nụ cười.

- Chào các cô , tôi có chút quà xin gửi đến các cô , tôi nghĩ rằng sẽ làm cho các cô vui.

-Ồ tốt quá ! người vui mừng nhất có lẽ là Trang lẽo , vì nàng ta chưa hề từ chối bất cứ món quà nào của Duy Đạt.

Thế là tất cả vây quanh Duy Đạt , cảm ơn rồi rút về hảo ý của anh , những cặp mắt thao láo dán chặt vào chiếc hộp to đựng đầy kẹo chocolate mà Duy Đạt bưng mời từng cô một.

Mặc dù chuẩn bị tinh thần để đối phó , nhưng Duy Đạt không bước lại gần Vi Bình , điều này cũng làm cho Vi Bình tức anh ách ở ngực . Chắc có lẽ là Duy Đạt đã đoán tâm trạng của Vi Bình , hoặc có lẽ Duy Đạt muốn cho Vi Bình nguôi ngoai cơn giận khi này . Nhưng Duy Đạt chỉ đưa mắt theo dõi Vi Bình từ xa . Và tia mắt rất đàn ông đó như đè nặng lên Vi Bình khiến Vi Bình lúng túng và gây cho Vi Bình một sự khó chịu . Dường như Duy Đạt đã làm cho Vi Bình tiêu tan cả nghị lực.

Tuy nhiên , với bản tính cao ngạo và mặc cảm vì bản thân mình , Vi Bình vẫn cố gắng tránh không đụng đôi mắt tìm tòi của hẳn ta , và nàng phải

dùng sức để tỏ ra mình không để ý đến anh chàng ngỗ ngáo ấy . Nàng lo sắp xếp đồ đạc đội nón và chuẩn bị ra về.

Duy Đạt tiến lại phía Vi Bình , đưa chiếc hộp còn đựng ba phần tư kẹo ra , và vẫn một giọng nó như đã nói với các bạn của nàng.

- Cho phép tôi mời Vi Bình dùng kẹo.

Vi Bình lơ đãng nhìn hộp kẹo vừa nhẹ lắc đầu , vừa trả lời :

- Xin cảm ơn.

Nhiều giọng nói đua nhau lên phản đối , nhưng thánh thót nhất vẫn là giọng của Trang lẻo :

-Ồ , Vi Bình , kẹo ngon lắm , ăn thử đi.

Vi Bình trả lời cùng một giọng dửng dưng :

- Tôi không thích

Chẳng chút thiết tha , Vi Bình tiến ra phía cửa , Duy Đạt đứng chặn ngang , nhẹ nhàng nói để gây lại cảm tình.

- Này Vi Bình , chúng ta hãy làm hoà lại đi , một miếng kẹo có đáng là bao , xin Vi Bình đừng từ chối.

Lần này Vi Bình trả lời một cách đoan trang dịu ngọt :

- Vậy thì xin lỗi , tôi không dùng

Duy Đạt hơi cau mắt bối rối . Nhưng anh vẫn miễn cưỡng mỉm cười nài nỉ.

- Dù tôi mời riêng , Vi Bình cũng không ăn à ?

Vi Bình vẫn kiên nhẫn giải thích :

- Tôi không bao giờ ăn kẹo chocolate nhưng khi nào tôi thích , tôi sẽ tự mua ăn.

Vi Bình ngược đôi mắt đẹp nhìn Duy Đạt , trả lời gọn :

- Với ông , chuyện gì cũng có thể cả.

Duy Đạt không chờ đợi một câu đối đáp như hể và căn môi để đè nén sự bất bình , anh sợ thốt ra lời tức giận.

Chìa chiếc hộp cho các cô kia , và gởi lời chào hỏi hấp tấp , anh đóng mạnh cửa và bước vội ra ngoài.

- Đây , các cô chia nhau dùng , khi khác gặp lại.

Một thoáng ngạc nhiên , sững sờ hiện rõ trên khuôn mặt thơ ngây của Vi Bình , nàng tự hỏi không biết lời nói của mình lúc này có quá đáng chăng ?

Rồi nàng tự trả lời "không , đối với hăn như thế còn quá nhẹ nhàng".

Quay nhìn các cô bạn một giây , nàng thử tìm xem có ai có thể cùng đi về với mình không ? Nhưng mọi người còn đang xúm nhau chia kẹo , không ai buồn nghĩ đến nàng ca?

Thế rồi nàng mạnh dạn bước ra.

"Một cô gái nghèo nàn , tầm thường nhưng có sắc đẹp , phải biết một mình lo tự vệ" , nàng nghĩ thế và nhớ lại lời Thục Giao đã nói với nàng ngày mới quen nhau.

Trong thâm tâm , sự kì lõm của Duy Đạt đã làm cho Vi Bình buồn phiền hơn là sợ hãi . Nàng có cảm tưởng là Duy Đạt bạo dạn trong ngôn ngữ hơn là trong hành vi , nàng phải liệu cách đối phó.

Nàng vượt qua mau lẹ chỗ người gác cổng và ngạc nhiên khi thấy Duy Đạt vẫn còn đứng đấy , nàng không biết mình nên mừng hay nên giận , nhưng nhìn vẻ ma mặt hống hách của hăn ta nàng không hề nhìn , lặng lẽ bỏ ra ngoài tiến về đại lộ , nơi mà nàng định đón chiếc xe buýt để về.

Nhưng phía sau nàng , bước chân Duy Đạt hình như dẫm lên đầu chân nàng.

"Hăn định đi theo mình lâu như thế nào đây ?".

Nàng tự hỏi và hơi buồn vì sự theo dõi ấy.

Phải chi là ban ngày , để nàng có thể đánh lạc hướng hăn . Nhưng đã quá nửa đêm rồi , một cô gái đẽm nhạc như nàng thì làm sao có tiền đi taxi , nếu không chịu về nhà bằng xe buýt . Vi Bình không còn cách di chuyển nào khác hơn nữa.

Trên đại lộ Vi Bình vẫn bước đều . Có vài khoảng sáng trước cửa các nhà buôn và đám người khá đông đã bảo đảm cho nàng khỏi sợ về sự táo bạo của con người đang theo bước chân nàng.

Vả lại nàng cũng đã nhìn thấy trạm xe buýt trước mắt , chiếc xe cuối cùng đã đến bến.

Nàng vội vã leo lên xe , không dám quay đầu lại xem cho chắc là hăn còn bám theo nàng hay không ?

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 12

Ngồi trong chiếc xe buýt Vi Bình có vẻ say mê ngắm cảnh đường phố vào khuya . Trời tối đen như mực , tiếng gió rít từng cơn lạnh buốt . Nàng nhìn chiếc xe lướt đều đều trên đại lộ . Bầu trời không gian , cây cỏ , nhà cửa tất cả chìm trong bóng đêm tạo thành bức tranh thật tuyệt vời.

Thực sự thì đắm chìm trong những ý nghĩ buông trôi theo dòng sầu muộn , nàng không mong ước gì là đừng thấy sự hiện diện của Duy Đạt . Nhưng không

Trong bóng phản chiếu của các tấm kính cửa hợp thành những tấm gương soi , nàng đã bắt gặp hắn ta đứng phía đuôi xe . Chăm chú đọc tờ báo , hắn cũng làm như ra vẻ không để ý tới Vi Bình.

Nhưng chỉ một việc là thấy hắn có mặt trên chiếc xe đủ làm cho nàng bức mình . Một người như hắn mà leo lên chiếc xe như thế này , cũng đủ chứng tỏ là hắn bám theo nàng.

Đã đến lúc nàng phải xuống xe , thì nàng thấy hắn xếp tờ báo lại , vẫn luôn luôn làm ra vẻ như hắn không lưu ý tới nàng , nhưng hắn ta vẫn theo dõi được mọi cử động của nàng nhờ có tấm kính sau xe.

Duy Đạt cũng bước xuống sau Vi Bình và lao lên các bậc thềm xi măng khi Vi Bình cũng vừa bước lên đó.

Hơi bối rối vì bị theo mãi , Vi Bình bước mau hơn , tấm áo choàng mỏng manh bó sát mình và đầu hơi cúi thấp dưới làn gió lướt lạnh trong đêm.

Vi Bình băng qua đường trước khi bước vào con phố hẹp nơi nàng ở , nàng hơi lưỡng lự và dừng chân lại.

Duy Đạt cũng dừng bước ngay.

Một tiếng thở dài , Vi Bình tự nghĩ rằng mình có nên về phòng , khi hắn cứ bám theo mãi thế này không ? Lờ bà gác cổng hay một người nào đó trong xóm có thể bắt gặp mình trong lúc khuya khoắt này.

Và điều quan trọng là hắn sẽ biết nơi mình ở . Nếu hắn cứ nhất định đi theo mình như thế thì chắc chắn là bám sát mình để tìm hiểu về cuộc sống và

chỗ ở của mình "Không , không thể được".

Ý nghĩ đó , khiến Vi Bình can đảm lạ thường.

Thay vì chạy trốn trước sự hăm dọa. , Vi Bình quay gót đi thẳng về phía Duy Đạt.

Bất ngờ về thái độ của Vi Bình , Duy Đạt không nghĩ đến việc phải tránh nàng , chàng nhìn Vi Bình ngạc nhiên và sẵn sàng đối phó với mọi tiếng chửi rủa , khi nàng bước đến.

Vi Bình nói giọng quả quyết.

- Thưa ông Duy Đạt , tôi có thể xin ông đừng theo tôi nữa có được không ?
- Nhưng thưa cô , tôi có làm gì đâu mà cô phải xin tôi như thế ?
- Ông đã đi theo tôi cả tiếng đồng hồ rồi.
- Đường đi là để cho tất cả mọi người sử dụng và tôi cũng rất là phiền khi cô đi chung đường với tôi đấy.
- Ông đừng ở đó mà bào chữa , không thể nào đường của ông đi lại giống đường tôi như thế.
- Và cô sẽ nghĩ sao , nếu tôi cũng hỏi lại cô một câu , giống như cô vừa hỏi tôi.
- Nếu thế , thì kính xin ông vui lòng ngưng quăng đường của ông lại vài phút.
- Tại sao ?
- Bởi vì tôi ở trong phố đó , tôi muốn về nhà một mình và không có bóng đàn ông nào theo dấu chân tôi để quấy rầy.

Duy Đạt hơi nhanh , giọng có vẻ hơi ngờ vực.

- Cô ở trong đó à ?
- Đúng
- Số mấy ?
- Chuyện đó có quan hệ gì tới ông ?
- Nhưng thưa cô , tôi không thể bỏ dở con đường tôi đi . Bất hạnh cho tôi là tôi thấy cần thiết đến những điều mà cô cho là không cần thiết.

Vi Bình hét lớn.

- Ông lì lợm lắm , quá sức tưởng tượng.
- Không quá sức tưởng tượng như cô nghĩ đâu , Duy Đạt buồn rầu trả lời .

Tôi đã khấn đáo theo cô không dám nói với cô nửa lời . Chính cô đã đem tới cho tôi cái diễm phúc được trò chuyện cùng cô trong khung cảnh vắng lặng này . Lòng tôi xao xuyến vì rộn lên một niềm tin.

- Ông đừng có diên , đây không phải là tạm sự với ông , mà tôi chỉ van ông đừng theo tôi để bảo tồn phẩm giá của tôi.

Duy Đạt dịu dàng trả lời :

- Đêm nay tôi không làm tổn thương đến danh tiếng cũng như đời sống của cô . Vi Bình , cô hãy tiếp tục đi về đi . Và cô cứ mặc kệ tôi tiếp tục bước đường của tôi , dù cho có cùng một bước đường của cô.

Vi Bình hét lên bằng một giọng thất vọng.

- Tại sao ông cứ quan tâm đến cuộc sống và đời tư của tôi . Tôi có quan tâm đến đời tư của ông đâu.

- Vì thế mới khốn khổ cho tôi.

Bị kích thích vì giọng trêu chọc êm đềm trong câu trả lời , Vi Bình hét.

- Ông bị ối lăm.

Và nàng nói tiếp không cân nhắc . - Ông không có trái tim . Bất cứ một ai đêm nay nghe tôi cầu khẩn cũng phải thương hại và cho tôi được toại nguyện . Còn ông , ông vẫn cứ vênh vang bản mặt trông phát ghét.

Vi Bình giâm chân tức tối , nàng không còn tìm được lời lẽ nào nặng hơn để chửi cho thoa? đáng.

- Ông ác lăm . . . nếu ông trời có mắt ông cho ông sút môi , què giò tôi mới hả giận.

Thình lình Vi Bình quay đi và chạy mất về nhà , nàng có cảm giác như hắn ta đang đuổi theo nàng , để trả thù những lời nàng vừa nói.

Nhưng khi vào bên trong mặt tiền tối đen của căn nhà mượn , Vi Bình liếc về con đường gần nàng thì xung quanh chẳng có một ai và Duy Đạt không có ở đây.

Vi Bình thở nhẹ , hắn không theo mình nữa.

Lại một lần quan sát nữa , nhưng lần này Vi Bình phóng tầm quan sát của mình ra xa hơn , khoảng có ánh đèn điện , ở nơi nàng vừa bỏ Duy Đạt . Nàng nhận thấy có một bóng đen sừng sững . . . Duy Đạt vẫn đứng nguyên tại chỗ có lẽ tức giận vì lời lẽ của nàng.

Thấy thế cơn giận của Vi Bình tiêu tan ngay.

Vi Bình tưởng tượng mặt của Duy Đạt đang tái xanh , quay nhìn về phía nàng vừa khuất dạng . Duy Đạt vẫn đứng im như pho tượng.

Một nỗi buồn thâm lặng xâm chiếm tâm hồn Vi Bình , nàng cũng cảm thấy tội tội.

Đăm đăm nhìn Duy Đạt vẫn còn đứng đó , Vi Bình cũng đứng khựng lại dựa lưng vào cánh cửa run rẩy . ..

Vi Bình không hiểu tại sao mình như bị đóng đinh ở trước cửa nhà như thế . Nàng tự trách mình tại sao lại chạy trốn thành linh và nỗi cơn thịnh nộ một cách dử dãn hiểm có như lúc này.

Đến lượt Vi Bình vẫn còn đứng mãi . Nàng muốn đứng ngắm chàng thêm một chút nữa . Bởi vì nàng đang ở trong bóng tối , đó là điều thuận lợi cho nàng khi quan sát Duy Đạt.

Giờ này có ai hiểu rằng có hai người còn âm thầm ngắm nhau hay không ?

Vi Bình vẫn tiếp tục đứng phía ngoài mái hiên nhà , đến khi Duy Đạt rời bước , lủi thủi đi trong bóng đêm . Cho tới khi vắng người vạm vỡ to lớn của chàng chỉ còn lại là một chấm nhỏ lơ mờ trong đêm tối , Vi Bình mới lặng lẽ vào nhà.

Mỗi bước đi của Duy Đạt như một mũi kim châm vào nàng , phải chi anh đừng đi , cứ đứng đó mãi thì hay biết mấy . Nàng bật khóc nức nở và vội vã thay nhảy vào bóng đêm của hành lang , leo lên thang lầu , chạy về căn phòng bé nhỏ.

- Kìa Vi Bình , tại sao khóc dử vậy ? Thực Giao hỏi khi vừa chạy sang phòng Vi Bình , vì nghe tiếng chân nàng chạy ầm ầm trên cầu thang với tiếng cánh cửa đóng ầm lại vội vã.

Chuyện gì vậy Vi Bình . Sao em về trễ thế ? Có chuyện gì rắc rối đã giữ chân em lại sau đêm diễn phải không ?

Vi Bình ngược mắt lên và ngừng khóc.

- Không , em ra đúng giờ như thường lệ , nhưng em đã đứng lại ở đầu đường để nói chuyện với Duy Đạt.

- Nói chuyện với Duy Đạt .Ồ , Vi Bình em đừng nên đại dột trong giờ giấc này

- Chứ hắn cứ quấy rầy em hoài chịu không nổi.
- Hắn làm gì em nữa thế ?
- Hắn cứ bám theo gót em và em thấy về nhà không tiện khi có người đàn ông đi theo như thế . Nên em mới dừng lại bảo hắn cho em được yên.

Và Vi Bình lại khóc.

- Coi kìa Vi Bình , hãy nói rõ cho chị nghe những gì đã xảy ra.

Âu yếm , Thục Giao nghiêng mình về phía Vi Bình và nựng má nàng.

- Tên Duy Đạt đó thật là nhán ngấy . Tại sao lại đi theo em điên khùng như thế ?

Vi Bình nói một cách giận dữ :

- Bởi vì hắn cứ đinh ninh rằng tất cả phụ nữ đều dễ dàng bị hắn mua chuộc.
- Thôi đừng buồn nữa , từ từ kể lại chuyện gì đã xảy ra cho chị nghe.

Vi Bình hơi khuây khoa? vì giọng nói âu yếm của Thục Giao , nàng thành thật kể hết đầu đuôi những gì xảy ra . Nhưng nàng giấu biệt là nàng đã đứng ngắm người đàn ông đó khá lâu trong đêm tối.

- Chị biết không ? Thật là khó chịu khi cứ bị theo dõi.
- Chị cũng nghĩ thế.

Vi Bình nói tiếp bằng một giọng vui hơn.

- Điều em được an ủi là em đã không ăn miếng kẹo chocolate nào của hắn cả.

- Đáng kiếp cho hắn , quá tự tin cứ tưởng muốn gì được nấy.

Thục Giao trầm ngâm giây lát rồi nói với Vi Bình.

- Nếu đặt trường hợp đó vào chị , thì chị sẽ ăn hết cả hộp chocolate đó của hắn , còn hơn là phải khóc vì một tên như thế.

Nói thì nói cho có chuyện , bởi vì Thục Giao không tin vào Vi Bình cho lắm . Dạo này nó vui buồn lẫn lộn hoặc im lặng vô cớ . Nó sẽ không chống cự lại Duy Đạt , một người đàn ông quá tuyệt vời cho mọi cô gái.

Nàng quyết định sẽ gặp Duy Đạt để can thiệp.

Chia tay Vi Bình , nàng lặng lẽ mở cửa bước về phòng .

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 13

Họ đánh xe ra bờ sông , vào giờ này trong ngày cuối hè ở đây hầu như không có ai cả . Trời đã gần tối , nắng chiều chạng vạng làm tăng vẻ dịu dàng của mặt nước lung linh . Dòng sông mênh mông trông thật hữu tình thơ mộng.

Giao Ti reo lên.

-Ồ ! làm sao anh khám phá ra được một nơi đẹp thế này hả anh ?

Đoàn Giang lơ đãng trả lời :

- Là Thục Giao đưa anh đến . Trước kia anh và Thục Giao thường đến câu cá . Thục Giao muốn anh biết hết những kỷ niệm của nàng.

- Anh có Thục Giao thật là lý tưởng , lúc nào anh cũng chỉ biết nghĩ đến Thục Giao , anh đâu có thời giờ nghĩ tới em.

Đoàn Giang dừng lại bên mép nước ngồi xuống , Giao Ti cũng ngồi xuống bên cạnh.

- Giao Ti à , chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được đâu em.

- Nhưng em quen với anh trước cơ mà.

- Chuyện quen trước , quen sau không thành vấn đề , chỉ quan trọng là tình cảm phát sinh lúc nào.

- Nhưng Thục Giao có gì hơn em chứ ? Chỉ là một cô gái gốc gác nhà không hơn , không kém.

- Anh yêu Thục Giao nhờ những cái nhà quê ấy , nàng dịu dàng thật thà , chất phát.

- Anh cù lần lắm.

- Em hẹn anh ra đây có chuyện gì nói mau lên , nếu chuyện tình cảm thì xin đừng nói nữa

Một thoáng im lặng trôi qua , Giao Ti bỗng oà khóc nức nở , nàng ôm chặt cánh tay Đoàn Giang ép sát vào lòng thút thít.

- Đoàn Giang , anh đừng bỏ em , em van anh hãy cho em một cơ hội , một cơ hội thôi dù là nó rất mong manh , em không muốn mất anh ma Đoàn

Giang.

Đoàn Giang gỡ cánh tay Giao Ti ra , anh nhận thấy đôi tay Giao Ti còn run rẩy , đôi mắt xúc động thật sự.

- Giao Ti à , em là một cô gái trẻ đẹp , lại con nhà giàu có , người như em thiếu gì người theo đuổi.

Giao Ti nói trong tiếng khóc.

- Phải , em giàu có , trẻ đẹp , em muốn ai mà chả được , nhưng tất cả bọn đàn ông ấy đáng ghét lắm , em chỉ yêu mình anh thôi . Từ trước tới nay em chưa bao giờ van xin tình yêu của đàn ông , mẹ em thường nói làm con gái phải giữ nết na , nếu như vậy là nhục nhã lắm . Vậy mà . . . vậy mà em phải van xin , cầu lụy tình yêu của anh.

Đoàn Giang khẽ sát Giao Ti , anh đưa bàn tay nâng cằm Giao Ti nói :

- Giao Ti , chúng ta là anh em có được không ?

Hơi nóng Đoàn Giang làm cho Giao Ti cảm thấy ấm áp dễ chịu vô cùng , nàng ngã vào lòng Đoàn Giang như người yêu bé nhỏ.

- Không , không . . . em muốn anh là của em , em sẽ gặp chị Thục Giao , van xin chị hãy buông tha anh để mãi mãi được gần anh.

Đoàn Giang cứ mặc cho Giao Ti tự do khóc trong lòng chàng . Biết đâu nước mắt sẽ làm cho Giao Ti vơi đi nỗi buồn này . . .

. . . .Nhưng anh đâu có ngờ rằng có người đang đứng chết lặng dưới bóng cây , cô đâu dón nhìn cặp tình nhân đang âu yếm trò chuyện , hình ảnh trước mắt mờ dần qua làn nước mắt . Nàng muốn khóc thét lên , muốn gọi tên anh nhưng ngày nào . . .Nhưng giờ đây nàng chỉ biết thốn thức trong lòng . Không ai hiểu gì về những xáo trộn tình cảm đang trỗi dậy trong lòng nàng . Tại sao người đang nằm trong vòng tay âu yếm của anh giờ này không phải là nàng chứ . Anh đã phản bội lại tình cảm của nàng , nàng căm thù anh , nàng hận anh suốt đời . . .

Tại sao họ Ôm nhau lâu thế , nhìn những cử chỉ và hành động của người thanh niên cũng đủ để biết họ đang yêu nhau thắm thiết , và . .

Không thể chụi đựng được nữa nàng quay người bỏ chạy . Nàng cảm giác có tiếng bước chân đang đuổi theo . .

. . . Đến một khúc đường vắng , nàng dừng lại . . . mạnh dạn quay mặt nhìn

thằng người đối diện lên tiếng.

- Kìa Vi Bình

- Chị Thục Giao

- Em làm gì ở đây ?

- À , hôm nay em thấy chị đi làm sớm hơn mọi khi , ở trong phòng một mình cũng buồn nên em vội vã theo chị , nhưng không ngờ ..

Thục Giao cắt ngang.

- Và em đã thấy hết tất cả những gì đã xảy ra phải không ?

- Vâng , em thấy.

- Vi Bình em . Thục Giao ôm Vi Bình vào lòng khóc tức tưởi.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi quen biết Thục Giao , nàng cảm thấy Thục Giao có vẻ yếu đuối lạ thường . Bao giờ trong vấn đề tình cảm , Thục Giao cũng là người đứng ra khuyên bảo nàng , lần này thì ngược lại.

- Đừng khóc nữa chị , chẳng phải chị đã thường khuyên bảo em "Tất cả đàn ông đều như thế cả sao ?".

- Nhưng chị không ngờ anh Đoàn Giang cũng lại là người như vậy.

- Thật không ngờ Giao Ti lại cáo gan cướp Đoàn Giang của chị.

Thục Giao cất giọng ôn tồn buồn bã.

- Đừng trách Giao Ti , nó còn trẻ , háo thắng , hơn nữa chị và Đoàn Giang chưa có gì mà , có trách thì em phải trách Đoàn Giang kìa.

- Thật là kẻ bạc tình , bạc nghĩa cái đồ sở khanh , em phải gặp hẳn hỏi cho ra lẽ.

Thục Giao siết chặt tay Vi Bình.

- Thôi khỏi em à , chị không bao giờ muốn níu kéo tình cảm , khi trái tim người đó đã không dành cho mình nữa.

- Nhưng chẳng lẽ chị khoanh tay nhìn người mình yêu trao gởi tình cảm cho kẻ khác à.

Thục Giao lấy tay vuốt khô những giọt nước mắt rồi lấy giọng bình thản.

- Thôi hôm nay chị không muốn đi làm , chị em mình đi kiếm chút gì bỏ vào bao tử cái đã . Lát nữa nhớ xin phép hộ chị nhé.

Đây là tiệm ăn không sang lắm , sàn nhà bằng đá hoa , nhưng tấm gương trên tường là nơi đặt quầy rượu . Tại đây mở nhạc tiền chiến , tiếng nhạc

không lớn lắm , đủ để người ta nói chuyện với nhau . Các bàn ăn đều được phủ khăn trắng , vài lẵng hoa được treo trên tường . Những người phục vụ tại đây cùng mặc đồng phục . Tất cả tạo nên vẻ trang nhã , lịch sự và hài hoà , đủ để hấp dẫn khách hàng . Giờ này khách đến ăn tối khá đông . Mùi hương liệu pha chế của những món ăn từ nhà bếp bốc lên làm cho người không đói bụng cũng phải thấy thèm ăn.

Thục Giao kéo Vi Bình đi về chiếc bàn còn trống khuất trong đám cây cảnh.

- À chỗ này có vẻ tuyệt đấy , không ai làm phiền chúng ta cả !

- Nổi tiếng quá đôi khi cũng bất tiện phải không chị Thục Giao ? Đối với những người quá ngưỡng mộ chị , họ không cần biết phải để yên cho chị lúc ăn đâu.

Người hầu bàn là một thanh niên dong dỏng cao , anh ta bước đến bên cạnh , cúi chào hai cô , và kèm theo một nụ cười tươi.

- Xin lỗi , hai cô dùng gì ạ ?

- Vi Bình , hôm nay chị mời em nhé ?

- Được rồi , chị đi chợ đi.

- Anh à ! Cho chúng tôi hai phần há cảo , thêm vài cái bánh gatô nhỏ , thịt bò và cả rau . Nhớ mang hai cốc sâm banh nữa nhé.

- Trông chị có vẻ rảnh quá.

Ngước nhìn Vi Bình :

- Vi Bình ạ , hôm nay chị cảm thấy buồn , có lẽ em cũng không từ chối uống với chị một chút rượu chứ ?

Vi Bình mỉm cười gật đầu.

- Được ! ý kiến hay đấy !

Người phục vụ ân cần.

- Dạ , hai cô đợi giây lát , sẽ có ngay đây ạ !

Và anh ta vội vã bước đi . Thục Giao đưa mắt nhìn quanh một vòng rồi lên tiếng :

- Ối ! đã lâu lắm rồi , hôm nay mới có dịp ngồi lại tiệm ăn ngày xưa . Những gì xảy ra giống như một giấc mơ.

- Chị đã từng đến đây à ?

- Phải , đã sáu , bảy năm trôi qua rồi , khi xưa chị làm công cho một gia đình khá giả và được chủ thường xuyên đưa đến đây ăn.

- Thời gian trôi nhanh quá phải không chị ?

- Đúng , không ai còn biết chị là kẻ tầm thường ngày xưa nữa.

Thục Giao thoáng cười buồn nàng nói tiếp :

- Dù sao cuộc sống chúng ta hiện giờ chỉ là một lớp vỏ tuy đẹp , tuy lộng lẫy , sang trọng nhưng cũng dễ vỡ thôi em ạ.

Vi Bình lo lắng :

- Tại sao chị nói vậy ?

- À , chỉ là do linh cảm của chị thôi.

- Em không đủ can đảm để linh cảm một điều dễ sợ đó , nhưng em nhất định không để ai làm vỡ cái vỏ ấy được.

Người phục vụ khi này mang thức ăn bốc khói thơm phức đặt lên bàn :

- Xin mời hai cô.

Và có một người đàn ông sang trọng ngồi bên chiếc bàn gần Thục Giao và Vi Bình , đôi mắt không ngừng quan sát hai cô.

Khi Thục Giao bất chợt ngẩng lên nhìn , người đàn ông mỉm cười với cô .

Rồi quay sang Vi Bình , Thục Giao nói :

- Có chuyện gì ư ? Vi Bình hỏi và đưa mắt nhìn , qua sự phản chiếu của gương , cô bất chợt nhận ra người đàn ông kia chính là Duy Đạt . Song nàng quay qua Thục Giao nói một cách vội vã :

- Chị Thục Giao à , chúng ta về thôi.

- Xem em kìa , làm gì mà run như cây sậy vậy . Thức ăn vừa dọn ra chúng ta còn chưa ăn mà.

- Nhưng em không thể chịu nổi cặp mắt của hắn ta cứ chiếu vào em.

Thục Giao pha trò :

- Bởi vì em đẹp.

Vi Bình cũng không vừa :

- Đương nhiên rồi.

Vi Bình ăn vội cho xong , suốt buổi ăn nàng không nói được với Thục Giao lời nào . Thấy vẻ mặt tái xanh của Vi Bình , Thục Giao có vẻ cảm thông.

- Phải đấy , chúng ta đi thôi.

Thục Giao dùng khăn lau tay , cô gọi anh phục vụ đến tính tiền và đưa thêm cho anh ta tiền boa . Anh ta cảm ơn rồi rút và mời lần sau ghé lại.

Hai cô bước ra cổng trước cặp mắt ngưỡng mộ của mọi người.

-Ồ , đẹp quá !

Và một giọng khác :

-À , đó là Thục Giao , nhạc sĩ danh tiếng của "Đêm màu hồng".

Và cũng là một giọng khác nhưng có vẻ đanh ác hơn :

- Nhưng còn thua Giao Ti.

Không biết Thục Giao có nghe không , nhưng chỉ thấy nàng nắm lấy tay Vi Bình kéo vội ra ngoài , như không hề bận tâm đếm những lời bàn tán vừa rồi.

Vi Bình hớn hờ :

- Lâu lắm rồi , mới có được một bữa ăn ngon như hôm nay.

- Chị cũng vậy.

- Bây giờ chúng ta đi dạo mát một vòng nhé , một ngày đẹp trời thế này mà bước vào chỗ làm sớm thì lãng phí quá đi mất.

-Ồ không ! Em cứ đi làm . Chị có chút chuyện không thể đi cùng em được.

Và họ chia tay nhau , mỗi người đều phải chuẩn bị cho công việc của mình. Chia tay với Vi Bình , Thục Giao vẫn chưa về , nàng vẫn còn ngồi trên băng ghế đá , gần tiệm ăn lúc nãy . Đến khi thấy người đàn ông trong quán lúc nãy bước ra , nàng mới vội vã đứng dậy và bước lại gần hẳn ta nói :

- Duy Đạt , tôi có chuyện muốn nói với ông.

-Ồ ! Thế thì tuyệt quá , đỡ phải mất công tôi đi gặp cô.

- Ông tính gặp tôi à ?

- Phải !

- Chuyện gì ?

- Tôi tính nhờ cô nói vô ít tiếng tốt cho tôi để Vi Bình nghe , thế thôi.

- Tôi cũng tính bàn với anh về chuyện đó.

Duy Đạt mỉm cười hớn hờ :

- Thật không biết cảm ơn cô như thế nào , chúng ta tìm quán nước nào nói chuyện nhé.

- Thôi khỏi , trời đẹp thế này chúng ta vừa đi vừa nói chuyện trông có vẻ

thú vị hơn.

Những cơn gió đêm thu man mác dịu dàng khiến cho những ưu tư phiền não trong lòng Thục Giao lắng xuống . Suốt một chặng đường cô chẳng hề hé môi nói với Duy Đạt một lời . Đầu óc cô đang suy nghĩ không biết phải bắt đầu nói với hắn như thế nào đây , khi chưa gặp hắn thì cô có vẻ cương quyết và sốt sắng lắm , nhưng hôm nay được có dịp đi cạnh hắn , cô mới biết mình cũng không phải ngoại lệ như Vi Bình và bao nhiêu cô gái khác . Hắn trông hấp dẫn lạ thường.

Hôm nay hắn ta mặc bộ com lê màu xám may rất khéo do một nhà may nổi tiếng nào đó , dưới chân đi một đôi giày không buộc dây kiểu Ý . Trang phục bình thường thôi , nhưng rõ ràng đây là trang phục của một người đàn ông có thời gian nhàn rỗi , giàu sang và hào phóng.

- Nào Thục Giao , cô nói gì đi chứ.

Tiếng nói của Duy Đạt như một mệnh lệnh khiến Thục Giao ập a , ập úng , lúng túng như một đứa trẻ chưa thuộc bài đứng trước mặt thầy giáo . Sau cùng rồi lý trí cũng chiến thắng con tim , nàng mạnh dạn quay sang Duy Đạt đồng dục nói :

- Duy Đạt , Vi Bình nó còn trong trắng thơ ngây , tôi vai xin anh hãy buông tha cho nó có được không ?

Duy Đạt mỉm cười một cách giễu cợt :

- Tôi không tin là quá nguy hiểm đến như vậy , nghe cô nói tôi tưởng đâu tôi là một mối nguy hiểm cho tất cả mọi người , hay là một con ác thú không bằng.

Thục Giao vẫn bình thản :

- Tôi biết , tôi biết anh không phải là mối nguy hiểm và cũng không phải là ác thú , anh chỉ là một kẻ đa tình . Nhưng tôi chỉ biết rằng sự đeo đuổi của anh đã làm cho nó thật sự sợ hãi . Tôi xin anh đừng làm thế nữa , hãy giành thời gian nhàn rỗi ấy cho những cô gái khác . Trừ khi anh thật sự yêu nó , tôi sẽ không cản ngăn anh.

Duy Đạt cười ha hả :

- Có phải Vi Bình nhờ cô đến nói với tôi không ? Cô ấy sợ không giữ vững được lòng mình à ? Nên mới gọi một vị nữ đại sứ như cô đến đây nói với

tôi sao ?

Ánh mắt của Thục Giao đã rực lửa căm giận trước thái độ quá tự tin của Duy Đạt , nàng không còn mềm mỏng được nữa :

- Ông đã hiểu lầm một cách đáng tiếc về những việc mà ông đã gây ra rồi ông Duy Đạt ạ ! Vi Bình không hề sợ sự quyến rũ của ông , mà chỉ sợ Ông lẻo đẹo theo sau lưng làm tổn thương một cách nhơ nhớp đến danh dự của nó.

- Đúng là lần đầu tiên tôi được nghe rằng : hành động của tôi đối với phụ nữ là xấu xa bỉ ổi . Theo tôi tưởng thì ngược lại , tất cả các cô gái gần tôi họ đều phải nhìn nhận rằng tôi là người đàn ông đáng hoàng , tử tế , tế nhị và thu hút.

Thục Giao ngăm Duy Đạt rất lâu :

- Có lẽ đúng như vậy , thưa ông Duy Đạt , bởi vì các cô gái theo ông đều là những cô gái chỉ vì cái vỏ bề ngoài mà ông có được , thật sự tâm hồn của ông thì trống rỗng , không chút tình cảm.

Một áng mây mờ lướt nhẹ trên vầng trán của Duy Đạt , anh thoáng nhớ lại thái độ kiêu hãnh và đoan trang của Vi Bình bé nhỏ mà anh mong chiếm đoạt.

Duy Đạt nghiêng mình trước Thục Giao nói giọng nhẹ nhàng :

- Thưa cô Thục Giao , tôi thành thật lấy làm buồn khi cô đã đến tìm tôi vì những chuyện vụ vật thế này . Vi Bình sẽ không bao giờ gặp được ai trung thành và ngưỡng mộ cô ấy hơn tôi đâu . Tôi dám chắc với cô rằng một ngày nào đó Vi Bình sẽ hiểu được tình cảm của tôi giành cho cô ấy , và chúng tôi sẽ trở nên đôi bạn khăng khít và thân nhất trên đời.

Trước sự tự tin của Duy Đạt như thế , sự bình tĩnh của Thục Giao phút chốc tiêu tan . Bỗng nhiên , nàng nhận thấy Duy Đạt quả nói không quá đáng . Hấp dục trai và tự tin quá vững vàng để chinh phục một phụ nữ , khiến nàng tự hỏi phải chăng Vi Bình quá tự phụ , nên mới đương đầu với một đối thủ như thế ? nhưng nàng vẫn gắng gượng trả lời một cách mơ hồ :

- Tôi cho rằng ông quá mộng tưởng rồi đó Duy Đạt , có thể với mọi cô gái khác kể cả đoan trang chất phát thì tôi tin rằng ông có thể thành công chẵn chẵn . Nhưng đối với Vi Bình thì khó lắm , vì nó quá trong trắng và không

tin những gì mà nó chưa thấy rõ.

Thục Giao ngừng nói , phá lên cười rồi vui vẻ nói tiếp :

- Ông thấy không . Tôi thường nghĩ rằng tạo hoá sinh ra đàn ông : sức khoẻ , thể chất , lòng ích kỷ , tự tin , ăn nói lưu loát nên sẽ là đối thủ hiểm nghèo của phái nữ từ tinh thần đến vật chất . Nhưng tạo hoá khi sinh ra ái tình đã quân bình kỹ lưỡng . . . nếu không thì khủng khiếp biết bao.

- Cô nói thế nghĩa là sao ?

- Nghĩa là Vi Bình không có gì phải sợ Ông , bởi vì ông muốn chinh phục Vi Bình . Dù cho ông có thừa sức chinh phục một người đàn bà thì sau cùng ông vẫn luôn luôn sợ người ông yêu ghét bỏ.

Duy Đạt cười mỉa mai :

-Ồ , cô khéo nói quá . Nhưng còn một điều thưa cô , là từ trước tới nay tôi chưa hề yêu ai , Vi Bình có làm cho tôi thích thật nhưng không đi xa hơn thế nữa.

Thục Giao cố gắng trả lời vui vẻ.

- Càng tốt , như thế ông dễ dàng bỏ qua không theo đuổi Vi Bình nữa.

-Ồ , đó lại là chuyện khác , chưa yêu không có nghĩa là không theo đuổi.

Duy Đạt mạnh bạo nói thêm :

- Cho tới bây giờ chưa có chút gì chứng tỏ mối tình của tôi và Vi Bình không thực hiện được . Vi Bình quá dễ thương và sẽ là người bạn duyên dáng của tôi.

Thục Giao phải tự kìm chế mình để khỏi phải tát cho hẵn một bạt tai . Nàng nhìn hăng bằng đôi mắt dữ tợn rồi phá lên cười.

- Ông bệnh hoạn mà ông không nhìn thấy rồi đó Duy Đạt . Tôi tưởng rằng sự hắt hủi của Vi Bình đã khiêu khích tính tự phụ của ông . Ông đừng quá tự tin để rồi phải chuốc lấy đau khổ.

Duy Đạt trả lời bằng một giọng câu kinh.

- Thục Giao , mặc kệ những ý nghĩ quái dị của cô , nhưng những gì tôi đã quyết định là tôi phải làm dù trả mọi giá.

Họ chia tay nhau một cách giận dữ , không một lời em dịu nào có thể làm giảm ý chí của Duy Đạt.

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 14

Chia tay với Duy Đạt , Thục Giao vẫn chưa muốn về nhà . Nhiệm vụ của nàng giúp Vi Bình coi như đã xong , mặc dù kết cuộc không được tốt đẹp cho lắm . Đã đến lúc nàng phải nghĩ đến bản thân . Bầu trời không còn đẹp nữa , từng cơn gió mang hơi lạnh thổi đến , trên bầu trời âm u xuất hiện những áng mây đen kịt , nặng nề , tiếng sấm văng vẳng , những lần chớp sáng ngời . . . Sắp có một cơn mưa lớn . . .

Thục Giao vẫn chậm chạp bước , không hề vội vã như những người xung quanh mình , cô vừa đi vừa suy nghĩ , mãi khi những giọt nước mưa thấm ướt chiếc áo mỏng trên người , cái lạnh thấm vào da thịt khiếm Thục Giao rùng mình . Nàng nhận thấy vài người đi đường đưa mắt nhìn mình , nàng quay mặt đi nơi khác mắt không hề bận tâm lắm , thậm chí đang đi đâu cũng không cần biết nốt . . . Nàng lững thững bước đi như lạc giữa một khung cảnh trong mơ mưa bây giờ giông phủ tấm màn trắng trên bầu trời , nhưng con đường quanh cô ướt sũng , loang loáng như mặt gương.

Nàng khép mắt lại vì muốn biết cái cảm giác của người mù khi đi dưới mưa.

Nàng nhớ lại hình ảnh tình tứ đầy thơ mộng của Đoàn Giang và Giao Ti "Phải chăng tất cả đàn ông đều bỉ ổi"

. . . . Nhắm mắt , dường như nàng nghe rõ hơn tiếng gió thổi , tiếng mưa rơi , tiếng những cành cây ven đường vừa gãy . Nàng nghe tiếng bánh xe xiết rì rì trên mặt đường trơn , một chiếc xe vừa chạy ngang . . . nhưng lạ thay , nhìn như nó không chạy xa nó dừng lại và dừng ngay trước mặt nàng thì phải ? Thục Giao mở choàng mắt ra , qua màn mưa mỏng nàng nhận ra người đang đứng đối diện với mình.

- Kìa Đoàn Giang !

- Thục Giao ! Em . . .

Không đợi Đoàn Giang nói hết câu nàng co giò tháo chạy , nàng chỉ cần biết chạy càng nhanh càng tốt tránh xa tên sở khanh kia . Nàng vẫy chiếc taxi và

leo vào nói vội :

- Chạy lên , đi đâu cũng được.

Chiếc xe taxi lao đi vun vút đến khi không còn thấy bóng Đoàn Giang nữa
Mưa vẫn nặng hạt.

- Này Vi Bình , một lát nữa cô cùng đi với chúng tôi chứ ? Mình đến dự tiệc tại Paloma.

Vi Bình ngược nhìn Trang leo , người mới nói :

- Tôi không biết Paloma là đâu ?

- Ồ , một nhà hàng rất sang trọng , nơi đó thường xuyên mở nhạc Rock ,
Rap thức ăn rất ngon , nếu đi được một lần về sau Vi Bình sẽ nhớ và mơ
ước mãi.

- Máy giờ ?

- Ngay sau khi tan việc.

- Vậy thì tôi không thể cùng đi chung với Trang và các bạn được.

- Tại sao vậy ?

- Vì ở nhà sẽ lo khi không thấy tôi về đúng giờ như thường lệ.

- Vi Bình nói gì lạ vậy ? Vi Bình ở có một mình mà ?

- Đó là chị bạn của tôi.

- À , Thục Giao phải không ? Cô ấy quan trọng đối với Vi Bình vậy sao ?

Giọng nói có vẻ chế giễu , nhưng Vi Bình không để ý , nàng nói giọng thản
nhiên :

- Có thể nói là như vậy , chị Thục Giao là ân nhân của tôi , chị đã giúp tôi
rất nhiều trong lúc khó khăn , ngay từ lúc tôi bơ vơ lạc lõng ở thành phố to
lớn này , chị ấy là người đầu tiên đã cứu vớt tôi . Tôi hãnh diện với tình bạn
của chị ấy , nên tôi coi chị ấy là tất cả sự quý báu nhất của đời tôi , tôi phải
cố gắng gìn giữ lấy.

- Thế Vi Bình có thể điện báo cho Thục Giao biết để chị ấy đến Paloma
cùng chúng ta.

- Ủ !

Vi Bình nói thêm.

- Không phải Thục Giao ép buộc tôi . Tôi hoàn toàn tự do muốn về nhà lúc
nào cũng được . Nhưng vì quý mến Thục Giao tôi phải làm như thế.

Vi Bình hỏi , giọng thản nhiên :

- Ngày Trang , đêm nay phải ăn mặc thế nào ?
- Đương nhiên phải mặc thật tuyệt vời , đây cũng là một dịp để cho chúng ta làm đẹp.

Một giọng nói khác chen vào.

- Nếu Vi Bình có chiếc áo nào tuyệt đẹp thì đừng bỏ qua.

Vi Bình nói bằng một giọng rụt rè chút mặc cảm :

- Chắc đêm nay tôi không bằng các bạn , ngoài những bộ đồ thường mặc đi làm tôi không còn gì cả.
- Thế thì Vi Bình càng nên đi vì Duy Đạt hứa đêm nay sẽ tặng cho mỗi đứa một bộ quần áo.

Vi Bình ngạc nhiên :

- Buổi tiệc hôm nay không phải do ông Triệu Huy tổ chức sao ?
- Không , ông Duy Đạt tổ chức.
- Thế thì các bạn đừng buồn , tôi không thể tham dự được.
- Tại sao Vi Bình lại có thành kiến với hấn ?
- Bởi vì hấn không phải là người đàn ông tốt , hấn không đứng đắn đàng hoàng , những gì hấn làm điều có toan tính chứ không tốt đẹp gì cả.

Một giọng hơi đứng tuổi vang lên :

- Vi Bình , cho dù em không thích hấn đi chăng nữa , thì em có thể vì chị em ở đây một lần có được không ?
- Tại sao phải có mặt em mới được chứ ?
- Bởi Duy Đạt muốn thế.
- Hấn có quyền vậy sao ?
- Không , Duy Đạt không bắt buộc chị em ở đây , hấn chỉ nói nếu mời được em đi thì hấn sẽ tặng cho mỗi người một bộ đồ bởi vì hấn nói em rất quan trọng đối với hấn.
- Nhưng . . .

Trang lẻo lại cất tiếng :

- Đừng sợ gì cả , sẽ có chị Thục Giao bên cạnh Vi Bình , nếu không thì cũng có tôi và các bạn , Duy Đạt không dám ăn hiếp Vi Bình đâu , hãy yên tâm.

Trước những lời năn nỉ của bạn bè , Vi Bình đã phải miễn cưỡng nhận lời , nhưng thâm tâm nàng vẫn lo lắng.

Tất cả các cô gái đã nhận lời mời của Duy Đạt và đã đến giờ hẹn , họ vui đùa trong nhà hàng.

Những ngọn đèn trang trí trong phòng khách đã được bật sáng choang . Các cô gái với những trang phục xanh đỏ đủ màu đã có mặt đông đủ , tiếng nói chuyện huyên náo , tiếng cười đùa làm vui rộn hẳn căn phòng.

Những thức ăn nước uống đã được người phục vụ của nhà hàng mang đến và bày sẵn ra bàn.

Duy Đạt vui vẻ bắt tay trò chuyện với mọi người . Anh không sao trả lời kịp những thắc mắc của mọi người :

- Duy Đạt , tại sao anh lại tổ chức buổi tiệc to lớn thế này ?

Một giọng nào đó trả lời.

- Ái chà vì cậu ta thích Vi Bình đấy !

- Mà sao giờ này vẫn chưa thấy Vi Bình nhỉ.

Ai đó tỏ ra hiểu biết.

- Ôi chà , người đẹp thường thích bắt người khác phải chờ mình ấy mà !

- À , à hiểu rồi.

Duy Đạt cười , anh nhún nhó một cách khôi hài , duyên dáng.

- Hừm , các cô đừng có ở đó mà nói xấu Vi Bình nữa có được không.

Thật vậy , chỉ vì muốn gần gũi Vi Bình và ngồi chung bàn với nàng mà Duy Đạt phải tổ chức một buổi tiệc khá tốn kém.

Và ngay lúc đó Vi Bình đã xuất hiện . Sự xuất hiện của Vi Bình khiến cho căn phòng im bật . Hầu như tất cả những cặp mắt . . . Nhưng chắc chắn không phải là sự chiêm ngưỡng , mà là vì ngạc nhiên và sửng sốt.

Vi Bình mặc chiếc quần jean màu xám xịt đã cũ mèm , áo ngắn tay màu nâu sậm quá lỗi thời , mà nàng đã cố gắng moi móc được trong đống quần áo cũ bán hạ giá trước cổng chợ.

Và vì đứng trên cao nên mọi người dễ dàng nhìn thấy , đôi giày bạc màu đã chớm rách . Đồng thời để tăng thêm sự thành công trong vai diễn của mình . Vi Bình xịt lên tóc một loại keo cứng để chải mái tóc của mình thành một

kiểu khó coi nhất.

Qua sự đối đầu Vi Bình thấy dự tính của mình gần như đã đạt kết quả . Nàng bước xuống từng bậc thang và khoảng cách giữa nàng với mọi người đang ngắn dần.

Ngay cái liếc mắt đầu tiên . Vi Bình cũng đã xác định được các cô gái có mặt ở đây đều ăn mặc sang trọng , đẹp đẽ . Mặc kệ , nàng chỉ cần thấy phản ứng của Duy Đạt , người đã cố tình đeo đuổi nàng.

Giữa đám đông nàng dễ dàng nhận ra Duy Đạt với vóc dáng cao to , đẹp trai , đôi mắt sâu rực sáng , gương mặt thật đàn ông cùng với cái mũi và cái cằm hơi cao , môi mỏng nhưng thật gợi cảm và hấp dẫn . Đôi mắt ấy giờ đây đang trân tráo nhìn nàng . Vi Bình tưởng rằng sự xuất hiện của nàng sẽ dập tắt nụ cười rạng rỡ trên môi đẹp của Duy Đạt , nhưng không Duy Đạt vẫn thản nhiên vui vẻ nhắc ghế mời Vi Bình ngồi và chàng cũng đặt cho mình một chiếc ghế cạnh.

Vi Bình cất tiếng :

- Xin chào các bạn , xin lỗi vì đã để các bạn đợi lâu.

Duy Đạt như chợt nhớ đến vai trò của mình.

- Nào , bây giờ xin mời các bạn hãy ngồi vào bàn , thức ăn nếu để nguội lạnh sẽ không còn ngon nữa đấy ! Xin mời.

Ngay tức khắc tiếng ồn ào , cười giỡn lại diễn ra tiếp tục , mọi người vui vẻ ngồi vào bàn tiệc.

Vi Bình không quên quan sát diễn biến trên khuôn mặt Duy Đạt , nàng vẫn thấy anh tươi cười vui vẻ , ăn nói huyên thuyên lưu loát . Sau cùng Duy Đạt cũng liếc sang Vi Bình kể vào vai nàng nói nhỏ.

- Vi Bình , cô tưởng rằng hôm nay cô ăn mặc thế này sẽ làm cho tôi xấu hổ với bạn bè , sẽ chán ngấy cô để không theo đuổi cô nữa sao ? Nhưng cô đã lầm , trái lại tôi rất thích nữa là khác , cách ăn mặc của cô hôm nay rất hợp với tôi.

Vi Bình hơi bất ngờ trước lời nói của Duy Đạt . Tại sao hẳn lại đoán trúng tim đen của mình vậy chứ ? Nhưng nàng vẫn chống chế.

- Tùy ông nghĩ thế nào mặc ông . Nhưng tôi làm gì theo sở thích của tôi . Nàng nói vừa đủ cho Duy Đạt nghe.

Vi Bình không hề đụng đến các món ăn để trên bàn , chén thức ăn mà Duy Đạt gấp cho nàng vẫn đầy ắp , ly rượu trước mặt nàng vẫn còn nguyên . Nàng muốn chứng tỏ cho Duy Đạt thấy nàng không phải như bao cô gái khác.

Buổi tiệc rồi cũng nhanh chóng trôi qua giống như lòng mong mỏi của Vi Bình , Duy Đạt đứng trước bàn tiệc đồng dục nói :

- Xin cảm ơn các cô đã bỏ thời gian đến dự buổi tiệc hôm nay và xin chúc các cô một đêm với đầy mộng đẹp.

Giọng Trang leo thánh thót vang lên :

- Đêm nay tôi chỉ thật sự mộng đẹp khi ông không quên lời hứa với chúng tôi.

Duy Đạt vẫn cười mở :

- Ồ , những gì Duy Đạt này hứa là phải quyết tâm giữ lời . Duy Đạt móc trong túi ra và đưa các cô mỗi người một bao thư.

Khi mọi người đã có phần và đến lượt Vi Bình , Duy Đạt ngáp ngừng một lúc.

- Vi Bình , đây là phần của cô và Thục Giao.

- Cảm ơn ông , tôi không thể chết đi khi không có bao thư này.

Duy Đạt vẫn thản nhiên bỏ lại hai bao thư vào túi.

- Cô không lấy tôi không ép , nhưng thấy khi nào cảm thấy cần cứ nói tôi.

Buổi tiệc rồi cũng tàn . Họ bước rang một căn phòng khác của Paloma . Phòng này hoàn toàn đối nghịch với phòng lúc nãy . Những ngọn đèn không được vặn lên , chỉ có những ngọn đèn màu đua nhau chớp tắt.

Trên trần trái châu được xoay vòng trông thật đẹp mắt . Những giai điệu Rap được thổi lên mời gọi làm cho các cô cậu mê nhảy cũng ngứa chân.

Vi Bình cũng cùng các bạn và Duy Đạt bước sang phòng ấy.

Vừa bước vào Trang leo đã cùng các cô gái đua nhau nhảy , họ đua nhau phô trương những giai điệu Rap hợp thời và hiện đại nhất.

Duy Đạt cũng cùng các cô gái vui nhảy sau khi đã chọn được chỗ ngồi cho Vi Bình.

Vi Bình không quên quan sát Duy Đạt , trong bóng đêm mờ mờ , ảo ảo , nàng nhận ra tướng anh nhảy rất điệu nghệ , không lố lằng pha trò , không

màu mè , rất đàn ông.

Sau cùng cũng đến điệu sloqu tình tứ dành cho những đôi trai gái yêu nhau . Sàn nhảy vút tối om không ngọn đèn , chỉ có ngọn đèn vàng nho nhỏ được đặt trong bar rượu là còn le lói , thật là phù hợp cho các cặp tình nhân.

Duy Đạt ngừng nhảy tiến về phía Vi Bình.

- Vi Bình , cô có thể nhảy với tôi bản này ?

Giọng nói đầm ấm của anh như một mệnh lệnh , khiến Vi Bình không thể từ chối , Vi Bình bình tĩnh ngược nhìn Duy Đạt.

- Không thể được thưa ông . Tôi không biết nhảy.

- Tôi tập cho cô.

- Ông không sợ làm trò cười hay sao ?

- Với cô tôi bất chấp dư luận.

Và không đợi Vi Bình kịp phản ứng . Duy Đạt chụp lấy cổ tay nàng và tìm mọi cách để cho nàng đứng dậy.

- Kìa Vi Bình , đứng lên đi.

- Tôi không muốn làm trò cười cho thiên hạ . Tôi có thể làm cho ông vui nhưng người ta sẽ cười vào ông , cười vào tôi bởi vì đêm nay tôi không xứng với ông.

- Tôi không sợ gì cả , tôi chỉ sợ sự tránh né của cô thôi.

- Anh buông ra , tôi đau tay quá.

Duy Đạt giật mình vì này giờ chàng đã nắm chặt tay Vi Bình khá lâu anh nói :

- Tôi phải làm gì bây giờ Vi Bình ? Để chinh phục được cô ? Cô từ bỏ tất cả mọi cố gắng của tôi , trong lúc tôi chỉ muốn làm cho cô vui.

Vi Bình cười gọn và nhẹ nhàng đáp :

- Làm đẹp lòng tôi ? Thật sự Ông chỉ biết dùng tiền để làm đẹp lòng phụ nữ thôi sao ?

Và Vi Bình nói thêm như một lời nhắc nhở.

- Ông không còn cách nào khác ?

- Vi Bình cô cho tôi biết . Tôi phải làm những gì ? Tôi sẽ làm bất cứ những gì miễn cho cô vui.

- Ông hỏi tôi câu đó sao ?

- Ô , Vi Bình đừng mĩa mai tôi , dù tiền bạc hay bất cứ thứ gì đi nữa nếu cô muốn tôi sẽ làm cho cô vừa lòng.

Duy Đạt đặt nhẹ bàn tay lên vai Vi Bình giọng chứa chan tình cảm.

- Vi Bình , tôi yêu cô.

Hơi đột ngột vì hành động cừa rồi của Duy Đạt , nàng lắc nhẹ đôi vai để thoát khỏi bàn tay của chàng , nàng đứng dậy và nói bằng một giọng khắc nghiệt.

- Bởi vì ông tỏ tình với phụ nữ quá kỳ quặt , khi thì yêu đương chiều chuộng , khi thì hống hách ta đây , lúc tình cảm , lúc khô khan , ông tưởng rằng ai cũng có thể bị Ông mua chuộc hay sao ?

- Tôi đặt cô trên hết mọi người đàn bà mà tôi đã gặp từ trước tới nay . Đối với cô tôi sẵn sàng làm tất cả những gì cô muốn.

- Tất cả ?

- Cô không tin tôi sao ?

- Nếu tôi cho ông biết với giá nào ông chiếm đoạt được tôi , ông có thực hiện được không ?

- Vậy cô đã cho tôi một cơ hội ?

Vi Bình băng khuâng trả lời.

- Và , đó là một cái giá mà người con gái cần có ở một người đàn ông , một điều kiện , một người yêu chân chính phải cảm thấy là cần thiết . Còn ông , ông không thể làm được những điều đó.

- Theo như lời cô nói , thì coi như cô đã thừa nhận là cũng có cảm tình với tôi nên đã đồng ý ra điều kiện.

Vi Bình bỗng nghe văng trán nóng ran . Và lúc đó , mặc cho sự châm chọc của chàng , Vi Bình ngược nhìn thẳng vào mặt Duy Đạt . Mặc dù con tim đau nhói vì thất vọng , nàng vẫn tỏ vẻ cứng rắn.

- Đồ ba trợn , tôi không hề có cảm tình với ông , đó chẳng qua là lời góp ý của tôi cho một tên cà chua như ông.

Duy Đạt tiếp tục trêu ghẹo.

- Cô lại khó chịu rồi , tôi nghĩ cho đến giờ phút này thì sự khoắc lác của tôi chắc sẽ không làm cô khó chịu ?

Vi Bình càng nổi giận.

- Ông có vẻ đắc thắng quá , tôi thử chờ xem.

Duy Đạt vẫn không thua , anh nhìn Vi Bình bằng đôi mắt tình cảm như pha lẫn chút lém lỉnh.

-Ồ , cô hãy coi chừng đó Vi Bình , sự kiên nhẫn của tôi có giới hạn thôi đấy , nhưng cô đừng để tôi năn nỉ , rất có thể tôi sẽ chán nản và mỗi một và khi cô muốn thì tôi sẽ . ..

Vi Bình cắt ngang , tia mắt quắc lên vì tức giận.

- Ông nín đi , nếu không thì tôi sẽ cho ông không còn răng để ăn cháo đó.

Giọng nói của Vi Bình đầy hăm dọa , mặc dù hai người chỉ nói chuyện nhỏ nhỏ với nhau , khiến Duy Đạt phải im bật.

Hai cặp mắt giận dữ đụng nhau . Sự oán ghét quá gần với tình yêu , làm cho trong giây phút đó , cả hai không hiểu là họ đang bị tình cảm gì kích thích con tim.

Sau cùng Vi Bình là người đầu tiên quay mặt đi bởi vì nàng không muốn gây sự , trong thâm tâm nàng căm giận chàng nhiều hơn là khinh ghét , sự giận dữ chỉ làm cho nàng buồn thêm mà thôi.

Không thèm chào Duy Đạt , nàng lặng lẽ đứng dậy ra cửa.

- Cô đi đâu đó ?

- Về.

- Cô không thể về một mình giờ này được.

- Ai có thể cấm cản tôi ?

Rồi nàng tiến vội ra cửa.

Trước thềm nhà hàng Paloma . Bây giờ nàng mới cảm thấy trống trải và sợ sệt . Lúc này nàng cương quyết bao nhiêu thì bây giờ nàng lại rụt rè bấy nhiêu.

Đã hai giờ sáng . Một con đường tối thoai thoải trải dài đã làm cho ý chí Vi Bình chùng xuống . Nàng tự nghĩ giá lúc này mình đừng chống cự với hắn thì hay biết mấy . Hơi buồn bã , chút lưỡng lự nàng cắn răng bước vào con đường lạ hoắc này . Và như bắt được cái phao khi sau lưng nàng nghe văng vẳng tiếng của chàng bảo bác tài xế :

- Lấy xe đưa cô ấy về.

Mặc dù rất mừng nhưng nàng quay mặt lại giọng lạnh lùng.

- Tôi không cần.
- Cô không định đi bộ về nhà chứ ?
- Không liên quan đến ông.
- Chớ không phải cô rất mừng hay sao ?

Vi Bình quay lưng như không muốn nói thêm với hân lời nào nữa cả.

Tiến vội về phía Vi Bình , Duy Đạt cắt nghĩa.

- Khu vực này đa số tập trung những phần tử không tốt . Tôi e rằng cô đi bộ về một mình sẽ nguy hiểm đấy.

Vi Bình thật sự sợ tái xanh cả mặt . Nhưng nàng vẫn bướng bỉnh :

- Cho dù họ không tốt đến cỡ nào đi chăng nữa thì tôi cũng sẽ thấy yên tâm hơn khi đi với ông.

Duy Đạt kêu tài xế của chàng tiến lại.

- Xin mời cô.

Nhưng vì Vi Bình nghi ngờ cả chiếc xe mà Duy Đạt đã sắp sẵn.

Đối với cô con đường thăm thăm tối chắc có lẽ an toàn hơn.

Vả lại nàng chỉ muốn làm trái lại những gì Duy Đạt muốn.

Khép kín tấm áo choàng mong manh quanh thân mình để cho bớt lạnh và ra vẻ bất cần , nàng lặng lẽ bước đi.

Duy Đạt không để cho Vi Bình làm thế , chàng nắm lấy tay nàng kéo lại :

- Coi kìa , đừng làm bộ anh hùng rơm trông giống con nín lăm . Trong giờ phút này tôi phải có nghĩa vụ đưa cô về nhà.

Vi Bình vùng vằng kháng cự nhưng Duy Đạt vẫn cương quyết.

- Nếu cô nhất định đi bộ về thì tôi phải đi theo cô . Nhưng tôi báo cho biết là đường còn xa lắm đấy.

- Tôi thích như vậy , vì sẽ không bị Ông quấy rầy.

- Giờ này . . . phải chịu thôi Vi Bình ạ . . .

- Ông định theo tôi ?

- Tôi sẽ không bỏ cô nếu cô đi bộ.

- Còn nếu tôi lên xe này ?

- Họ sẽ chở cô về tới nhà.

- Ông cam đoan với tôi ?

- Tôi xin thề.

- Ông không cùng đi với tôi chứ ?

- Nếu cô muốn . .

Vi Bình gật đầu quyết định.

- Thôi được.

Nàng leo lên ngồi phía sau xe , đưa mắt nhìn Duy Đạt , nàng thấy anh đang nhỏ to gì với bác tài . Nhưng khi chiếc xe vừa mở máy chạy thì nàng đã thấy hăn leo lên xe mở chui vào cạnh nàng.

Vi Bình định mở cửa xe tông ra ngoài nhưng không còn kịp nữa , chiếc xe đã lao đi với tốc độ rất nhanh . Nàng kêu lên tức giận.

- Ông đã hứa với tôi là để tôi về một mình mà ? Bảo ngừng xe cho tôi xuống.

- Cô không nỡ để tôi đi bộ về một mình chứ ?

- Nỡ.

- Nhưng tôi thì không nỡ để cô về một mình với người tài xế này.

- Nhưng ông ta là người của ông.

- Phải , nhưng tôi không tin tưởng hăn cho lắm.

Lần này Vi Bình không cãi lại và cũng không chọc tức Duy Đạt , thỉnh thoảng nàng nghĩ rằng mình đang ở trong trường hợp nếu hăn bắt sao cũng phải chịu vậy , nàng bỗng sợ run lên , hối tiếc những lời khiêu khích có thể làm cho hăn oán ghét và trả thù.

Đặt tay lên quả nắm cánh cửa nàng sẵn sàng lao ra khỏi xe nếu hăn có một cử chỉ gì đen tối.

Nép vào góc xe , nàng len lén nhìn hăn lo sợ , hăn vẫn làm thỉnh , đầu óc có vẻ đang suy ngẫm một điều gì đó , vầng trán của hăn đôi lúc hơi nhíu lại.

Bây giờ sự im lặng của hăn đáng sợ làm sao.

- Vi Bình , bây giờ trông tôi giống như một thằng ngốc phải không ?

Vi Bình khôn khéo làm thỉnh , trong đầu nàng bây giờ chỉ có một ý nghĩ phải về nhà cho mau để khỏi phải đương đầu với anh chàng đáng sợ này.

Và sự im lặng của Vi Bình khá lâu nên Duy Đạt hơi nghiêng mình qua phía nàng.

- Vi Bình , sao cô không trả lời ? À hay là cô đang cười thầm cho cái ngốc nghếch và lỗ bịch của tôi ?

Vì Bình phản kháng một cách yếu ớt , vì nàng đang lo sợ anh ta trong lúc này.

-Ồ không ! Tôi thấy ông rất tốt , chứ tôi đâu có cười ông . Nếu không có ông , tôi đã rối rắm biết bao , và tôi cảm ơn ông đã che chở cho tôi đêm nay như một người anh trai.

Duy Đạt cười nửa miệng

- Như một người anh , tôi nghĩ cũng phải , tôi là một thằng ngu bởi vì đến giờ này cô vẫn xem tôi như anh trai không hơn không kém.

Không rời cặp mắt khỏi Duy Đạt , nàng cố gắng thử nhận định con đường bắt đầu nghi ngờ anh tài xế của Duy Đạt đang chở nàng đi một nơi khác thì thình lình xe ngừng lại sát lề đường.

Nàng muốn la lên vì sung sướng khi nhìn ra khu nhà mình.

Lẹ làng nàng nhảy xuống đất , Duy Đạt cũng vội xuống theo.

- Này , ít ra cũng không quên người anh này chứ ? Không có một tiếng cảm ơn sao ?

Trước khi bước vào nhà nàng quay lại nhìn Duy Đạt khá lâu , một chút tình cảm hiện lên đôi mắt trong sáng của Vì Bình và nói giọng có chút cảm động.

- Tôi xin cảm ơn ông , ông thật sự là một người đàn ông đứng đắn , tôi đã phải xấu hổ vì nghi ngờ lòng tốt của ông.

Duy Đạt không trả lời vì sau khi nghe giọng nói của Vì Bình anh còn bối rối hơn nàng nữa.

Vì Bình đã vào nhà mất dạng . Duy Đạt đã không tìm cách giữ nàng lại , chàng vẫn đứng trước cửa nhà nàng khá lâu.

Đầu óc chàng đầy những ý nghĩ . Có lẽ chàng không muốn chọc ghẹo nàng nữa , phải âm thầm giúp nàng qua lúc khó khăn thôi.

Tiếng người tài xế kéo chàng ra khỏi mộng.

- Ông chủ ơi ! Có về không , hay để tôi đi ?

Và chàng lặng lẽ bước lên xe ra về.

Chàng không muốn quay lại Paloma nữa . Nơi mà các cô gái giờ này chắc còn đang nhảy nhót vui lắm .

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 15

Vi Bình trở về phòng ngủ , cô mở tung cửa sổ cho những ngọn gió mát lùa vào phòng . Ánh trăng bên ngoài thật to , thật đẹp , sao cũng nhiều và sáng hơn mọi khi.

Vi Bình đứng tựa người vào song cửa và chống tay lên cằm... tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ trên tường gõ đều đều , rời rạc , buồn bã...

Ngửa mặt nhìn trời Vi Bình ngẫm đoán xem ngôi sao nào là thiên mạng của mình , nhưng rồi từng hồi ký ức bỗng quay về cuồn cuộn trong tâm cô.

- Vi Bình , con ngắm sao à ?

- Dạ không phải đâu.

Cậu Mẫn ngồi xuống bên cạnh Vi Bình.

- Sao con có vẻ mơ màng quá vậy ?

- Con đang cầu nguyện với ông trời cho cha con khỏi bệnh . Thấy cha cứ nằm trên giường hoài con thương cha quá , và thấy mẹ lúc nào cũng buồn khổ thì con càng không vui.

Cậu Mẫn âu yếm vuốt mái tóc cùn cớn của cô :

- Vi Bình à đừng có buồn nữa , cha của con là người hiền lành , ông trời phải phù hộ người chứ.

Cô ngược đôi mắt ngây thơ nhìn cậu.

- Cha sẽ khỏe lại và chơi với Vi Bình hả cậu ?

Cậu Mẫn gật đầu :

- Sự cầu nguyện của con mỗi ngày sẽ làm ông trời động lòng đó.

Trong bóng đêm hy vọng lóe lên trong đôi mắt cô bé.

- Thật hả cậu ?

Cậu Mẫn cảm động ôm Vi Bình vào lòng . Vi Bình nép sát vào cậu , người má cô thương yêu nhất sau cha , mẹ mình . Nhìn cử chỉ âu yếm của cậu Mẫn , Vi Bình biết rằng cậu sắp kể chuyện cổ tích cho cô nghe đây.

- Vi Bình , con hãy xem vô số vì sao đang chen chúc nhay trên bầu trời kia , mỗi vì sao tượng trưng cho một người.

- Cậu à , vì vậy mà cậu rất thích ngắm xem ngôi sao nào của cậu phải không ?

Cậu Mẫn mỉm cười gật đầu , rồi cất giọng khàn khàn hỏi Vi Bình :

- Thế Vi Bình của cậu thích mình là ngôi sao nào hả ?

Không cần chần chừ Vi Bình đáp nhanh.

- Con thích được là sao chổi.

- Con có thể cho cậu biết tại sao không ?

- Vì sao chổi vừa to , vừa đẹp , và lâu lâu mới xuất hiện một lần.

Cậu Mẫn đưa tay xoa nhẹ lên đôi má bầu bĩnh của Vi Bình.

- Trong lòng cậu , lúc nào Vi Bình cũng là ngôi sao đáng yêu nhất.

- A ! Cậu xem , một ngôi sao vừa mới bay qua kia.

Giọng cậu Mẫn bỗng dừng chùng hẫng xuống.

- Vi Bình biết không . Khi nào một ngôi sao rơi xuống dãy ngân hà rồi biến mất là lúc đó như một điểm báo trước là có một sinh mạng sắp lìa đời...

... Lần đó Vi Bình nghĩ rằng mình đã được nghe một câu chuyện lý thú về những vì sao...

Đế rồi sáng hôm sau , cô đến bệnh viện thăm cha và thấy mẹ vẫn ngồi cạnh , khác với sự lo lắng của Vi Bình , cha cô có vẻ tỉnh táo hơn mọi ngày , khác với những hôm trước ông chỉ đưa ánh mắt đau buồn nhìn cô con gái nhỏ mà không nói được lời nào.

Mẹ nàng ngồi đó cũng lên tiếng.

- Vi Bình , ôi hôm nay con gái của mẹ xinh quá ! Trông cứ như một thiên thần nhỏ.

Vi Bình sà vào lòng bà.

- Tất cả là nhờ mẹ thôi , chiếc áo này mẹ đã may cho con , cả chiếc nơ xinh đẹp con cài trên tóc cũng do chính tay mẹ làm lấy , vì vậy con mới trở thành thiên thần... mới hôm qua mẹ còn gọi con là con mèo con đấy thôi.

Và bà nhìn sang người em trai của mình.

- Cậu Mẫn , dạo này Vi Bình có làm phiền cậu hay không ?

Ông Mẫn mỉm cười.

- Không có đâu . Vi Bình ngoan lắm , nó rất nghe lời em.

Cha nàng nằm trên chiếc giường được trải toàn bằng drap trắng cũng lên

tiếng.

- Như vậy thì anh cũng yên tâm rồi . - Ông khẽ lắc đầu - anh đã biết bệnh tình của anh...

Vi Bình mỉm cười xen vào.

- Cha ơi , ông trời sẽ phủ hộ cho cha sớm bình phục để mùa hè này cha con đi câu cá tắm suối , cha đã hứa với con rồi đó.

Ông đưa đôi bàn tay xanh xao , gầy gò cầm lấy bàn tay bé nhỏ của con gái.

- Vi Bình dễ thương của cha... lúc nào cha cũng muốn làm cho con vui... bởi vì con không được hoàn toàn hạnh phúc như những đứa trẻ khác.

Nhưng hiện tại thì... không thể... con hiểu chứ ? . . .

Kìa Vi Bình sao con khóc ? Con quên lời cha dạy rồi sao ? Trong bất cứ đau buồn nào cũng không nên khóc... nước mắt không giải quyết được gì cả. Trong cuộc sống con phải dũng cảm lên mới được con hiểu chưa Vi Bình ? Vi Bình nấc lên nghẹn ngào.

- Dạ... con... hiểu.

Bà Vy Hạ , mẹ Vi Bình lấy khăn tay trong túi ra lau nước mắt cho Vi Bình.

- Vi Bình con không giỏi rồi , con khóc như thế khiến cho cha con buồn đấy , vậy làm sao cha con mau hết bệnh được.

Cha nàng cũng gượng cười.

- Phải đó Vi Bình , con trông xấu lắm , cha không thích nhìn đâu , mỗi ngày con sẽ đến đây với cha và kể chuyện cổ tích cho cha nghe.

- Và con sẽ kể những thành tích ở lớp cho cha biết chứ ?

- Dạ.

- Còn nữa , con phải hứa với cha là sẽ sống thật tốt với mọi người , ngoan ngoãn nghe lời mẹ và cậu Mẫn , sau này phải cố gắng học thành tài như vậy cha mới yên lòng.

- Con hiểu rồi cha ạ ! Con sẽ luôn ghi nhớ lời cha dạy.

Rồi ông quay sang ông Lâm Mẫn.

- Mẫn , xem như anh nợ em . Anh nhờ em hãy phụ chị chăm sóc Vi Bình dùm anh , anh rất tin tưởng và biết ơn em...

- Anh hãy yên tâm giao Vi Bình lại cho em , em sẽ cố gắng chăm sóc nó tử tế , em sẽ dạy nó phải luôn nhớ đến anh , cho dù anh không phải là...

- Đừng , anh không muốn em nhắc đến chuyện tám năm về trước nữa.
- Dạ em hiểu.

Vi Bình tròn xoe mắt hết nhìn cha , rồi nhìn mẹ , rồi nhìn cậu Mẫn , câu chuyện của họ dường như càng lúc càng bí mật . Vi Bình không hiểu gì cả... “Đừng nhắc đến chuyện tám năm về trước ?” Chuyện gì ? Tám năm trước đã xảy ra chuyện gì ?

Nhưng cô bé không màng bận tâm đến chuyện đó.

Ông Mẫn vẫn tiếp tục câu chuyện.

- Nhưng anh à , chẳng lẽ đã đến bước đường cùng rồi sao.
- Phải , không còn cách nào khác... anh rất bình thản đón nhận... nhưng chỉ tội cho Vi Bình... Nhưng ông trời cũng còn thương anh là Vi Bình rất có hiếu.

Bất chợt ông nhìn Vi Bình rồi âu yếm nói.

- Vi Bình , cái bong bóng cha để đằng kia là của con , hôm nay là chủ nhật cha biết con sẽ đến thăm cha , nên cha đã nhờ y tá ra phố mua hộ cha . Con hãy cầm lấy và ra ngoài chơi đi , cha có chuyện cần nói với mẹ con và cậu Mẫn.

Vi Bình không dám trái ý cha . Cô “dạ” rồi cầm lấy bong bóng chạy ra sân...

Không biết ba người lại tiếp tục nói chuyện gì ? Song Vi Bình thấy cả ba đều khóc ? Sao lúc này cha , mẹ nói rằng cô chảy nước mắt là không tốt , là thiếu dũng cảm... vậy tại sao giờ đây... Vi Bình ngẩn ngơ chiếc bong bóng vượt khỏi tầm tay...

- Cha , mẹ Ơi , Vi Bình hư quá , bong bóng đã bay mất rồi...

Ông Mẫn lau vội nước mắt , gượng cười với Vi Bình :

- Vi Bình không có hư , Vi Bình ngoan lắm , cậu sẽ dẫn Vi Bình đi mua cái khác.

Vi Bình nhìn cha , khuôn mặt cha cô gầy gò xanh xao trông đến nào lòng... cô liền đáp.

- Không đâu , con không thích chơi bong bóng nữa , con muốn ở đây với cha.

Bà Vy Hạ nhìn cô con gái.

- Thấy không , con lại cãi lời cậu Mẫn nữa rồi , mới đó mà con đã quên lời hứa với cha rồi sao.

- Con...

- Nghe mẹ nói đây , hôm nay chủ nhật ngoài đường phố vui lắm , cậu Mẫn sẽ đưa con đi , con phải để yên cho cha ngủ...

- Được , vậy khi nào con về con sẽ mua bánh cho cha và mẹ.

- Được rồi , con đi chơi vui vẻ.

Vi Bình sả vào lòng mẹ , hôn lên khắp khuôn mặt của mẹ , rồi bước sang phía cho cô bé cũng làm như thế và thủ thủ.

- Vi Bình chúc cha ngủ ngon.

Ông chỉ đưa tay vuốt tóc Vi Bình nói yếu ớt.

- Con ngoan của cha...

Thê rồi sau đó khi Vi Bình trở lại bệnh viện với gói bánh trên tay thì cha cô đã ngủ... một giấc ngủ dài không bao giờ trở dậy nữa... cô không ngờ rằng sáng chủ nhật hôm đó là ngày gặp cha lần cuối... được trò chuyện và hôn cha lần cuối.

Nắng sớm mai đánh thức Vi Bình dậy , cô nhìn thấy mình đang nằm trên giường , tấm chăn được đắp lên tận ngực...

Vi Bình nhớ rất rõ đêm qua mình ngồi bên cửa sổ cơ mà ? . . . Minh ngủ từ bao giờ ? Và ai đưa mình vào giường ?

Cánh cửa phòng lúc đó hé mở cắt đứt dòng suy nghĩ của Vi Bình

Thục Giao bước vào khay thức ăn trên tay , cô cười rạng rỡ.

- Vi Bình , phần điểm tâm của em đây.

Vi Bình ngồi dậy.

- Tối qua vì có uống chút rượu nên em ngủ say , chị đã đưa em vào phòng hả ?

Thục Giao bật cười.

- Chẳng lẽ là cái anh chàng Duy Đạt đó sao ? Tối qua chị về trễ , thấy phòng em còn đèn sáng , chị tính sang chơi , không ngờ em nằm bên cửa sổ ngủ ngon lành nên chị dìu em vào giường.

- Thì ra là vậy.

- Tối qua chắc là mơ đẹp lắm phải không ?

Vi Bình bỗng nhớ tới giấc mơ tối hôm qua... cái gì... nàng không hoàn toàn hạnh phúc... nào là chuyện quá khứ tám năm về trước... Tất cả đều có vẻ bí ẩn . Không thể được ta phải quyết định về quê một chuyến gặp cậu Mẫn hỏi cho ra lẽ.

- Kìa Vi Bình , sao thần thờ vậy ?

Vi Bình trở về thực tại.

- Em nhớ đến hôm qua , em đã nằm mơ , một giấc mơ y như thật.

- Em mơ thấy gì ? Kể chị nghe với.

- Thấy cha , thấy mẹ , thấy cậu Mẫn và những lời nói ấy hình như còn phảng phất đâu đây.

Và Vi Bình thuật lại toàn bộ giấc mơ cho Thực Giao nghe.

- Vì lẽ đó em sẽ quyết định về gặp cậu Mẫn hỏi cho ra lẽ.

- Em thật có hiếu , lúc nào cũng mơ và nhắc đến cha mẹ , cha mẹ em ở tuổi vàng chắc hai bác cũng vui lòng lắm !

- A ! Sẵn đây em mời chị về quê em chơi một chuyến , và coi như đây là chuyến du lịch nho nhỏ của chị em mình.

Thực Giao định từ chối , nhưng nàng bỗng nghĩ đến Đoàn Giang . Nàng hận Đoàn Giang vô cùng . Tối qua sở dĩ nàng về nhà trễ là vì nàng thấy Đoàn Giang vẫn còn đứng tần ngần trước cổng . Chàng đứng đó mãi... đến khi Đoàn Giang bỏ đi nàng mới lặng lẽ vào nhà . Dù sao đây cũng là cơ hội để nàng tránh xa anh ta , nên Thực Giao không chần chừ đáp phanh.

- Ừ , chị sẽ đi với em.

- Hoan hô chị Thực Giao , thôi để thức ăn xuống hai chị em mình ăn , bao tử của em đã xẹp lép rồi đây này.

Thực Giao gấp miếng bánh bỏ cho vào miệng ăn một cách ngon lành.

- Lâu lắm rồi mới có một bữa ăn tuyệt vời thế này . Đối với chị còn thích hơn ngồi ăn trong nhà hàng nữa.

Vi Bình vừa nhóp nhép vừa nói :

- Phải đó , không khí gia đình bao giờ cũng vẫn hơn.

Vừa lúc đó bà gác cổng cửa cư xá đem đến cho Vi Bình một bó hoa.

- Vi Bình , có người gửi tặng cô bó hoa.

Vi Bình vội tiến lại gần bà gác cổng cầm lấy bó hoa và trên đó có một tờ

giấy hoa nhỏ ghi vón vẹn vài chữ.

“Vi Bình , chúc cô một buổi sáng đẹp , một ngày mới thật nhiều hy vọng sẽ đến với cô .Duy Đạt”

Vi Bình tiến lại bà gác cổng ôn tồn nói.

- Này bác ời , bác có thể đem về phòng mà chưng cho đẹp , cháu đi tối ngày chưng hoa làm gì . Hơn nữa cháu cũng không thích chơi hoa . À , mà lần sau ông tao có gởi đến bác nhớ đừng nhận nữa nhé !

- Vâng tôi hiểu.

Rồi bà lặng lẽ bước ra ngoài.

Khi bá gác cổng đi rồi , Thục Giao mới lên tiếng.

- Là Duy Đạt à ?

- Phải , thôi chị đừng nhắc đến hấn trước mặt em nữa . Chị hãy ăn cho no đi , để đi cùng em chuẩn bị một chuyến du lịch nho nhỏ .

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 16

Đó là ngôi nhà nhỏ nằm trên đồi thông , mỗi buổi chiều ngồi bên song cửa có thể phóng tầm mắt nhìn thấy cả một vùng cao nguyên rộng lớn mà không bị một vật gì ngăn chặn . Trước mắt là những con đường trái sỏi ngoằn ngoèo uốn khúc những hàng cây , thảm cỏ trải rộng , một màu xanh ngọc bích dịu dàng.

Cỏ cây vẫn xanh tươi , hoa thơm vẫn thi nhau đua nở . Tiếng chim vẫn hót dịu dàng và tiếng suối vẫn hiền hoà thơ mộng như ngày nào... chỉ có những con người đã đến với nó thì chuyển sang những bước ngoặt mới trong đời.

Hôm nay Thục Giao mặc chiếc áo lụa mỏng với những nếp mềm mại phủ ngoài xòe ra như đôi cánh chim trông rất xinh xắn . Còn Vi Bình vẫn chiếc quần jean bạc phéch và chiếc áo pull đã ngả màu , song không vì thế mà làm mất đi vẻ thùy mị , duyên dáng , nhưng có phần bướng bỉnh , cao ngạo. Họ song bước bên nhau thật lâu nhưng cả hai không nói với nhau lời nào cả . Về phần Thục Giao , mọi cảnh vật trước mắt nàng quá quyến rũ và nên thơ nàng chỉ biết thu vào tầm mắt của mình tất cả.

Còn Vi Bình nàng đang đau buồn , lần trở về này nàng không còn được gặp mẹ nữa , để mà sà vào lòng bà nũng nịu . Và ăn mút đầu do chính tay mẹ làm . Cậu Mẫn ra sao ? Nàng thật là có lỗi với cậu Mẫn , từ khi mẹ mất đi đây là đầu tiên nàng mới về đây thăm cậu và còn bao nhiêu những câu hỏi , băn khoăn , trắc trở đầy ắp trong đầu khiến Vi Bình không nói được gì nữa cả.

Sau cùng thì Thục Giao cũng lên tiếng.

- Vi Bình ơi , tới nhà em chưa ? chị đã mỏi chân lắm rồi . Từ sáng giờ chị ngồi xe chị mệt muốn xỉu luôn đây này.

Vi Bình xoay người nhìn Thục Giao.

- Nè , chị đừng cò mà nói xạo với em đó nhé !

- Xạo à ?

- Chứ không phải chị cố tình đi chậm lại để ngắm thiên nhiên đó sao ?
- Ồ , vậy mà chị lại nghĩ xấu cho em rồi.
- Chị nghĩ xấu gì về em đó ?
- Chị tưởng em để ý tới chị chứ.

Vi Bình đưa cánh tay chỉ về phía trước và nói.

- Đây nhà em đây.

Thục Giao hướng tầm mắt theo ngón tay của Vi Bình và thốt lên.

- Ôi , thơ mộng quá.
- Chính vì thế mà em không muốn về nhà sớm , em sẽ dẫn chị đến nơi này đẹp hơn nhiều.
- Thế thì đi liền đi.

... Bây giờ mặt trời đã gần sắp lặn chỉ để lại một vầng lơ mờ và những tia nắng vàng cũng chỉ còn thoi thóp trên cành cây ngọn cỏ . Đôi bạn sóng bước bên nhau , sự huyền thuyên trò chuyện của họ cũng làm cho mọi cảnh vật xung quanh như vui tươi và nhộn nhịp hẳn lên.

- Này Vi Bình , em kéo chị đi đâu thế này.
- Lát nữa chị sẽ biết.
- Em thật là khác hẳn Vi Bình lúc trước.
- Phải , khi em ở những nơi thế này , em cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Thục Giao trầm ngâm giây lát rồi vội hỏi.

- Tại sao em không ở lại nơi đây mà lên thành phố làm gì ?

Vi Bình giậm chân nũng nịu :

- Cũng vì mẹ em đó thôi , lúc nào cũng bắt em lên thành phố , vừa về nhà được vài bữa là bắt em đi.
- Em thật sự khác chị . Cho dù mẹ chị ngăn cản không cho chị đi mà chị vẫn bỏ trốn để đi , bây giờ chỉ cảm thấy ân hận lắm.
- Đừng buồn nữa chị à ! Mỗi người một hoàn cảnh mà , không ai giống ai đâu.

Nhưng vừa nhớ ra điều gì , Thục Giao vội hỏi.

- Thế sao khi mẹ em chết , em có thể trở về cơ mà ?

Vi Bình đáp nhanh.

- Lẽ ra em đã về rồi , nhưng em nhớ lời căn dặn của mẹ lần cuối khi gặp em

: là phải cố gắng học thành tài . Hơn nữa em nghĩ lại cũng không muốn về bởi vì nhìn lại những cảnh vật này , khung cảnh này và ngôi nhà vẫn còn đó đây ấp những kỷ niệm khiến cho em không thể nào cầm được nước mắt . Vì thế khi việc ma chay cho mẹ lo xong , em không về nữa , mọi việc đều giao phó hết cho cậu Mẫn.

- À , còn chuyện bí mật gì nữa nói nhanh đi , chị không thể kiềm chế nỗi sợ tò mò của mình rồi đây này.

Vi Bình kéo Thục Giao bước lên ngọn đồi nơi mà cách đây khoảng bốn năm nàng đã quen được hắt , vừa đi nàng vừa nói.

- Chị biết không , trên ngọn đồi này , mỗi lần về quê thăm nhà em đều lên đây hái những bông hoa về ép khô vào vở và cùng có một kỷ niệm đẹp nơi đây không làm sao em quên được.

- Kỷ niệm gì vậy ?

Không trả lời câu hỏi của Thục Giao , nàng bèn lên bỏ chạy và Thục Giao cũng vội đuổi theo.

Hai người ngồi trên mỏm đá xung quanh là những rừng dương , cả hai lặng yên nghe tiếng sóng vỗ bờ , nghe tiếng gió rít từng cơn trong buổi chiều hoang vắng . Và Thục Giao chăm chú ngồi nghe Vi Bình kể chuyện về sự gặp gỡ lần đầu của Vi Bình và người đàn ông đó... và từng trang quá khứ lật sang...

- Đó là những kỷ niệm đẹp của em thời thơ ấu . Tuy chỉ gặp người ấy có một lần , mà sao lúc nào em cũng còn nhớ mãi , nhưng rất tiếc là không còn nhận ra nữa.

- Trái đất tròn mà , chị tin rằng có ngày chúng em sẽ gặp lại nhau !

Vi Bình nói :

- À , em còn một cái tên nữa đó nhé , nhưng chỉ có mẹ em gọi em thôi chứ không ai gọi nữa... À , không , người đó cũng gọi em chứ mẹ thường gọi , là tên Ti Ti đó , còn đây là gốc điệp mà em đã khắc tên...

...Vi Bình bỗng im bặt không nói lên được lời nào nữa , cả tay chân nàng bủn rủn , mồ hôi dười chân nàng như lờ ra . Trên gốc điệp già ngày xưa không chỉ có tên nàng trên đó mà có thêm tên một người...

...Lẽ nào lại là hắt , không thể nào được , không thể nào là hắt được.

Tiếng nói của Thục Giao kéo Vi Bình trở lại trạng thái mơ màng.

- Tên người đàn ông trước kia em quen cũng là Duy Đạt à ?

Vi Bình chống chế một cách yếu ớt.

- Ồ không , lúc kia trên gốc cây này chỉ có một mình tên của em thôi mà , sao bây giờ lại có thêm cái tên Duy Đạt nữa chứ.

Thục Giao nhún vai thản nhiên nói.

- Ồ dễ hiểu thôi , có thể người đàn ông đó trở lại nơi này tìm em nhưng không gặp và cũng tiện tay khắc luôn tên mình lên đây.

Vi Bình im lặng , Thục Giao nói cũng có lý . Lẽ nào lại là hản . Nhưng nàng vẫn cố tình chống cự lại những ý nghĩ trong đầu “Ồ không , đó chỉ là sự trùng tên do ngẫu nhiên thôi . Người đàn ông lúc xưa rất tốt với mình mà , chàng thật bụi , thư sinh , đâu giống như tên kia suốt ngày chỉ biết dùng đồng tiền để mà chinh phục phụ nữ chứ”

- Vi Bình có phải tên Duy Đạt trên gốc cây này là...

Vi Bình cắt ngang lời Thục Giao và nói một cách yếu ớt bởi trong thâm tâm nàng không chắc chắn cho mấy.

- Ồ không , đó là sự trùng tên do ngẫu nhiên thôi.

- Chị cũng mong là vậy.

Và hai đôi chân sáo tiếp tục nhảy nhót lượn những cành khô , những trái thông già...

- Chị Thục Giao ơi , chúng ta về thôi , em sẽ làm cho cậu Mẫn bất ngờ , gặp lại em chắc cậu mừng lắm.

Và hai chị em nắm tay nhau rào bước . Lúc này trời cũng vừa sập tối.

Ông Mẫn lom khom tia mấy nhánh hoa tigôn ngoài vườn . Loại hoa này Vi Bình rất thích , nó thường bảo ông thường xuyên chăm sóc lúc đi xa . Giờ này những cây hoa tigôn ra hoa rất nhiều rồi mà nó vẫn không về . Chắc thành phố sung sướng lắm nên làm nó quên đi ông già Mẫn này rồi.

- Kìa cậu sao mãi mê làm gì vậy ? Con về này giờ mà cậu cũng không hay.

Ông Mẫn vui mừng không nói nên lời , giọng ông run run , bàn tay gân guốc của ông cầm lấy đôi tay bé nhỏ của Vi Bình.

- Kìa Vi Bình , có phải là con đây không , ôi cậu mong con từng ngày . Vi Bình của cậu lớn quá.

Vi Bình đưa bàn tay bé nhỏ lau lau giọt nước mắt của ông.

- Kìa , sao cậu lại khóc . Không phải cha mẹ đều nói khóc là thiếu dũng cảm đó sao ?

Ông Mẫn đưa tay quệt khô những giọt nước mắt , cười giả lả.

- Đâu có , cậu mừng quá đấy thôi.

- Cậu đừng có xạo con hoài.

Liếc sang Thục Giao , ông Mẫn có vẻ thắc mắc.

- Còn cô này là...

- Dạ Thục Giao , chị ấy làm chung sở với con , chị ấy rất tốt với con.

Thục Giao nhẹ gật đầu chào ông Mẫn , miệng mỉm cười nói.

- Dạ , chào cậu , con đã từng nghe Vi Bình thường xuyên nhắc về cậu.

Ông Mẫn hai tay kéo Thục Giao và Vi Bình vào nhà , vừa đi ông vừa nói.

- Ồ , con đừng cò mà bênh vực cho nó đấy nhé . Trong lòng của nó còn có ông Mẫn này sao , nếu nó nhớ cậu thì năm năm nay nó sẽ không để cậu sống cô đơn buồn bã thế này.

Vi Bình nhéo vai ông Mẫn.

- Cậu đừng có ở đó mà nói xấu con đấy nhé , con dự tính khi làm ăn có số tiền kha khá con sẽ về thăm cậu.

- Cậu vẫn con đem đồng tiền về hay sao , cậu có thể làm mứt dâu để nuôi con mà.

Vi Bình trở mặt ngạc nhiên.

- Ồ , cậu còn làm mứt dâu hay sao ?

- Hừ , ngốc ạ , không làm ai nuôi cậu bây giờ , chả lẽ nhịn đói mà sống sao.

- Thôi không thèm nói chuyện với cậu nữa , con phải vào ăn mứt dâu đây.

Nói rồi nàng vụt bỏ chạy vào nhà , bỏ mặc ông Mẫn và Thục Giao.

Quay sang Thục Giao ông Mẫn lên tiếng.

- Thục Giao à !

- Dạ.

- Con Bình tính tình nó còn con nít lắm , lại hay kênh kiệu , làm cao , có gì con ráng thay cậu chăm sóc cho nó . Từ khi mẹ nó qua đời , nó không được ai chăm sóc , một mình bơ vơ lạc lõng giữa thành phố , cậu không yên lòng tí nào cả.

- Cậu yên chí , con xem Vi Bình như em ruột của con vậy.
- Vậy thì cậu yên tâm
- Vi Bình rất ngoan , nó rất cứng rắn và có lập trường cậu ạ , không dễ bị sa ngã đâu.

Giọng ông Mẫn trầm xuống.

- Đời mà , ai lường trước được chữ ngờ đâu con , những gì mình muốn hầu như không bao giờ được trọn vẹn.

- Dạ , con hiểu.

- Cậu chỉ mong Vi Bình mình sớm tìm được người vừa ý , dù sao nó cũng đã lớn rồi , cứ như thế mãi thì không hay.

Thục Giao cười tươi :

- Điều nàu thì cậu khỏi cần lo . Vi Bình có nhiều đấng mày râu theo đuổi lắm , nhưng hầu như chưa có ai lọt vào cặp mắt của nó.

- Nó có phước dữ vậy sao ?

- Trong chỗ làm của con Vi Bình là hoa khôi đó , chỉ có điều tài năng chưa được phát triển mà thôi.

Khi hai người đã gần vào nhà , ông Mẫn kéo Thục Giao lại băng ghế đá gần đây . Vầng trăng đã từ từ xuất hiện trên bầu trời , gió thu vẫn nhẹ nhàng lay động giàn thiên lý trước sân nhà , đưa những mùi hương thoang thoảng thật dễ chịu . Ông Mẫn nói khi cả hai cùng ngồi vào băng ghế.

- Thục Giao à ! Con ở thành phố hay cũng ở tỉnh lên như Vi Bình.

- Dạ con cũng là người ở tỉnh , nhưng có điều con đã lập nghiệp trên thành phố cũng khá lâu . Nhưng con và Vi Bình có cuộc sống hoàn toàn đối lập cậu ạ.

- Nghĩa là... ?

Thục Giao không để ông Mẫn nói hết câu , nàng lặng lẽ kể lại đầu đuôi cuộc sống của mình cho ông Mẫn nghe.

Nghe xong cuộc đời của Thục Giao , ông Mẫn có vẻ xúc động , giọng ông bồi ngùi.

- Vậy thì hai chị em con ráng đùm bọc nhau mà sống , con phải cố gắng tìm lại đứa em mình.

- Trời đất bao la con e rằng không có ngày đó cậu ơi.

- Con đừng nản lòng , cứ cố gắng và xem Vi Bình như em gái con đi.
- Cám ơn cậu.
- À , con và Vi Bình về đây chắc có chuyện gì ? Chứ cậu biết Vi Bình nó không đơn giản về thăm cậu đột ngột thế này đâu.
- Dạ điều đó con không được rõ , nhưng hình như là Vi Bình nó muốn hỏi cậu chuyện gì mà...

Câu chuyện của hai người bị cắt ngang , bởi Vi Bình từ trong nhà vừa chạy ra la to.

- Ối trời ơi , con đâu có gì xấu đâu mà hai người nói xấu con lâu dữ thế . Đến nỗi con đã lo xong cơm nước mà chưa thấy hai người vào.
- Tại sao con biết con không có gì xấu chứ ?
- Đương nhiên rồi , bởi vì nếu con xấu , con sẽ không làm một bữa ăn tuyệt vời thế này cho cậu và chị Giao ăn đâu.
- À , thế thì con quá tốt.
- Thôi , thôi , vào ăn đi , xem tài nấu ăn của con thế nào.

Cả ba vui vẻ bước vào nhà . Bữa cơm của họ thật vui vẻ và hạnh phúc . Ông Mẫn lên tiếng.

- Đây là lần đầu tiên sau năm năm cậu mới có được buổi ăn vui vẻ thế này . Thường thường chỉ có mình cậu thui thủi với mâm cơm , có nhiều khi làm việc mệt quá thế là cậu ngủ vùi không thèm lo cho bao tử của mình nữa.
- Họ vẫn trò chuyện vui vẻ , buổi cơm tối của họ kéo dài tới khuya . Sau cùng Vi Bình lên tiếng.

- Cậu à , con muốn hỏi cậu chuyện gì mà cậu và cha , mẹ con có vẻ bí mật lúc cha con qua đời...

- Thôi ăn cơm đi rồi ngủ , chuyện gì ngày mai tính , con không lo cho bản thân con thì cũng phải nghĩ đến chị Thục Giao nữa chứ.

Vi Bình nhìn cậu Mẫn mỉm cười , rồi quay sang Thục Giao dịu dàng nói.

- Thôi , em và chị đi ngủ , để cho cậu Mẫn dọn dẹp.

Nói rồi nàng nắm tay Thục Giao kéo vội về phòng , bỏ lại ông Mẫn với mâm cơm đã tàn.

Ông Mẫn buồn bã lắc đầu . Sự thật gì trước sau cũng phơi bày . Đã đến lúc phải đối diện với sự thật , e rằng Vi Bình sẽ không chịu nổi cú sốc này.

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 17

Đã mấy ngày qua Đoàn Giang chỉ biết lấy rượu giải sầu . Đi lang thang rồi đến lúc phải quay về , phải đối diện với sự thật . Đã mấy ngày nay , nàng lẩn trốn anh , anh muốn nói chuyện với nàng , giải thích cho nàng rõ . Nhưng nàng đã đi đâu anh cũng không rõ . Anh chỉ còn nhớ rằng đêm hôm đó anh đã gặp Vi Bình trước cổng , đã hỏi thăm Vi Bình về nàng nhưng Vi Bình chỉ đáp gọn “ Anh cứ hỏi Giao Ti sẽ rõ” . Chuyện gì đã xảy ra , Giao Ti đã làm gì nàng , chả lẽ một chuyện con con là anh lên gặp Giao Ti mà lòng phải xa lánh anh sao ?

Và anh muốn nói với người mà anh hằng thương yêu ôm ấp rằng : “Chúng ta không thể sống thiếu nhau được Thục Giap ạ” . Ôi giá mà những chuyện vừa xảy ra chỉ là một giấc chiêm bao thì giờ đây anh vẫn là một thằng đàn ông hạnh phúc nhất trên đời.

Và giá như Giao Ti yêu anh ít hơn một chút thì bây giờ anh cũng không đến nỗi khổ đau , ray rứt vì phải mất Thục Giao như thế này.

... Khi anh về tới nhà thì trời đã chạng vạng tối . Trong nhà không có ánh đèn , cò lẽ mẹ anh đã ngủ . Ô , mà chút nữa thì anh quên khuấy đi mất , hôm nay là ngày chủ nhật , mẹ anh phải về bên ngoại... mà nhớ hay quên trong giờ phút này có khác gì nhau mấy đâu chứ...

Khi đèn trong phòng khách được bật lên , hình ảnh đầu tiên đập vào mắt anh , khiến anh giật mình... không phải chỉ có sự hiện diện của mình anh , mà trên bộ ghế nệm bọc nhung Giao Ti đã ngồi sẵn từ bao giờ . Khuôn mặt của nàng khác hẳn với mọi ngày . Giờ này nàng đang nghĩ gì , chuẩn bị làm gì không ai có thể biết được ngoài chính bản thân nàng.

... Nàng ngồi đó , hai tay đặt trên đùi với tư thế khoan thai , thanh thản . Đôi mắt ráo hoảnh và khuôn mặt hoàn toàn tỉnh táo.

Trên bàn là một bình trà nóng còn bốc khói thơm lừng . Nàng nâng tách trà lên hớp một ngụm nhỏ , rồi nhẹ nhàng đặt xuống bàn , giọng nàng rất khỏe nhưng cũng rất rõ ràng.

- Đoàn Giang , em đợi anh đã lâu vì em biết anh có chuyện muốn nói với em , có phải vậy không ?

Trong thâm tâm anh quyết định gặp Giao Ti và sẽ trút tất cả bức dọc vào nàng cho hả giận.

Nhưng khi Giao Ti đã chờ sẵn anh đây thì anh lại rụt rè nhút nhát . Đoàn Giang kéo chiếc ghế , anh ngồi đối diện với Giao Ti giọng mềm nhũn.

- Phải , Giao Ti . Em đã nói gì với Thục Giao , để....

Giao Ti cắt ngang lời nói của Đoàn Giang :

- Anh đừng nói nữa , em hiểu , em hiểu !

- Giao Ti , em tính đi ư ?

-Ồ , chẳng lẽ đó không phải là điều anh mong muốn sao ?

- Anh... anh.

Hầu như sự tinh tế và nhạy cảm của nàng khiến anh không đủ bình tĩnh để đối diện với nàng nữa.

- Đoàn Giang , nếu anh khó nói để em nói giúp anh vậy nhé ! Bắt đầu từ hôm nay em sẽ trả lại cuộc sống tự do bình thản cho anh . Anh sẽ không còn bị em quấy rầy , anh có thể dễ dàng tiến tới với Thục Giao , anh không phải khó xử vì có sự hiện diện của em.

- Giao Ti...

- Anh đừng nói gì nữa cả , để em có can đảm mà ra đi.

Đoàn Giang ngồng phồng ra , bất động và câm như pho tượng . Phải , anh không còn biết nói gì nữa cả . Nhưng điều anh muốn nói với Giao Ti nhưng không dám nói thậm chí không biết mở lời bằng một câu thế nào thì Giao Ti nói hết cả rồi . Và anh nghĩ chắc Thục Giao cũng hài lòng về giải pháp này , song có một điều anh cũng cần hỏi nàng.

- Giao Ti ! , thế còn em ?

Hỏi xong , anh hồi hộp chờ đợi sự phản ứng của nàng... Anh nghĩ rằng nàng sẽ òa khóc hay có chút gì xao xuyến...

Nhưng không ! Anh ngỡ sỡ vì phản ứng của nàng hoàn toàn ngược lại , nàng bình tĩnh đến lạnh lùng... Đâu ai biết được lòng nàng đang nghĩ gì.

- Đoàn Giang , anh thật sự quan tâm đến em thế sao ?

-Ồ , em đã lầm rồi Giao Ti . Anh chỉ quan tâm em như người anh trai đối

với em gái mà thôi.

- Em gái à . Cám ơn anh , nhưng em không cần một người anh trai , cái mà em cần là một tình yêu , một tình yêu thật sự anh hiểu không ? Có người con gái nào mà không đau khổ khi phải xa người mình yêu chứ , nhưng em không thể khẳng khẳng giữ lấy anh , khi anh không phải là của em . Co dù sau này em đi rồi , em sẽ mãi mãi chỉ yêu mình anh , em không yêu người đàn ông nào khác . Em chỉ có một nguyện vọng cuối cùng là anh hãy cố gắng lo cho chị Thục Giao tử tế . Nếu sau này vợ của anh không phải Thục Giao thì em không để yên cho anh đâu.

- Giao Ti , em hãy yên tâm , anh sẽ lo cho Thục Giao chu đáo , anh sẽ mãi mãi thương yêu Thục Giao hơn chính bản thân mình , chỉ có điều... giọng anh chùng xuống buồn bã . Anh không hình dung nổi những ngày em sống sắp tới.

- Và thời gian rồi sẽ quen... sẽ quen anh ạ . Anh cứ yên tâm , rồi mọi chuyện sẽ êm đẹp cả thôi . Em sẽ luôn cầu nguyện cho hạnh phúc của anh.

- Còn em , em phải cố gắng đấy.

Giao Ti cười , cái cười nhếch môi trông thật chua chát.

- Bây giờ em là người trưởng thành . Em biết làm thế nào để lo cho bản thân mình.

- Giao Ti , anh không muốn có sự chia tay như đêm nay , nhưng em hãy thông cảm cho anh Giao Ti ạ.

- Đoàn Giang , anh đừng bận tâm , nhưng anh hãy nhớ rằng em chỉ yêu mình anh và mãi mãi yêu anh...

Nói rồi Giao Ti siết chặt Đoàn Giang trong vòng tay của mình . Đoàn Giang vuốt mái tóc Giao Ti , giọng chứa chan tình cảm.

- Giao Ti , nếu không phải là Thục Giao thì người vợ của anh sẽ là em , em hiểu không.

Đã mấy ngày qua sự thiếu vắng Thục Giao đã làm anh cô đơn buồn bã , trống vắng . Hơn nữa anh cũng không muốn Giao Ti buồn trước lúc ra đi , anh vẫn để Giao Ti siết chặt anh trong vòng tay bé nhỏ của nàng.

Sương đêm bắt đầu se lạnh . Giao Ti vẫn ôm chặt lấy anh như cô gắng lấy anh ở bên mình vài giây sau cùng.

Đoàn Giang đắm đắm nhìn nét mặt thanh tú ẩn hiện trong mái tóc đen huyền buông xoã của Giao Ti . Hơi thơm nồng , yếu ớt của Giao Ti mơn man trên da thịt , trên vòng ngực lực lưỡng của anh làm cho anh rất dễ chịu và cũng rất say mê . Anh dang đôi tay rắn chắc siết chặt Giao Ti trong vòng tay của mình giọng anh thì thầm bên tai nhẹ như cơn gió thoảng.

- Em có lạnh không ? Để anh mang áo ấm cho em nhé ?

Giao Ti nép sát vào lòng anh như cánh chim nhỏ cần được che chở , nàng nhẹ nhàng lắc đầu.

- Có anh bên cạnh em không cảm thấy lạnh chút nào !

Nói rồi nàng với tay tắt ngọn đèn trong phòng và tự mình đẩy Đoàn Giang tiến về chiếc giường nệm bọc nhung gần đó . Đoàn Giang chống cự một cách yếu ớt , nhưng không hiểu sao đôi chân anh vẫn bước theo nàng.

- Kìa Giao Ti , anh không muốn Thục Giao kiểu lắm tình cảm của chúng ta.

- Anh không thể vì em một lần sau cuối sao Đoàn Giang.

- Ngưng mà...

Trong ánh đèn êm dịu , đôi mắt Giao Ti nhìn anh khát khao mong đợi . Nàng nhẹ nhàng hó mở đôi môi mời gọi thật quyến rũ , và môi Đoàn Giang cũng từ từ tìm đến môi nàng... Họ hôn nhau không hề biết chán . Giọng anh nồng nàn.

- Giao Ti , em.

Đoàn Giang hôn tới tấp lên miệng , lên mắt , cổ và tai nàng . Giao Ti ngửa đầu , lòng tràn đầy vui sướng . Lòng ngực anh vững chắc và ấm áp quá . Đôi tay anh khỏe mạnh vá an toàn quá , da anh mịn và thơm quá.

Giao Ti thở gấp và thều thào gọi tên anh.

- Đoàn Giang... Đoàn Giang của em.

Nàng nở nụ cười chiến thắng trên môi và nói tiếp.

- Đoàn Giang , cuối cùng rồi em cũng chiếm được trái tim của anh.

... Họ không nói gì với nhau nữa , chỉ say đắm nhìn nhau . Và rồi những ngọn lửa thiêu đốt.

... Cảm xúc mãnh liệt dâng tràn , trong phút chốc , anh cảm thấy cả hai người rạo rực và khao khát . Tay anh vòng qua vai Giao Ti , ghì sát nàng vào lòng anh hơn . Tay kia anh lần vào mái tóc mê mải của nàng...

Qua làn áo lụa mỏng . Đoàn Giang cảm nhận bầu ngực đầy đặn căng cứng đang phật phồng bên ngực anh.

Hình ảnh nàng lộ ra trước mắt hoàn hảo và xinh đẹp như một tác phẩm nghệ thuật độc đáo của tạo hóa . Làn da trắng mịn , chiếc eo thon thon , nhỏ nhắn.

... Đôi tình nhân hờ đưa nhau vào hạnh phúc tuyệt vời.

Những giọt nước mắt sung sướng làm cay đôi mắt đẹp của Giao Ti khi nàng ngẩng nhìn anh . Giao Ti siết chặt anh như để xác định rằng hạnh phúc nàng đang có là thật.

Nàng mỉm cười bí hiểm , đắc thắng.

Đoàn Giang say mê trong niềm khoái cảm , nhưng anh đâu có ngờ rằng anh đã rơi vào màn kịch Giao Ti , anh đã bị Giao Ti đưa vào tròng.

Sáng hôm sau.

Giao Ti giật mình tỉnh giấc thì đã thấy Đoàn Giang thức dậy từ bao giờ . Anh đã ăn mặc gọn gàng , chỉnh tề . Vừa thấy Giao Ti thức dậy . Đoàn Giang đã vội lên tiếng.

- Giao Ti , em có thể ra đi.

Giao Ti mỉm cười chua chát , nàng biết điều này sẽ xảy ra , nên tất cả những gì xảy ra đêm qua nàng đã sắp xếp cả rồi nên nàng vẫn bình tĩnh nói.

- Anh không thương tiếc em sao ?

- Em nói nhiều quá.

- Anh thật sự muốn em ra đi ?

- Vâng.

- Nếu em không đi ?

- Tại sao em lại thay lời ?

- Bởi vì bây giờ em đã là người của anh.

Đoàn Giang giận dữ.

- Em đừng có hòng.

- Nếu em đem chuyện này kể lại với Thục Giao anh nghĩ sao ?

Đoàn Giang vẫn không nguôi cơn giận trước hành động bội ước của người con gái trước mặt anh , vậy tối hôm qua trông rất thương hại . Anh vẫn bình thản trả lời.

- Liệu Thục Giao có tin lời cô nói không.

Giao Ti bước lại gần bụi hoa già gần đó lục lọi , tìm kiếm gì đó , hồi lâu nàng quay lại đối diện với Đoàn Giang , trên tay cầm cuộn băng và miện vẫn mỉm cười nhìn chăm chăm vào Đoàn Giang nói :

- Lời nói của tôi , cô ấy có thể tin , nhưng có cuộn băng này cô ấy muốn không tin cũng không được.

Đoàn Giang nhìn cuộn băng trên tay của Giao Ti giận dữ.

- Cô đã...

- Phải , tất cả những gì xảy ra đêm qua đã nằm gọn gàng trong cuộn băng này.

Đoàn Giang đưa tay tát vào Giao Ti một bạt tay nảy lửa.

- Cô bị ối , đê tiện , thủ đoạn lắm , có chết tôi cũng không bao giờ lấy cô làm vợ.

Giao Ti vẫn bình tĩnh , nàng không khóc , nhìn Đoàn Giang bằng đôi mắt oán hờn.

- Phải , Giao Ti này thủ đoạn , bị ối , đê tiện lắm , những điều ông nói không sai . Cuộc sống say cho Giao Ti nhiều điều . Tất cả đàn ông đều bị ối , ông có thực lòng yêu Thục Giao không ? Nếu yêu tại sao ông lại làm tình với tôi chứ . Thật uổng cho Thục Giao đã hết lòng tin tưởng ông , mới xa cách Thục Giao có vài ngày mà ông lại đi ngoại tình với tôi , ông không cảm thấy xấu hổ sao ?

Đoàn Giang giận dữ kéo Giao Ti ra khỏi nhà và hét lớn.

- Cô rút khỏi đây mau , tôi không muốn thấy mặt cô nữa , nếu cô còn ở lại đây một chút , một giây nào nữa tôi không để yên đâu.

Giao Ti quay đầu lại trả lời.

- Được tôi sẽ đi , tôi cũng không muốn ở thêm trong căn nhà này một giây nào nữa cả . Nhưng tôi cũng muốn cho ông biết một điều rằng “ những gư mà Giao Ti này đã không đạt được thì sẽ không có ai được nó cả . Ông hiểu lời tôi chứ”

Nói rồi nàng lao vội ra ngoài . Nàng biết lúc này anh đang cay cú nàng lắm.

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 18

Ông Triệu Huy , Giao Ti và Duy Đạt cùng bước về chỗ vãi đậu xe , Triệu Huycầm tay Duy Đạt nói.

- Duy Đạt này ! Tôi nhờ cậu đưa Giao Ti về cùng nhé . Hôm nay không hiểu chuyện gì đã làm cho nó buồn mà nó uống say mềm , không chịu làm việc gì cả . Hôm rày vắng Thục Giao và Vi Bình đã là một mất mát lớn cho tôi rồi , hôm nay lại thêm Giao Ti nữa chứ . Đường về khuya vắng vẻ quá , Giao Ti lại say mềm , tôi không yên lòng để nó về một mình . Tôi sẽ nhờ nhân viên của tôi mang xe cô ấy về sau , có được không Duy Đạt ? Tôi cảm ơn cậu dùm Giao Ti nhé ! Nó là nhân vật chính của “Đêm màu hồng” này đấy , tôi sợ nó có chuyện gì ảnh hưởng đến đêm nhạc hội sắp đến.

- Đêm nhạc hội gì vậy ?

- À ! Đó là một đêm rất đặc biệt với chủ đề “Rồi có một ngày” do nhiều ngoại kiều và việt kiều bao thầu vì trước đây cuộn băng này do Giao Ti thực hiện , cô ta vừa đàn vừa hát , cuộn băng đã bán rất chạy và được đưa sang nước ngoài , đồng thời cũng được tán thưởng nồng nhiệt . Và điều rất bất ngờ là ông Backi , chủ một hộp đêm nhạc hội ở Hoa Kỳ lần này có dịp sang đây , ông ta ghé “Đêm màu hồng” này và nỏ ra một số tiền rất lớn , muốn được nghe mà tận mắt nhìn thấy nữ chủ nhân đả đàn và hát chương trình “ Rồi có một ngày”.

- Giao Ti có tài thật.

- Đúng thế , tôi đã nhận tiền rồi , nên Giao Ti không thể xảy ra chuyện gì được.

- Nếu không có Giao Ti ông có thể nhờ Thục Giao thay thế chương trình này mà !

-Ồ , Thục Giao cũng đã thử qua nhưng không thành công , chỉ đặc biệt có Giao Ti mới thực hiện được thôi.

- Thế thì không làm phiền ông nữa , tôi sẽ cố gắng bảo vệ Giao Ti về đến tận nhà giúp ông.

- Một lần nữa xin cảm ơn cậu nhé , Duy Đạt.
- Ồ ! Không có gì đâu , hơn nữa mấy đêm nay không có Vi Bình nên tôi cũng chẳng phải đưa đón ai , vả lại cũng thuận đường về nhà của tôi mà.
- Thôi cậu về được rồi.

... Duy Đạt dìu Giao Ti bước vào xe của anh , chiếc xe từ từ lăn bánh ra khỏi hai cánh cửa lớn rực rỡ đèn màu và khuất dần trong bóng tối xa xa.

Gió mát bên ngoài khiến Duy Đạt cảm thấy sáng khoái và dễ thở hơn . Hôm rày không gặp Vi Bình , anh cũng cảm thấy buồn buồn . Anh biết Thực Giao đã về quê với Vi Bình có chuyện . Anh nghe bà gác cổng nói lại , nhưng anh không muốn đi theo , anh tin chắc rằng Vi Bình sẽ là của anh. Thật là thú vị và bất ngờ là hôm nay lại đưa cô gái lì lợm này về nhà , mà còn phải hộ tống an toàn nữa chứ . Nếu cô ta không quan trọng đến thế như ông Triệu Huy đã nói , thì anh sẽ lạng lách cho cô biết tay.

- Ê ! dừng xe lại.

Duy Đạt quay sang Giao Ti nhăn nhó.

- Trời đất ! Lại chuyện gì nữa đây đến giờ phát khùng rồi sao ? Vậy mà này giờ thấy cô im lặng tôi tưởng thoát nạn rồi chứ.

- Tui bảo dừng xe lại mà.

- Nhưng để làm gì kia chứ ?

- Tôi thích đi bộ , không cần ông đưa.

- Cái gì ?

- Lỗi tai “điếc” tôi nói tiếng Tây đâu mà ông nghe không rõ hả ?

- Nếu không có nói tiếng Tây thì tôi cũng nghe được mà . Đằng này các phát ngôn của cô nghe thật chướng tai.

- Bây giờ có dừng xe lại không ?

Một tiếng rít vang trong đêm vắng nghe đến rợn người , chiếc xe đột ngột dừng lại . Duy Đạt mở mạnh cửa xe bước ra ngoài , anh gầm lên.

- Được ! Buộc xuống đi bộ về đi.

Giao Ti từ từ mở cửa xe bước ra , cô tìm một tảng đá lóng ngời xuống.

- Tại sao anh lại đưa tôi về/

- Ngớ ngẩn , do ông Triệu Huynh nhờ tôi đây , bộ cô tưởng tôi là tài xế taxi sao ?

- Cái đó là do ông nói đấy nhé !
- Hừm !
- Thế ông có biết tại sao ông Triệu Huynhờ ông không ?
- Nè , với ai cô cũng hỏi một câu vô duyên như thế sao ?
- Không có , là vì ông hơi đặc biệt một chút.
- Nè , bộ tôi xấu xí lắm hay sao ?

Giao Ti hơi chần chừ một chút rồi quyết nói thẳng.

- Không có , ông còn trẻ lại đẹp trai nên Triệu Huymuốn tôi và ông quen nhau đấy.

Duy Đạt hét lên.

- Trời ơi !
- Ê ! Anh đừng xem thường tôi đấy nhé , chẳng qua tôi đang buồn , nên tôi mới chọn ông đó.
- Cô có khùng không ?

Giao Ti đứng lên , loạng choạng bước đến gần Duy Đạt , lúc này anh đang đứng tựa. người vào cành cây , cô chăm chăm nhìn anh.

- Nói thật , tôi cũng có cảm tình với anh lắm , tuy chỉ mới tiếp xúc với anh vài lần.

- Ồ ! thế sao giờ này cô mới nói ?

- Bởi vì trước kia , Đoàn Giang đã chiếm trọn trái tim tôi , đâu còn chỗ trống cho anh nữa chứ . Nhưng bây giờ tôi mới biết trong tim anh ấy hoàn toàn không có chỗ đứng cho tôi.

- Đủ rồi nhé Giao Ti , tôi không phải là loại cặn bã mà cô nói năng như thế . Tôi nói cho cô biết , cho dù bây giờ trong tim cô thật sự có chỗ đứng của tôi , nhưng trong tim của tôi thì lại không có chỗ đứng của cô.

- Duy Đạt , anh thấy tôi có đẹp không ?
- Vô duyên hết sức , cô không thấy ngượng miệng à ?
- Nhưng tôi muốn biết sự thật.
- Cô dư biết điều đó mà.
- Nhưng tôi muốn chính anh nói cơ.
- Được cô đẹp lắm.
- Tại sao anh không yêu tôi ?

- Sao ?
- Mừng quá phải không ?
- Hừm ! Vô duyên.
- Anh dám...

Nhưng suýt nữa thì cô đã té nhoài về phía trước nếu như không có đôi tay của Duy Đạt đưa ra giữ lại . Anh lắc đầu kéo tay cô bước đi.

- Chấm dứt được chưa nào ? Về thôi tiểu thư , cô đã nói nhảm lung tung lên rồi , cô làm tôi phát điên theo cô.

Giao Ti loạng choạng bước , cô cất giọng rè rè.

- Chấm dứt à ! Tôi còn lâu lắm . Bây giờ chỉ mới bắt đầu thôi , này giờ tôi có nói gì đâu.

Nhưng Giao Ti chỉ bước được vài bước đã khựng người lại , cô rung mình phát lôn mửa , tung tóe đầy ra phía trước , cumpang may cả hai cùng né kịp chứ không thì biết sẽ ra sao đây.

Duy Đạt nhanh tay đỡ lấy Giao Ti ngồi xuống đôi tay chắc nịch của anh giữ lấy đôi vai run run của cô , miệng không ngớt lẩm bầm.

- Hôm nay là ngày gì không biết... ?

Giao Ti không còn đủ sức để nói nữa , cô cất giọng yếu xìu :

- Mệt quá đi mất , về được rồi , tôi muốn uống nước , bụng tôi không còn gì để cho ra nữa đâu.

Giao Ti đứng lên , Duy Đạt dìu cô ngồi vào xe.

Rất cẩn thận anh dùng khăn tay lau khô nước mắt , nước mũi và không quên sức dầu cho Giao Ti , giọng anh có vẻ lo lắng và dịu hơn.

- Thấy thế nào rồi Giao Ti ?

- Ổn rồi . Ở bên cạnh anh thì đâu dễ gì chết chứ.

- Đừng nói nhiều nữa , hãy nằm nghỉ đi , khi nào đến nhà tôi sẽ gọi cô dậy .
Nghỉ ngơi một chút là sẽ khỏe lại thôi mà.

Giao Ti không thể nào phủ nhận những cử chỉ ân cần lo lắng của anh dành cho mình đã khiến cô cảm động... lẽ ra anh có thể bỏ mặc cô kia mà ?

Thật ra Duy Đạt là người như thế nào đây ? Mặc kệ nàng không thèm nghĩ đến nữa , ít ra trong những lúc cô đơn thế này vẫn có người quan tâm đến mình , an ủi mình , khiến cho những nỗi buồn phiền bức dọc trong người

dường như vội đi rất nhiều . Đoàn Giang chưa bao giờ lo cho cô được như thế này . Cô nhìn anh cất giọng tình cảm.

- Tại sao anh lo lắng cho em thế này ? Em luôn luôn đối đầu với anh , anh không ghét em sao ?

- Vấn đề không phải là ghét hay không ghét , chẳng qua tôi không thể làm ngơ được mà thôi.

Giao Ti nghĩ thầm “đúng là giọng điệu hách dịch” . Nhưng Giao Ti đã không thể phủ nhận cô đã bắt đầu có cảm tình với anh , bên cạnh anh cô cảm thấy mình an toàn , được che chở chứ không phải như bên cạnh Đoàn Giang.

Giao Ti ngả lưng vào thành ghế nhắm nghiền mắt lại . Xe chạy được một lúc cô đã ngủ thiếp đi vào ngõ ngoa cổ sang một bên , vô tình tựa vào vai anh . Tóc cô do gió lùa từ cửa xe quăn quanh cổ anh phảng phất mùi hương thoang thoảng dịu dàng.

Duy Đạt quay sang nhìn cô dưới ánh trăng khuôn mặt Giao Ti trong giấc ngủ thật đẹp , thật hiền.

Anh nhấn mạnh ga cho xe lao vút trong bóng đêm , anh chỉ biết rằng phải giữ đúng lời hứa với Triệu Huylà bảo vệ an toàn cho Giao Ti.

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 19

Tì Tì con gái đáng yêu nhất đời của mẹ !

“Khi con đọc lá thư này thì mẹ đã không còn trên cõi đời này nữa . Mẹ xin lỗi con vì đã không nói rõ cho con về thân thế của mình . Bởi vì mẹ rất thương con , mẹ không muốn mất con , mẹ muốn con mãi mãi là của mẹ mà không phải là của người khác.

Ở một thế giới xa xôi , mẹ vẫn mừng rỡ được khuôn mặt Tì Tì của mẹ . Đôi mắt to sáng tinh anh và cái miệng nghịch ngợm bướng bỉnh . Ôi con gái của mẹ đẹp biết bao , mẹ không ngờ rằng mẹ lại ra đi quá đột ngột thế này không nhìn thấy Tì Tì của mẹ ăn học thành tài và Tì Tì của mẹ vài năm nữa sẽ xinh đẹp biết bao , mẹ không ngờ lần đó là lần cuối cùng mẹ gặp con , chưa hôn con được một cái cuối cùng trước khi mẹ đi xa.

Không biết rồi đây mỗi lần Tì Tì của mẹ về phép ai sẽ làm mất dâu cho Tì Tì của mẹ ăn .”

Trang thư trước mặt nhạt nhoà đi bởi những giọt nước mắt của Vi Bình.

Đã năm năm trôi qua , bây giờ đây cô như đang sống lại những năm tháng êm đềm với những hình bóng cũ... Những lời thư của mẹ như những lời dịu dàng êm ái âu yếm cô ngày nào.

Mỉm môi để cố gắng ngăn tiếng nấc nghẹn ngào , Vi Bình đọc tiếp.

“Đừng khóc , đừng khóc nữa Tì Tì đáng yêu của mẹ ! Mẹ biết Tì Tì của mẹ không phải là một phụ nữ dễ rơi nước mắt . Đau buồn không thể mềm yếu hay đánh gục con được mẹ tin chắc như thế.

Tì Tì.

Giờ đây con đã trưởng thành , vả lại mẹ cũng không lo cho con được nữa rồi . Đã đến lúc con cần phải biết một sự thật về cuộc đời con , nhưng con phải hứa với mẹ là phải can đảm và bình tĩnh không được khóc đấy.

Tì Tì à , thật sự con không phải là con ruột của ba mẹ , con chỉ là con nuôi của ba mẹ mà thôi , nhưng không phải vì thế mà mẹ ghét bỏ con , mẹ xem con như con ruột của mình , mẹ rất vui lòng khi Tì Tì càng lớn , càng ngoan

, có hiếu với ba mẹ.

Chắc con ngạc nhiên lắm phải không ?

Nhưng sự thật bao giờ cũng là sự thật , không thể chối bỏ được đâu con ạ.

Thuở ấy , cách đây đã hơn hai mươi năm . Hồi ấy cha mẹ mới cưới nhau , sống rất hạnh phúc , nhưng điều làm cho cha luôn luôn đau buồn nhất là mẹ rất khó có con , nhưng không vì thế mà cha con ghét bỏ mẹ , lúc nào cũng thương yêu chiều chuộng mẹ và vài năm sau đó , đúng là trời cao có mắt , mẹ đã thật sự mang thai , cha con rất mừng , không cho mẹ làm một việc gì nặng nhọc , tối ngày chỉ ở nhà để lo cho bào thai trong bụng.

Khi bào thai được sáu tháng , cha con phải đi công tác xa và nhờ cậu Mẫn chăm sóc mẹ . Nhưng cuộc đời quá trở trêu và khắt khe với mẹ , mới bảy tháng đứa bé trong bụng mẹ đã đòi ra , thế là cậu Mẫn vội vã đưa mẹ vào bệnh viện , nhưng đứa bé trai trong bụng mẹ vẫn không qua khỏi vì sanh thiếu tháng . Mẹ tưởng như mình có thể chết đi được khi hay tin ấy . Nhưng vì có cậu Mẫn an ủi nên mẹ đã nguôi ngoai.

Và cùng lúc đó ở một giường cạnh mẹ , có một bà trông có vẻ khổ sở và nghèo nàn lắm , vừa hạ sinh được một bé gái khalu khinh và dễ thương , mẹ được biết rằng đấy là đứa con gái thứ hai của bà ta.

Tì Tì con biết không , đứa con gái thứ hai của bà ấy chính là con đó.

Con thật không ngờ phải không ? Để mẹ kể cho con nghe : Để cha con khỏi đau lòng mẹ và cậu Mẫn đã lân la sang nài nỉ bà ta bán con cho mình . Và cho dù số tiền mẹ và cậu Mẫn đưa ra rất lớn , nhưng bà ta không chịu bán , họ còn nói rằng “ cho dù họ nghèo đến thế nào cũng không thể bán con của mình được”

Mẹ thừa biết điều đó , có người mẹ nào lại nỡ đem bán đứa con ruột của mình mang nặng đẻ đau chứ . Nhưng mẹ đã dập đầu lạy lục , van xin và cả cậu Mẫn cũng thế . Mẹ chỉ quỳ lậy đến khi nào bà ta chịu bán mới thôi . Và cuối cùng vợ chồng bà ấy cũng đã bằng lòng bán con cho mẹ nhưng với điều kiện là phải thường xuyên cho vợ chồng bà ấy đến thăm con , và phải giấu kín chuyện này . Và khi con đã thật sự nằm trong vòng tay của mẹ , mẹ mới tin rằng mẹ đã thật sự có con . Khi cha con đi công tác về hay tin mẹ sanh thì rất mừng , thật sự thì cha con không hề biết những gì mà mẹ và

cậu Mẫn đã làm và vội vàng đặt tên cho con cái tên Hoàng Vũ Vi Bình , cái tên thật đàn ông , giống như tính tình của con vậy.

Con càng lớn càng xinh đẹp , thông minh ngoan hiền , mẹ thật sự quá hạnh phúc . Thời gian đầu thì vợ chồng bà ấy tức cha mẹ ruột của con cũng thường xuyên đến thăm con và rất vui lòng vì con được chăm lo tử tế và rất được cha mẹ thương yêu . Nhưng khi con được năm tuổi thì không thấy họ đến nữa , và cái tên Ti Ti do cha mẹ ruột đặt cho con đó.

Nhưng sự thật thì cũng không giấu được cha con lâu , sau cùng rồi cha con cũng biết , lúc đầu ông có hơi buồn , nhưng vì con quá ngoan và hiếu thảo nên ông cũng được an ủi phần nào . Và sau này con đã thật sự là niềm hạnh phúc của cha mẹ và cậu Mẫn.

Mẹ đã không còn viết nổi nữa rồi Ti Ti , mặt đất lầy bao la thật , nhưng không phải là không bao giờ và ngẫu nhiên vẫn là thường tình , mẹ luôn cầu chúc cho con tìm lại được cha mẹ ruột của mình . Mẹ đặt hết tình thương nơi con , thiên thần nhỏ ngoan ngoãn đáng yêu của mẹ.

Hôn con.

Mẹ”

Vi Bình xếp lại trang giấy đã ngả màu năm tháng... Nhớ lời mẹ cô không khóc... nhưng những giọt lệ đọng đầy khoé mắt.

Vi Bình cẩn thận ép trang thư vào quyển nhật ký cất kỹ vào ngăn tủ , nàng đứng lên đi lại quanh phòng , rồi bước đến mở tung cửa sổ cho những ngọn gió mát ngoài vườn luồng sau cùng trở lại chỗ cậu Mẫn và Thục Giao . Đăm đăm nhìn cậu Mẫn , nàng vội vàng nói.

- Cậu Mẫn , sao đến giờ cậu mới đưa lá thư này cho con ?

Ông Mẫn căn môi với vẻ đăm chiêu.

- À ! Sau khi mẹ con chết được vài ngày , mới có được cậu thanh niên mang lá thư này tới nói rằng “trước khi hấp hối” mẹ con trao lá thư này cho cậu ấy và bảo “cậu ấy cố gắng mang tới dùm” . Lúc ấy con đang ở trên thành phố và từ đó tới giờ đã năm năm rồi con có về đây đâu để cậu đưa chứ ?

Vi Bình nhìn ông Mẫn hồi lâu , nàng lắp bắp.

- Con xin lỗi cậu.

- Thôi con đừng buồn nữa.

- Người thanh niên ấy ở đâu hả cậu ?

- Anh ta trao lá thư và đi liền không nói gì thêm cả . Cậu chỉ biết rằng anh ta là người đưa mẹ con vào bệnh viện cấp cứu nhưng tiếc thay mẹ con không qua nổi.

- Thế anh ta có nói tên gì không cậu ?

Ông Mẫn thở dài , khuôn mặt nhăn nhó vì buồn bã và lên tiếng.

- Có nhưng cậu quên mất rồi.

Thục Giao này giờ vẫn không nói gì , cô đang lom khom xếp lại những thanh củi khô bên bếp lò.

Thục Giao vội nói.

- Nghĩa là Vi Bình còn một người chị nữa hả cậu ?

- À , đúng rồi , có cách nào để con có thể tìm được chị con không cậu ?

Ông Mẫn suy nghĩ giây lát đoạn nói :

- Cậu cũng không chắc lắm , nhưng chỉ một hy vọng rất mong manh.

Vi Bình và Thục Giao cùng vội nên tiếng.

- Là gì vậy cậu ?

- Lúc cậu bỗng Vi Bình từ tay của người đàn bà trong bệnh viện . Liếc sang Vi Bình ông tiếp - Tức là mẹ ruột của con đó Vi Bình . Bà ta run run trao con cho cậu , sau đó vội giật lại và ôm sát nó vào lòng nên vô tình làm té đứa con gái của bà xuống cạnh giường , văng g trán của bé gái ấy bị tét và máu ra rất nhiều , nên cậu nghĩ rằng sau này sẽ có vết sẹo lớn.

Thục Giao đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác , sau cùng nàng vén mái tóc trước trán và để lộ vết sẹo to tướng . Nàng nhìn ông Mẫn hỏi giọng run run.

- Có phải vết sẹo giống như thế này không cậu ?

Ông Mẫn nhìn vết sẹo trên trán Thục Giao và đưa tay sờ rất lâu vào vết sẹo ấy , giọng lắp bắp.

- Thục Giao... tại... sao con lại có vết sẹo này ?

Thục Giao không trả lời liền câu hỏi của ông Mẫn , nàng chỉ nhìn ra phía giàn tigôn mơ màng và sau cùng buồn bã nói.

- Con cũng không nhớ rõ lắm . Đã có lần con thắc mắc về vết sẹo khá to

này nên con có hỏi mẹ con và mẹ con bảo rằng lúc con lên ba tuổi đã bị té trong bệnh viện.

Ông Mẫn không ngờ lại có sự trùng hợp khá ngẫu nhiên như thế . Ông kéo Thục Giao lại gần và xem kỹ vết sẹo thêm một lần nữa rồi ông reo lên.

- Đúng là con rồi , con là chị ruột của Vi Bình đấy Thục Giao.

Thục Giao rất mừng vì được biết Vi Bình là em của mình . Như để xác định chính xác , nàng nhìn ông Mẫn hỏi.

- Chỉ có vết sẹo trên trán , tại sao cậu lại quả quyết rằng con là chị ruột của Vi Bình chứ ?

Không chần chừ ông Mẫn đáp nhanh.

- Bởi vì khi con té xuống , chính tay cậu đã đỡ con dậy và lau sạch vết máu cho con thì vết sẹo này thì làm sao cậu quên chớ.

Vi Bình và Thục Giao cùng nhìn về phía ông Mẫn rồi quay sang nhìn nhau , họ Ôm chầm lấy nhau , mặc cho nước mắt cứ tuôn trào . Ông Mẫn không nói gì , để cho hai chị em tự do khóc , không ngờ ông trời còn thương Vi Bình . Họ không nói với nhau lời nào cả , cứ ôm chầm lấy nhau như sợ rằng một trong hai người sẽ vượt khỏi tầm tay của mình một lần nữa . Đến khi họ ngẩng đầu lên thì ông Mẫn đã không còn ngồi đó nữa.

Ông Mẫn từ nhà bếp đi lên với khay thức ăn còn bốc khói đang cầm trên tay và la to.

- Nào chúng ta hãy ăn bữa cơm đạm bạc này , do chính tay cậu làm để mừng hội ngộ của hai chị em con đó.

Thục Giao reo lên.

- Cám ơn cậu , cậu tốt với chúng con quá.

Vi Bình cũng vội nói thêm.

- Từ nay cậu khỏi sợ cực nữa , con và chị hai sẽ về thăm cậu thường luôn , cậu chịu không ?

- Chịu quá đi chớ . Thế thì cậu có thể hưởng giá rồi phải không ?

Vi Bình vui vẻ đáp.

- Phải , nhưng sau khi con và chị hai làm xong một việc quan trọng.

- Việc gì thế ?

- Cậu sẽ biết sau . Con muốn cậu bất ngờ.

Ông Mẫn lắc đầu mỉm cười . Ông hạnh phúc với cuộc sống gia đình thật đầm ấm . Ông lim dim đôi mắt vẻ thích thú . Ông nhìn Thực Giao và Vi Bình một lần nữa rồi mỉm cười một mình , miệng lẩm bẩm “vậy là anh chị có thể yên lòng mà nhắm mắt rồi đó” . Ông nghe lòng thanh thản và hạnh phúc lại kéo về trong ông.

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 20

Giao Ti ngồi trên một mỏm đá , ánh mắt thật xa xăm vào khoảng không trước mặt... bao nhiêu buồn bực đang đè nặng trái tim nàng.

Lúc này từ nhà ra nàng đã quyết định đến gặp Đoàn Giang một lần cuối cùng , nhưng không hiểu sao đôi chân nàng không hướng về phía ấy mà lại đưa nàng ra tận nơi đây . Nàng không muốn về nhà lúc này , vì mẹ nàng sẽ cứ hỏi lung tung . Nàng thật sự thất bại đường tình.

Mẹ nàng thường khuyên nàng , làm việc gì cũng phải thận trọng biết mình biết ta , việc nàng đối xử với Đoàn Giang như thế có quá đáng chăng ? Và nàng cũng tự trả lời cho chính bản thân mình là “không”

Giao Ti phóng xe như người điên trên những con đường xa lạ . Khi xe dừng lại Giao Ti mới nhận ra mình vừa phát hiện một nơi đẹp vô cùng.

Trước mặt nàng là chiếc đồng hồ rộng lớn , một bên là vách núi thẳng đứng , một bên lại được bao phủ bởi những hàng cây thẳng tắp , thảm cỏ xanh ven hồ mọc lên những bông hoa màu đỏ rất xinh , trông như một tấm thảm nhung mịn màng êm ả.

Bầu trời xanh , cây cỏ xanh và cả mặt nước hồ cũng xanh , phong cảnh ở đây thật tươi mát hữu tình . Giao Ti rất tiếc là mình không được phẫn khởi để tung tăng bên hồ hay ngã dài trên cỏ hát lên những điệp khúc vui nhộn mà nàng yêu thích.

Hai tay bó bối rầu rĩ , chưa bao giờ Giao Ti cảm thấy mình thất bại như lần này . Nàng sẽ chẳng bao giờ chiếm được trái tim của Đoàn Giang nhưng không sao , mình phá đến cùng

Giao Ti đứng lên tiến về phía bờ hồ , nàng cúi xuống dùng hai tay hất tung những tia nước để nó phun lên khuôn mặt đang nóng bừng của mình , sau đó uống ngụm đầy nước mát vẫn không làm dịu bớt cơn bực bội trong lòng tí nào.

Giao Ti đứng thẳng người một lúc cho tâm trạng trở lại bình thường . Nhưng hơi thở của nàng vẫn còn hỗn hển . Một cơn gió lạnh thổi qua bất

giác khiến nàng rùng mình.

- Thật là tội nghiệp cho những chú cá dưới hồ , khi phải chứng kiến bộ mặt nhăn nhó và hàng động kỳ quái của cô.

Giọng nói trầm trầm quen thuộc của người đàn ông làm cho Giao Ti giật mình . Cô xoay phắt người lại , thì ra là Duy Đạt , không hiểu sao tim cô lại đập rộn hân lên.

Anh mặc chiếc quần mẫu nâu , chiếc áo vét lụa thô màu kem , áo sơ mi màu vàng không cài khuy cổ , tất cả tô thêm vẻ đẹp trên gương mặt lém lỉnh của anh . Trông anh đẹp trai và hấp dẫn làm sao.

Nhớ lại lần gặp gỡ vừa rồi , Giao Ti then thùng đỏ mặt , nàng ngại ngùng nói.

- Duy Đạt , xin lỗi hôm qua đã làm phiền anh.

- Ồ , cô đừng bận tâm . Tôi chỉ vì ông Triệu Huy nên mới làm thế thôi.

Giao Ti giận run cả người , nhưng nàng không muốn kháng cự với anh , nhã nhận nói.

- Ông vì ai là tùy ông . Nhưng tôi chỉ biết rằng phải cảm ơn ông trước đã.

Duy Đạt nhìn vẻ mặt buồn bã của Giao Ti anh biết rằng nàng chắc đang đau khổ lắm , nên anh không buồn chọc ghẹo nàng nữa . Trong thâm tâm anh phải tìm cách an ủi nàng.

- Giao Ti , sao cô lại ở đây ? Không ở nhà dưỡng sức để chuẩn bị cho đêm nhạc hội sắp tới sao ?

- Chuyện gì đến nó sẽ đến , lo làm chi cho mệt.

- Nhưng cô là nhân vật chính.

- Thì đã sao ? Những thứ đó tôi đâu cần . Tiền tài danh vọng , cái tôi cần hiện giờ là một tình yêu thật sự , nhưng tôi hoàn toàn không có.

- Thôi đừng buồn nữa.

Giọng nói ấm áp của Duy Đạt cũng làm cho Giao Ti cảm thấy an ủi được phần nào , cô ngược mắt nhìn Duy Đạt.

- Anh có thấy tôi đáng ghét lắm không Duy Đạt ?

Duy Đạt chậm rãi ngồi xuống.

- Nếu tôi nói không , cô có tin không ?

- Tin chứ . Đôi khi tôi cũng cảm thấy rằng tôi không đáng ghét lắm.

- Giao Ti à , không phải tôi có ý tò mò , nhưng thật sự cô và Đoàn Goang đã xảy ra chuyện gì mà trông cô có vẻ...

- Duy Đạt , anh đừng nói nữa , tôi không muốn nhắc đến anh ta nữa . Tôi sẽ cố quên.

- Tôi có thể giúp được gì cho cô không Giao Ti ?

- Không đâu Duy Đạt ạ , chỉ có tôi mới giải quyết được chuyện của tôi thôi.

- Ổ , tại sao cô thích ngồi đây hoài vậy , chúng ta có thể đi dạo chung một vòng chứ.

Giao Ti còn đang ngần ngợ thì Duy Đạt đứng lên , sửa lại cổ áo cho ngay ngắn và dịu dàng cầm lấy tay cô.

- Nào ! Bây giờ cô hãy chọn một quán ăn nào đó tùy theo ý thích đi chứ ?

- Ổ , anh đang nói tôi đấy à ?

- Phải , cô bạn ạ.

- Và anh nghĩ tôi sẽ đồng ý.

- Tất nhiên ! Vì cô đang muốn lấy cảm tình của tôi cơ mà.

- Hừm ! – Giao Ti lườm anh – Anh thật đáng sợ đấy Duy Đạt.

Họ cùng cười vui vẻ . Giao Ti ngoan ngoãn để yên tay mình trong tay anh , cùng nhau sánh bước.

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 21

Khi trở lại “Đêm màu hồng” Vi Bình đã gặp ngay Trang leo :

- Này Vi Bình , Duy Đạt nhờ tôi đưa cái này cho cô đó.

- Gì thế ?

- Đây là tấm chi phiếu , anh ta không dám giao tận tay cô , nên nhờ tôi trao giùm và anh ta nói cô có thể sử dụng số tiền này để mua vài bộ đồ thật đẹp để chuẩn bị tốt cho đêm nhạc hội.

Vi Bình nhún vai tỏ vẻ lơ là , bình tĩnh nói.

- Đối với tôi tờ giấy này vô giá trị.

- Này , nể cô không thèm thì...

Nhưng Vi Bình đã lắc đầu :

- Này Trang . Chị đã có phần của chị tại nhà hàng Paloma rồi . Tôi sẽ trả lại cho anh ta.

Vừa nói dứt thì Duy Đạt cũng vừa bước tới Vi Bình vội vàng :

- Ông Duy Đạt , cho phép tôi gửi lại ông tờ giấy này vì tôi không cần dùng đến , mặc dù vậy tôi cảm ơn hảo ý của ông.

Duy Đạt cho hai tay vào túi quần mỉm cười nói :

- Tại sao cô không sử dụng ?

- Vì tôi không cần ai trả tiền cho những bộ quần áo tôi mặc.

Vi Bình ngừng nói . Trong chớp mắt , ý nghĩ về bà Lan Hằng đã cấp dưỡng nàng từ trước tới nay , bỗng trở lại trong trí nhớ của nàng.

Vàng trán ửng đỏ khi hồi tưởng đến sự nhục nhã mà nàng đã gánh chịu , nàng nói một cách thành thật :

- Tôi đã bỏ cô tôi ra đi cũng vì không muốn nhớ đồng tiền của bà ấy nữa . Thật là tủi hổ khi phải nhờ vả người khác . Nên tôi đã quyết định và chỉ tùy thuộc vào chính bản thân mình.

- Thật là khờ , con người ta vẫn phải luôn luôn tùy thuộc vào một cái gì đó , vào công việc làm , có cái gì người ta nắm chắc trong tay thì người ta mới chắc chắn là đã có được mà thôi . Đây là món quà tôi không có ý tặng riêng

cho cô , mà bởi vì cô và các bạn cô ai cũng đều có phần cả.

- Có ai không muốn nhận món quà đẹp chứ , nhưng bản thân tôi không cho phép tôi nhận món quà từ tay của người đàn ông , khi mà người đó tôi chưa thực sự quen biết và hiểu rõ.

- Bởi vì tôi muốn cô phải rực sáng trước một đêm nhạc hội rất lớn , có nhiều khách khứa nước ngoài tới dự.

Vi Bình trả lời một cách kiêu hãnh :

- Có người đàn bà nào không thích chưng diện chứ ? Nhưng tôi cảm thấy bộ đồ trên người tôi như thế này cũng đủ lắm rồi.

Duy Đạt ngắm chiếc áo dạ hội mà Vi Bình đang mặc , thật tầm thường , một loại vải lụa thô rẻ tiền , anh thành thật nói :

- Đây Vi Bình , riêng tôi thì thấy chiếc áo của cô thật sự đã cũ , và tôi mơ được ngắm cô đẹp đẽ trong những đồ trang phục lộng lẫy , sẽ làm cho cô ngang hàng với Giao Ti , Thục Giao và những tay nhạc sành sỏi vào đêm nhạc hội.

Vi Bình mỉm cười.

- Đó là những xa xỉ mà túi tiền chưa cho phép tôi thực hiện ngay bây giờ.

- Thì trong khi chờ đợi , coi như là tôi tạm cho cô mượn vậy , sau này nếu có điều kiện thì hãy trả lại tôi.

- Nhưng tôi chỉ thích mặc chiếc áo này thôi thưa ông.

- Sao cô có thể cứng đầu đến như thế , từ chối sẽ làm tôi buồn vì sự chân thành của tôi . Cô thử nhìn lại mình xem kìa , với bộ đồ cô đang mặc như thế chỉ có thể xứng đáng với những buổi nhạc hội tầm thường , không thể mặc nó ở đêm nhạc hội quan trọng được.

- Thôi được , chiều ý ông tôi sẽ không mặc bộ đồ này vào đêm mai , và tôi sẽ cố gắng làm ông nở mặt , nở mày hãnh diện vì tôi ông chịu chưa ?

-Ồ , thế mới ngoan chứ.

- Nhưng ông chớ vội mừng , tôi không cần số tiền này của ông để làm đẹp cho chính bản thân của mình.

- Cô thật là bướng bỉnh.

Vi Bình không trả lời , nàng trả lại tấm chi phiếu cho Duy Đạt.

- Vậy thì ông có thể cất lại số tiền này rồi.

Duy Đạt đẩy tấm chi phiếu về phía Vi Bình và nói , giọng giận dữ.

- Những gì tôi đã tặng thì không bao giờ lấy lại , cô không xài thì có thể xé đi.

Mặt Vi Bình sáng lên , hơi thích thú về sự thách đố của Duy Đạt nàng hỏi.

- Thật không ? Ông thích thế à ?

Nàng vội đưa tờ giấy lên sắp xé thì bỗng ngừng tay lại và cảm động.

-Ồ , nhưng số tiền cũng khá lớn đấy !

- Mặc kệ , cô cứ xé vì cô không chịu nhận lấy mà.

Cặp mắt lo âu nhìn Duy Đạt đang mỉm cười rồi nàng quay sang phía một anh phục vụ cùng sở vừa đi ngang và nói :

- Đây , ông anh có thể cầm lấy số tiền này mà xài.

Anh ta đang còn ngỡ ngàng không hiểu gì , Duy Đạt ra hiệu cho anh ta bước đi và nhìn Vi Bình lắc đầu.

- Không được , tôi chỉ muốn cô xé.

- Thật tình ông muốn ?

- Vâng.

- Số tiền này là ông cho tôi ?

- Vâng.

- Nhưng tôi không thích xé , mà thích cho kẻ khác.

- Không được , đó là một điều kiện.

Vi Bình lùi bước , mặt nàng đỏ bừng vì giận.

- Tại sao ông nỡ thách thức một người con gái nghèo như tôi thế ?

Vi Bình nhìn Duy Đạt bằng cặp mắt kinh hãi , như gặp một con quái vật trước mắt . Thế rồi , bất ngờ nàng vò viên tờ giấy lại , ném thẳng vào mặt Duy Đạt.

- Đồ quý sứ . Đồ chết bầm.

Lần đầu tiên Duy Đạt không nhúc nhích . Tuy nhiên , tờ giấy trúng vào mặt anh như một cái tát tai . Anh cứ trơ trơ nhìn Vi Bình nhưng mặt tái xanh.

Một lần nữa họ lại thù giận nhau ,

Quắc mắt nhìn nàng không chớp , Duy Đạt bước lại dậm chân trên tấm chi phiếu , như có ý muốn hủy diệt cái tát tai đó.

Vi Bình cuống quýt nhìn anh từ đầu đến chân . Nàng không hiểu được anh

đang làm gì , và nang run lên vì sự sợ hãi và lạ lùng . Vi Bình còn bắt gặp đôi mắt giận dữ của anh như thách thức.

Thế rồi anh thông thả bỏ đi vừa đi vừa huýt gió.

Điếng người , Vi Bình dừng chết trân , nang không hiểu sao mình lại hung hăng nổi giận và hét lên một cách vô cớ như thế , trước tấm lòng thành thật của anh.

Mà thật sự có bao giờ ở gần anh nang cảm thấy có một sự nguy hiểm nào đâu . Thật ra anh chỉ cố tình chọc ghẹo nang , chưa hề có ý đồ xấu xa nấp đối với nang . Nang thật ân hận . Cặp mắt Vi Bình như bị thôi miên bởi tấm chi phiếu gần như đã nhàu nát nằm dưới đất , miệng lẩm bẩm.

- Số tiền khá lớn , nó có thể rất cần thiết cho ta . một tài sản nho nhỏ cho những người nghèo khổ.

Duy Đạt đã đi mất nhưng Vi Bình vẫn còn đứng đó suy nghĩ.

Vì thế Vi Bình nhận thấy không có quyền bỏ phí tấm giấy đó như đồ vô dụng . Nang phải lượm nó lên . Nang sắp sửa cúi xuống lượm tờ giấy lên thì như có linh tính , nang đảo mắt một vòng trong bóng tối của dãy hàng lang nơi Duy Đạt vừa khuất , ánh lửa đỏ của một điều thuốc lập lòe sau một cánh cửa . Bỗng nhiên máu nóng dồn lên gò má mịn màng của Vi Bình . Duy Đạt đang theo dõi mọi hành động của nang . Vừa mắc cỡ vừa sợ hãi , Vi Bình cầm đầu chạy , vừa chạy nang vừa tiến về phía cầu thang trên phòng mình và không bận tâm về tấm chi phiếu đã bỏ rơi nó sẽ mất đi , nang leo lên cầu thang và mất hút.

Khi Vi Bình vừa khuất , Duy Đạt chậm rãi bước về phía tờ giấy bạc . Chàng rít một hơi mấy hơi thuốc lá sau cùng , uể oải , đưa gót giày chà điếu thuốc , rồi khom người lượm tờ giấy nhét vào túi sau.

Một kỷ vật của Vi Bình mà anh không muốn người khác dẫm chân lên.

Anh mỉm cười và thầm nghĩ , một kỷ vật thật kỳ quặc nhưng bỗng nhiên đối với anh nó thật là quý báu.

Vài phút sau Duy Đạt tìm người đàn ông lúc nãy mà Vi Bình đã định cho anh ta tấm chi phiếu.

Anh trao cho người đàn ông lạ đó tấm giấy bạc khác và nói :

- Vi Bình nói với tôi là anh có người con gái bị bệnh , anh cho phép tôi giúp

anh số tiền này để trị bệnh cho cháu.

Người đàn ông ngập ngừng giây lát rồi chìa bàn tay run run ra nhận và ngượng ngùng nói.

- Cảm ơn ông Duy Đạt , ông tốt quá.

Duy Đạt chận lời và bảo.

- Không , tôi không giúp anh gì cả , anh đừng vội cảm ơn , vì tôi có biết đâu . Người anh cần cảm ơn là Vi Bình đó.

Người đàn ông gật gù.

- Ờ , Vi Bình là cô gái tốt , rất khôn ngoan , tử tế và hiền lành , tôi phải đi tìm cô ấy để cảm ơn.

Và trong lúc người đàn ông xa dần thì anh từ từ rời khỏi “Đêm màu hồng” . Anh không cần tìm hiểu Vi Bình sẽ tiếp người đàn ông đó như thế nào.

Khi rời khỏi “Đêm màu hồng” , Duy Đạt thấy trong người nhẹ nhõm , anh cảm thấy êm ái , cái mà anh không biết tại sao . Lòng bình thản , miệng tươi cười , có lẽ việc làm đẹp đẽ vừa rồi đã sưởi ấm lòng anh.

Khi người đàn ông lạ đó gặp Vi Bình thì vừa lúc nàng đang chuẩn bị ra về . Vừa thấy Vi Bình người đàn ông nói ngay.

- Vi Bình , tôi xin xám ơn cô , nhờ cô mà ông Duy đạt đã cho tôi tờ giấy bạc này.

Vi Bình lắc đầu phủ nhận.

- Ồ , ông ấy cho anh , tiền đó là công ơn của anh ấy , tại sao lại cảm ơn tôi ?

- Ồ , chứ không phải ông ấy bảo cô cho tôi đó sao ?

Vi Bình đã hiểu ra mọi chuyện , cô không cần nữa mà chỉ biếu mỉm cười . Tự nghĩ có lẽ chàng đã lượm tờ giấy bị nhàu nát lên để cho người đàn ông đó.

Người đàn ông chìa tấm giấy mới toanh , còn nguyên vẹn , không một nếp nhăn đưa cho Vi Bình coi và nói.

- Tờ giấy đẹp quá , cô xem đây này , nó còn thơm mùi giấy quá.

Vi Bình tròn mắt nhìn . Một tờ giấy khác , Vậy thì tờ kia còn ở dưới đất , bị khich bỏ vì đã bèo nhèo , tại sao anh ta lại xem thường tiền bạc đến như thế.

Một tia lửa nóng giận thoáng qua vầng trán của Vi Bình và nàng quyết

định sẽ không bao giờ nói chuyện với Duy Đạt nữa . Khi gặp anh nàng sẽ coi như không có và không hề thấy.
Trong lòng nàng nổi cơn nóng giận ...

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 22

Lại một điều thuốc cháy dở chàng dí với gót giày bọc tấc của Duy Đạt . Anh đi qua đi lại quanh chiếc xe đậu dưới khu nhà của Thục Giao và Vi Bình . Hôm nay , anh thật sự muốn gặp Thục Giao để có vài chuyện cần nói với nàng . Thế mà đã hai giờ đồng hồ trôi qua vẫn không thấy Thục Giao ra khỏi nhà.

Và rồi điều anh mong đợi cũng đã đến . Thục Giao mặc bộ đồ lụa thô màu đỏ sẫm bước ra với vẻ mặt xanh xao buồn bã.

Duy Đạt lái xe tiến thẳng về phía Thục Giao và mạnh dạn nói.

- Thục Giao , cô lên xe đi , tôi có chuyện cần bàn với cô.

Thục Giao hơi sững sốt và ngạc nhiên trước vẻ mặt quan trọng của Duy Đạt . Dù gì hôm nay nàng cũng đi dạo một vòng cho khuây khỏa . Đã hai ngày mình trong phòng . Không ngần ngại , nàng mạnh dạn mở cửa xe bước vào và nói.

- Nào đi đi.

Duy Đạt lẳng lặng cho xe chạy , anh không nói gì cả , miệng chỉ mỉm cười hài lòng.

Chưa đầy hai mươi phút sau cả hai đã có mặt tại nhà hàng Paloma . Duy Đạt cho xe vào chỗ đậu.

Khi bước ra khỏi xe Thục Giao mới cảm thấy đã dễ chịu , những phiền não trong lòng dường như tan nhanh như bọt nước . Cô tự hỏi : “không biết Duy Đạt nói chuyện gì nữa đây” . Cô lấy trong chiếc xách tay chiếc khăn giấy lau khô lòng bàn tay nhót nhát mồ hôi . Hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh rồi mạnh dạn cùng Duy Đạt bước vào nhà hàng.

Ở gianh cảnh đầy cây cảnh của nhà hàng , có chiếc bàn còn trống . Duy Đạt chọn chỗ cho Thục Giao ngồi và gọi hầu bàn cho vài món thức ăn.

Gió chiều tối tung mái tóc Thục Giao . Nàng vẫn im lặng chăm chú vào những thức ăn trên bàn.

Nàng biết Duy Đạt đang nhìn mình , nên tỏ ra cố tự nhiên hơn.

Duy Đạt vẫn chậm rãi và hầu như anh không ăn gì . Anh chỉ nhìn Thục Giao và đôi mắt nhiều biến đổi . Thục Giao ngừng ăn.

- Duy Đạt , ông không ăn tiếp đi , sao lại...

Duy Đạt mắt vẫn không rời Thục Giao.

- Tôi thích nhìn cô ăn . Trông cô ăn tôi thấy ngon rồi.

Duy Đạt lại đưa thêm một miếng khoai tây đến gần chén Thục Giao.

- Cô hãy ăn thêm một tí nữa nhé . Chắc cô chưa no đâu.

Thục Giao không từ chối . Nàng thản nhiên gấp cho vào miệng và nhai một cách ngon lành , rồi lắc đầu nói :

- Tôi no lắm rồi , anh đừng ép tôi ăn nữa , không chừng tôi bẽ bao tử đó.

Duy Đạt mỉm cười , khẽ nói ấm áp.

- Đó là miếng cuối cùng trên bàn đó cô Thục Giao ạ ! Ép cô làm sao được nữa.

- À , ông lại muốn gây sự với tôi rồi , ý ông muốn nói là tôi tham ăn chứ gì ?

Duy Đạt chỉ cười.

Thục Giao nói.

- Nao có chuyện gì . Vô thằng vấn đề đi ?

- Tôi muốn cô giúp tôi một chuyện.

- Việc gì ? Để xem tôi có thể giúp được ông không cái đã . Nhưng tôi sẽ cố gắng đầu gì cũng để cảm ơn ông đã cho tôi một buổi chiều no nê.

Duy Đạt nhẹ nhàng nói.

- Thục Giao , cô biết rõ là tôi rất yêu Vi Bình em gái của cô.

- Thật không ? Yêu đến thế sao ? Tôi tưởng rằng ở nơi ông không có gì đứng đắn cả.

- Tôi mặc kệ cô nghĩ tôi như thế nào , tôi chỉ muốn nhờ cô giúp tôi tổ chức một buổi tiệc nho nhỏ cho Vi Bình.

- Ông có thể nói rõ hơn cho tôi biết ?

- Tối nay là ngày Vi Bình tròn hai mươi bốn tuổi . Tôi muốn nhờ cô tổ chức một buổi sinh nhật mừng Vi Bình . Một buổi kỷ niệm có tầm mức rất quan trọng , đánh dấu ngày vui trong đời người con gái.

-Ồ , hôm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi bốn của Vi Bình , thế mà tôi

không biết . Thật là vô tình hết sức . Cám ơn ông đã cho tôi biết.

- Liệu có còn kịp hay không ?

- Không đâu , chỉ cần một tiếng đồng hồ là đã tổ chức xong rồi.

- Một bữa tiệc sau khi Vi Bình đi làm về.

một buổi tiệc chỉ có ba người : cô , Vi Bình cả tôi . Tôi nhờ cô trao cho cô ấy món quà.

Thục Giao suy tư giây lát rồi nói.

- Không , tôi không thể làm theo ý ông được . Tôi muốn là ông thật sự muốn giúp Vi Bình , nhưng nếu tôi làm thế Vi Bình mà biết được nó sẽ giận tôi mà thôi.

- Nếu cô không nói , tôi không nói thì làm sao mà Vi Bình biết được ?

- Tôi tin ông , nhưng tôi không thể góp phần của tôi vào để ông và Vi Bình có dịp gần nhau được . Đồng thời , tôi cũng nói cho ông biết Vi Bình là em ruột của tôi đó . Nếu ông có gì vờn nó tôi sẽ không tha cho ông đâu.

-Ồ , nếu thế thì cô có thể dễ dàng mà giúp tôi chứ sao ?

- Tôi sẽ không giúp ông.

Duy Đạt đã thật sự nổi giận trước sự kiên quyết của Thục Giao . Nhưng anh đã kiềm chế lại được , không nên vì một chút nóng giận mà làm hỏng mọi việc , và anh lại nói với một giọng khẩn khoản và cảm động.

- Tôi năn nỉ cô mà Thục Giao , thì giờ đã cấp bách lắm rồi . Tôi thề với cô là tôi rất đàng hoàng.

Nhưng Thục Giao vẫn chưa tin tưởng , nàng nói :

- Đành vậy rồi , tôi tin rằng ông rất thành thật , nhưng ông không thể dự buổi sinh nhật này được.

- Thục Giao à , có lẽ Vi Bình không khắc khe bằng cô đâu.

- Ông tự cho rằng ông có thể hiểu Vi Bình hơn tôi sao ?

- Tối nay cô cho phép tôi tặng Vi Bình một nhánh hoa tigôn vì Vi Bình rất thích loài hoa này.

- Sao ông biết ?

- Bí mật , không thể nói.

- Không ép.

- Tối nay nhờ cô trao cho cô ấy giúp tôi một số tiền vì nếu chính tay tôi đưa cô ấy sẽ không nhận , về phần tôi chỉ đơn giản tặng cô ấy một bó hoa.
- Thôi được , coi như tôi nhận lời giúp ông , nhưng ông phải hứa với tôi là đối xử tốt với cô ấy , không có ý đồ gì khác.
- Ồ , cảm ơn cô.
- Nào , chúng ta chuẩn bị đi.

Duy Đạt gọi hầu bàn thanh toán tiền và cùng Thục Giao rời khỏi nhà hàng. Chiếc xe của Duy Đạt chở Thục Giao vẫn đều đều lướt trên đường phố vào buổi tối mùa thu đẹp trời . Anh quay đầu lại mỉm cười nói với Thục Giao.

- Này cô Thục Giao , cô cho phép tôi tự do đi chợ , tổ chức cho buổi tiệc đêm nay chứ ?
- Được , tôi sẽ tổ chức vừa phải thôi.

Duy Đạt không ngờ rằng hôm nay mọi chuyện lại suông sẻ với anh đến như vậy . Anh sung sướng nhẹ nhàng hưởng cái hạnh phúc ấy.

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 23

Người dọn dẹp vác tấm phong cảnh một cách khó khăn và nặng nhọc . Anh ta không thấy Vi Bình đã nép sát vào tường để nhường chỗ cho anh ta đi , và vô tình một đầu nhọn của tấm phong cảnh đã quét vào Vi Bình làm xước cánh tay của nàng , chiếc áo mà Vi Bình thường mặc rách toạc ra để lộ một khoảng da trắng mím rướm máu.

Trong lúc ấy anh vẫn tiếp tục đi , không biết rằng mình đã gây ra tai hoa. , thì Vi Bình đứng ngấm cánh tay áo bị rách , đối với nàng đây là tai nạn rất lớn . Buồn rầu nàng nhìn chỗ bị rách của cánh tay áo , và nỗi buồn thất vọng ê chề đã làm cho nàng rưng rưng nước mắt.

Nàng không biết rằng Duy Đạt vẫn theo dõi mọi việc cách nàng không xa. Trước hết anh rất khoái chí , vì cái áo cứng đầu ấy đã bị tiêu rồi , có lẽ hôm nay nàng sẽ chịu nhận quà tặng của chàng.

Nhưng anh vẫn chăm chú nhìn đôi mắt ngây thơ của Vi Bình đang buồn bã nhìn chiếc áo rách với đôi mắt ướt đầm lệ . Đột nhiên anh cảm thấy thương nàng vô kể , nụ cười mãn nguyện đã tắt hẳn trên môi anh . Anh tiến về phía Vi Bình và hỏi bằng một giọng nghiêm trang từ tốn.

- Có nặng không ?

Vi Bình ngược mặt thiều não nhìn Duy đạt , nàng ấp úng , không để ý đến sự thật mà mình đã chân thành bày tỏ.

- Có lẽ đối với ông nó không lớn lắm , nhưng có lẽ đối với tôi đó là tai hại lớn , không hiểu sao tôi vẫn muốn chiếc áo này lành lặn và mãi mãi ở cạnh tôi.

- Cô đừng nghĩ là tôi tò mò , xin cho tôi hỏi tại sao cô quý chiếc áo này quá vậy ?

- Đó là chiếc áo kỷ niệm của mẹ tôi để lại , nó do chính tay mẹ tôi may lại từ chiếc áo cưới của mẹ . Mẹ tôi phải vất vả lắm mới may thành nó đó . Bởi vậy tôi rất quý chiếc áo này , không muốn rời khỏi mình một phút , một giây nào.

- Nhưng cô có thể sửa nó lại mà.
- Vâng , tôi thử mạng nó lại xem.
- Nhưng nó cũng đã để lại vết rách.
- Dầu gì cũng còn hơn.
- Và...

Duy Đạt ngừng lại , sợ làm phật ý nàng nếu đề nghị không khéo léo.

- Cô cho phép tôi tặng cô một chiếc áo không ?
- Ông đã hiểu rõ ý của tôi về việc đó mà.
- Nhưng đây là tình bạn chứ không có ý gì khác cả.
- Không , ông đừng nói nữa , nếu ông biết rằng tôi ghê tởm biết bao mỗi khi ông cứ đem tiền bạc ra mà nói chuyện.
- Có những lúc tôi cũng muốn nghèo như cô lắm.
- Ồ , ông đừng có lừa dối lòng mình nữa.
- Cô không tin à ?
- Lẽ đương nhiên.
- Được thôi , từ từ rồi cô sẽ hiểu được tôi mà.
- Tôi cũng mong như thế.
- Tôi hứa với cô là từ đây sẽ không nói về tiền bạc nữa , cô chịu chưa ?
- Tôi chỉ mong ông hứa và hãy giữ lời.

Cả hai cùng mỉm cười và nhìn nhau bằng ánh mắt dịu dàng.

Vì Bình cố gắng vượt khỏi trạng thái bối rối ấy , vội nói.

- Thôi , bây giờ tôi về để vá lại chiếc áo.
- Kia , da cô bị thương à ?

Vì Bình vẫn lặng lẽ bỏ đi , nhưng Duy Đạt đã chạy theo nắm chặt cánh tay nàng và giữ lại.

- Cô đưa tôi xem , mấy tấm phong ấy chứa đầy bụi bặm không thể thờ ơ được.

Duy Đạt lẹ làng vạch tay áo ra và nhìn thấy rõ một đường trầy dài.

Vài giọt máu long lanh đỏ thắm chảy trên làn da trắng mịn , mềm mại , làm cho Duy Đạt có phần run tay.

Vì hành động của Duy Đạt quá đột ngột nên Vì Bình không kịp phản kháng , nàng cứ đứng im mặc cho Duy Đạt sờn sóc.

- Cô đứng yên đó – Nói rồi anh rút vội chiếc khăn tay bằng vải trắng mịn trong túi ra lau sạch vết máu.

Bây giờ Vi Bình mới phản kháng một cách e thẹn yếu ớt.

- Thôi được rồi , một lát nữa sẽ khỏi thôi.

Duy Đạt vẫn không trả lời . Sau khi tháo xong nút áo ở cườm tay , anh vội cuốn tay áo lên tận khuỷu tay của Vi Bình , lúc này anh cầm gọn cánh tay của nàng , anh cố gắng làm thật mau để Vi Bình khỏi ngần ngại , nhanh như cắt anh kê miệng vào nơi bị trầy hút sạch vết máu chỗ vết thương , sau cùng anh dùng chiếc khăn tay bó lại miệng tươi cười nói.

- Thế là xong.

Vi Bình thật bất ngờ trước hành động vừa rồi của Duy Đạt , nàng không ngờ tại sao anh có thể hạ mình làm những chuyện như thế , nó làm sao có thể tồn tại trong một con người cao ngạo , hống hách như anh được . Không hiểu sao nàng cũng cảm thấy mến anh vô cùng , trước mắt nàng giờ đây anh không còn là Duy Đạt của lúc trước nữa.

Nhẹ nhàng nàng nhìn anh bằng đôi mắt chứa chan tình cảm và nói.

- Cảm ơn anh.

Nàng cũng không biết rằng mình đã đổi cách xưng hô ấy từ bao giờ.

- Dẫu gì hôm nay cô cũng không thể nào biểu diễn tiếp được , cô cho phép tôi đưa cô về được chứ.

Vi Bình cũng không muốn chống đối với anh nữa , nàng vội vàng từ chối khéo.

- Không biết ông Triệu Huy có cho phép tôi về giờ này không . Vì hôm nay không có Thục Giao mà.

Duy Đạt cười tươi.

- Ồ , cô khỏi lo , chuyện ông Triệu Huy để tôi lo , tôi sẽ xin phép ông Triệu Huy cho cô về sớm . Hơn nữa ngày mai tổ chức một đêm nhạc hội rất lớn , ông ta cũng không nỡ ép nhân viên mình làm khuya đâu.

Rồi không đợi Vi Bình trả lời anh vội vã bước đi . Nhưng đôi chân của anh chẳng đi được bao lâu thì Giao Ti chặn lại.

- Nay Duy đạt , tối nay anh có thể đưa em về chứ ?

- Ồ , xin lỗi Giao Ti nhé , tôi phải bận đưa Vi Bình về rồi . Hẹn khi khác

nhé.

Nói rồi anh vội lách người bỏ đi nhưng Giao Ti gọi ngược lại.

- Này Duy Đạt , anh nhớ đối xử với em như thế nào ?

Duy Đạt thừa hiểu cảm tình Giao Ti đã giành cho anh , nhưng anh cũng vội nói.

- Giao Ti à , có bao giờ anh đối xử với em tệ đâu , trước nay bao giờ trong mắt anh , em vẫn chỉ là một đứa em gái.

Giao Ti giận dữ , nhưng nàng vẫn cố gắng giữ giọng bình thản.

- Em gái à . Thế thì tại sao anh lại an ủi tôi , sẵn sóc tôi chứ ?

Duy Đạt kéo Giao Ti và vội nói.

- Em đã quá tuổi rồi Giao Ti ạ . Một người anh không có quyền sẵn sóc cho đứa em gái hay sao ?

Giao Ti giật tay mình khỏi tay Duy Đạt và hét lớn.

- Anh nói láo , anh nói láo , tôi không tin anh.

- Giao Ti à , em hãy bình tĩnh mà suy nghĩ lại có được không . Em đừng có lầm lẫn một cách đáng tiếc như vậy chứ.

- Lầm lẫn à ?

- Phải , thôi em hãy tự về đi , anh còn việc phải làm . Nếu từ rày về sau mà em cứ có ý nghĩ như thế mãi thì chúng ta không nên gặp nhau nữa . Bởi Vi Bình sẽ không thích đâu.

Giao Ti cười nửa miệng.

- Lại Vi Bình à . Tại sao hai đứa nó cứ hại tôi vậy chứ , tôi có làm gì xấu xa đâu , mà người nào tôi yêu cũng đều bị hai đứa nó báo hại chớ . Phải khó khăn lắm tôi mới quên được Đoàn Giang và gặp anh tôi cứ nghĩ mình đã có một tình yêu mới nào ngờ lại bị Vi Bình.

- Giao Ti à , em còn trẻ , anh hy vọng rằng một ngày nào đó em sẽ hạnh phúc thôi mà.

Giao Ti giận dữ.

- Thôi đủ rồi , tôi không cần anh an ủi tôi tự biết mình phải làm gì , không cần anh chỉ dạy . Anh sẽ phải hối hận vì những gì mình đã làm đấy , Duy Đạt.

Nói rồi nàng vội bỏ chạy , miệng vẫn còn lẩm bẩm.

- Thục Giao , Vi Bình tôi không tha chó các người đâu , các người hãy chờ xem những gì Giao Ti này làm.

Sau khi xin phép ông Triệu Huy và quay trở lại nơi cũ thì Vi Bình không còn ở đó nữa , Nàng đã biến mất từ lúc nào . Trong lòng anh bỗng vô cớ giận Giao Ti một cách kinh khủng , vì Giao Ti mà anh đã không có dịp gần gũi Vi Bình.

Nhưng rồi anh lại tự trách bản thân mình , lẽ ra không nên đối xử với Giao Ti tốt như vậy để cô ta lại hiểu lầm . Một sự hiểu lầm tai hại.

Nhưng anh không còn muốn suy nghĩ gì , điều quan trọng là phải lái xe về thẳng nhà Thục Giao để có thể mừng sinh nhật lần thứ hai mươi bốn của Vi Bình.

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 24

Màn đêm lững thững đi sâu vào không gian bóng tối bao trùm vạn vật , bầu trời lấp lánh vô vàn vì sao...

Một đêm khuya bình yên , ấm áp khiến Vi Bình cảm thấy dễ chịu . Nàng đã đứng trước cổng chưa muốn lên nhà vội . Nàng muốn tận hưởng cái không khí lành lạnh cùng với làn gió thoảng nhẹ nhàng đưa hương thơm của dàn nguyệt quế trước cổng thật sảng khoái.

Sau cùng nàng cũng về phòng . Điều làm nàng ngạc nhiên nhất là tại sao cửa phòng Thục Giao vẫn mở , mà đèn tối óm . Tại sao mình chưa về mà Thục Giao lại tắt đèn . Mọi thường Thục Giao vẫn thức đợi nàng về mà , hay đã có chuyện gì xảy ra.

Có lẽ Đoàn Giang đã đến đây . Như để trả lời sự bâng khuân , thắc mắc của Vi Bình , đèn phòng vụt sáng những ngọn đèn màu , nhẹ nhàng chớp tắt trong một vùng không gian đen tối.

Vi Bình mơ màng nhận thấy Thục Giao mặc chiếc váy hoa xòe rộng , trông nàng rực rỡ . Nàng từ buồng bước ra . Hai tay nâng chiếc bánh kem nho nhỏ , xung quanh người nàng đỏ , tím , vàng , trông thật là dí dỏm và trẻ trung.

Vi Bình không nín cười được , nàng ôm bụng cười lớn vừa cười vừa nói.

- Chị hai chị làm gì thế.

Thục giao không trả lời câu hỏi cô em gái bé bỏng đã lạc bao năm trường . Nàng vẫn ung dung đem chiếc bánh kem về chiếc bàn đã trang trí sẵn và bày đầy đủ thức ăn vừa đi nàng vừa ngẫu nhiên hát.

“Mừng sinh nhật của em.

Mừng ngày sinh nhật đáng yêu

Mừng ngày đó em ra đời

Như một vì sao tỏa sáng

Happy birthday to you...”

Vi Bình không biết là đêm sinh nhật hôm nay là dành cho nàng . Vội vàng

tiến về phía Thục Giao nói.

- Chị hai , sinh nhật của chị à . Em thật là tệ quá đi mất.

- Là của em đó , em yêu quý.

Vi Bình bất ngờ ngàng , nàng thật là xúc động hình như đã lâu lắm rồi nàng không còn nhớ đến ngày sinh nhật của mình nữa.

- Ôi chị hai , em thật hạnh phúc quá . Chị biết ngày sinh nhật của em sao ?

Ngay chính bản thân em còn không nhớ ngày sinh của mình nữa.

Thục Giao đỏ mặt ấp úng , vì đã mạo nhận . Vì nếu không nhờ Duy Đạt nàng cũng không thể nào biết được cái ngày này . Nàng chỉ gật đầu cho qua chuyện . Rồi vờ hỏi thăm đối hướng câu chuyện.

- Chắc là em đói rồi ?

Vi Bình không chần chừ.

- Đói lắm rồi.

- Vậy thì thật là đúng lúc , cua nê tôm nê , gà nê và ổ bánh sinh nhật tuyệt vời so chính tay...

- Chính tay chị chứ gì , em biết chị hai của em tài lắm mà . Và chị còn kể thiếu , còn rượu nữa chứ.

May quá , Vi Bình không biếu giá tiền các thứ rượu nổi tiếng , nếu không nàng sẽ dễ dàng phát hiện ra sự lừa gạt của mình ngay.

Vi Bình và Thục Giao vừa ăn , vừa trò chuyện vui vẻ mãi đến tận khuya và cả hai cùng đề cập đến Duy Đạt làm chủ đề chính câu chuyện

Thục Giao ngược mắt nhìn Vi Bình mỉm cười tinh quái hỏi.

- Em thấy Duy Đạt thế nào ?

- Tại sao chị lại hỏi em như thế ? Em đã nói với chị nhiều lần là hắn đáng ghét lắm cơ mà.

- Thật không ?

Vi Bình không nhìn thẳng cào mặt Thục Giao , nàng vờ chăm chú vào những món ăn để trên bàn trả lời một cách yếu ớt.

- Thật chứ ! Chị không tin em sao ?

Thục Giao gấp miếng thức ăn cho vào chén rồi nhẹ nhàng nhún vai.

-Ồ , thật là đáng tiếc , chị muốn tin em lắm . Nhưng nhìn vào cặp mắt của em là chị biết em đang nói láo.

- Chị làm như thầy bói không bằng , bộ trong cặp mắt em có chữ hay sao ?
- Nó không có chữ nhưng mà có hình.
- Hình gì ?
- Thì hình của Duy Đạt đó.
- Chị kỳ quá , không nói chuyện với chị nữa.
- Ố ! Nếu không nói thì chị nói một mình vậy.
- Thôi tha cho chị đó , nói đi.

Thục Giao vội nói tiếp.

- Náy nhé , thật ra thì chị thấy Duy Đạt cũng tốt đấy , trông bề ngoài hắn có vẻ láu cá , đều đặn , nhưng bên trong chứa đựng một tình cảm dạt dào . Chị thấy anh ta thật khó hiểu.
- Em cũng nhận thấy thế . Hắn làm cho em thật khó hiểu . Lúc thì hắn làm cho em có thể tức điên lên được , lúc thì mềm yếu dịu dàng , không hiểu hắn có ý đồ gì . Và còn nữa lúc nào cũng tự đắc là sẽ chinh phục được em.
- Em nghĩ thế nào ? Có được không ?
- Em cũng không biết nữa.
- Nghĩa là em đã thừa nhận cũng có cảm tình với hắn . Trước kia trông em cứng rắn lắm mà.

Vì Bình đỏ mặt , nàng thú nhận.

- Không , đầu gì thì em cũng hơi có cảm tình với hắn . Nhưng nếu hắn còn đem đồng tiền ra để mà chinh phục , em tin có chết em cũng không thềm.

Thục Giao nhẹ nhàng phê bình.

- Đáng tiếc là gia sản của hắn đã làm cho hắn hư hỏng , lẽ ra hắn có thể đáng hoàng tử tể như bao người đàn ông khác.

Vì Bình cũng trả lời một cách yếu ớt và tự lự.

- Hắn thật là bay bướm.
- Vì hắn tưởng đồng tiền cho phép hắn làm tất cả.
- Đôi khi cũng như thế đấy chị ạ . Bộ chị không thấy tất cả những người đàn bà xung quanh hắn chỉ vì đồng tiền đó sao.
- Nói chung , cho dù em đã có cảm tình với hắn đi chăng nữa , dù sao đề phòng vẫn hơn.
- Em hiểu.

- Thôi đừng nói về hân nữa . Hân có gì tốt đâu , để chúng ta phải bận tâm suy nghĩ chứ . Nào em thối đèn đi , rồi chúng ta cùng ăn bánh chứ.

Vi Bình liếc trên bàn . Một ổ bánh thật đẹp , xung quanh có viền những bông hoa tigôn có hai mươi bốn cây nến nhỏ được cắm xung quanh . Nàng không kiềm chế được sự vui sướng bám cổ Thục Giao hôn một cái thật mạnh , thật kêu.

- Ôi , em sung sướng quá . Chị tốt với em quá . Ngoài mẹ ra chưa bao giờ có ai nghĩ đến ngày sinh của em thế này . Chị làm em cảm động quá.

- Đừng khách sáo , dù sao cũng là em gái của chị mà.

Vi Bình cầm chiếc dao trên tay vừa cười , vừa nói.

- Nào chị cùng em cắt bánh nào.

Thục Giao và Vi Bình nhẹ nhàng đưa lưỡi dao xuống chiếc bánh nho nhỏ xinh xinh . Nhưng điều làm hai người ngạc nhiên là giữa lưỡi dao không xuống được nữa , và sau khi đã cố gắng cả hai cũng reo lên.

- Ố , một hộp nữ trang.

Vi Bình nhẹ nhàng mở nắp hộp ra kêu lên.

- Một chiếc nhẫn.

Trên khuôn mặt Thục Giao cũng điểm nét ngạc nhiên tương tự . Nhưng Thục Giao lấy lại điềm tĩnh , nàng ung dung nói.

- Ố , chỉ là một chiếc nhẫn bạc tầm thường thôi mà.

Thục Giao bỗng liên tưởng đến Duy Đạt.

Chẳng lẽ lại là hân ta , nhưng tại sao hân chỉ để một chiếc nhẫn bạc tầm thường vậy chứ . Nhưng mặc kệ , nàng vội nhìn Vi Bình nói.

- Kệ , dù sao cũng có chút gì gọi là kỷ niệm đêm sinh nhật.

Vi Bình từ nãy giờ vẫn không thoát khỏi trạng thái ngờ ngàng.

- Chị hai , chị đặt ổ bánh này ở đâu thế này ?

- Ố , hơi đâu em lại quan tâm đến chuyện này , có thể chủ tiệm bánh tặng em món quà nho nhỏ đó thôi.

Vi Bình không còn thắc mắc nữa n1ng nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn bạc vào ngón tay.

- Ố , trông cũng vừa vặn và đẹp lắm phải không chị , các bạn của em sẽ tin rằng có một chàng trai nào đó tặng em và mặc kệ họ hiểu lầm , điều đó làm

em thích thú lắm.

Có tiếng gõ cửa.

Thục Giao đoán chắc là Duy Đạt , về phần Vi Bình thì nàng rất ngạc nhiên “ai đến khuya thế này” . Rồi nàng cũng nhẹ nhàng tiến về phía cửa mở , gặp ngay Duy Đạt.

-Ồ , xin lỗi đã làm phiền hai cố vào lúc này.

Vi Bình thắc mắc , nàng hỏi Duy Đạt.

- Ông đến đây vào giờ này có việc gì , ông Duy Đạt ?

- Hừm , cô còn hỏi nữa à ? Tôi lo cho cô đó . Khi tôi quay lại thì cô đã không còn ở đó , tôi sợ cô xảy ra chuyện.

- Ông hơi lo thừa đấy , tôi lớn rồi , biết đi , biết về chứ.

Duy Đạt vờ ngạc nhiên hỏi.

-Ồ sinh nhật của cô à . Thế thì tốt quá . Coi như bó hoa Tigôn này là tôi mừng cô nhé.

Vi Bình cũng thật cảm động , nàng đưa tay nhận bó hoa nhưng vẫn đứng dưng nói.

-Ồ , thế cũng được , coi như đêm sinh nhật hôm nay ngoài chị Thục Giao còn có thêm hai người đàn ông tặng quà cho tôi.

Cặp mắt Duy Đạt giận dữ vì ghen tức , chàng chỉ nói cho qua chuyện.

- Tuyệt thế à ?

Nhưng anh cũng cảm thấy ngượng ngaoi và vui vẻ ngay vì Vi Bình đã chia tay trái ra co anh thấy rõ và nói.

- Ông biết không ông Duy Đạt , người đàn ông đầu tiên là người yêu tôi đã tặng tôi chiếc nhẫn này để đính hôn đó.

- Cô thích chứ ?

- Đúng thế.

Âm mưu của Vi Bình có kết quả , vì nàng thấy anh có vẻ giận dữ , không nói gì , và cặp mắt cứ nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn . Thừa cơ hội nàng nói thêm.

- Đẹp quá phải không ? Tôi thích lắm không ngờ vị hôn phu của tôi thật tế nhị , anh ta nhẹ nhàng để chiếc nhẫn vào ổ bánh sinh nhật.

Một cách bày tỏ tình yêu thật nhẹ nhàng phải không ông ?

Duy Đạt mỉm cười , anh muốn nói cho cô biết chính lá anh đã để chiếc nhẫn đó vào ổ bánh nhưng lại tôi . Bởi vì anh đã hứa với Thục Giao là phải tuyệt đối giấu chuyện này nên anh bắt sang chuyện khác.

- Cô yêu anh ta lắm à ?

- Đương nhiên rồi.

- Anh ta làm nghề gì thế ?

- Ổ , ông hơi tò mò đấy , ông đã vượt quá giới hạn của mình rồi . Người yêu tôi mà tôi không yêu thì tôi yêu ai bây giờ . Và tôi cũng xin nói cho ông biết rõ là tôi sẽ lấy anh ta làm chồng đấy.

- Người tặng chiếc nhẫn bạc ấy à ?

- Phải.

Duy Đạt mỉm cười nói.

- Thôi tôi phải về , chúc cô đêm sinh nhật vui vẻ và đặt được hạnh phúc bên người chồng tương lai.

Xong anh bước vội ra cửa , không quên quay đầu lại nói.

- À , nếu có dịp giới thiệu anh ta với tôi nhé . Tôi cũng muốn biết mặt người đàn ông lịch lãm đó.

Vi Bình đỏ mặt . Đã lỡ đóng kịch thì phải đóng cho hết tuồng . Nàng tiễn anh ra cửa và nói.

-Ồ , ông khỏi lo , trước sau gì thì ông cũng sẽ nhận thiệp hồng của tôi.

Khi Duy Đạt đi rồi Vi Bình mới thấy nhẹ cả người . Nàng không ngờ rằng mình nói láo cũng tài tình như thế . Và điều quan trọng là phải tìm đâu ra một người đàn ông để giới thiệu cho Duy Đạt đây . Mặc kệ , dù sao đã làm cho hân một phen tức tối là nàng cũng cảm thấy hả dạ lắm rồi.

Chuyện gì đến sẽ phải đến.

Thục Giao nãy giờ đứng nghe mẩu đối thoại của hai người bây giờ mới lên tiếng.

- Tại sao em lại lừa dối Duy Đạt ?

- Em thích thế mà.

- Chị cảm thấy Duy Đạt có lẽ không phải là một người xấu . Không hiểu sao chị cảm thấy tội tội hân ta.

- Sao hôm nay chị tốt với hân thế , không phải chị đã từng khuyên em là

phải đề phòng hắn ta hay sao ?

- Trước kia khác , bây giờ khác.

Vì Bình vẫn tiếp tục cãi.

- Con người của anh ta , em nghĩ trước sau vẫn vậy mà thôi.

Thục Giao cũng không vừa , bởi vì có lẽ nàng đã hiểu Duy Đạt một phần nào.

- Em đừng vội đánh giá con người qua bề ngoài và lời nói . Đôi khi phải biết nhìn sâu vào tận lòng người ta.

Vì Bình ngoc nguây.

- Thôi em không nói với chị nữa , em đi ngủ đây . Chị dọn dẹp cho em nhé.

Thục Giao chỉ biết mỉm cười lắc đầu , cô em gái của nàng thật là bướng bỉnh.

Đêm tình tịch và bình yên . Nhưng những cơn sóng tình cảm trong lòng Thục Giao thì chẳng bình yên tí nào.

Thục Giao trở dậy mở tung cửa sổ cho những luồng gió tuôn vào phòng , rồi nàng thần thờ ra đó , ánh mắt hướng về khoảng trời vô định , và tâm hồn buông thả cho những suy nghĩ rong chơi vô bờ bến . Nàng chợt nghĩ đến Đoàn Giang và người con gái có tên Giao Ti trông họ có vẻ xứng đôi lắm.

Hình ảnh Đoàn Gian lại mờ ảo chơi vơi trước mắt . Nàng chỉ giận mình là tại sao yêu Đoàn Giang nhiều đến thế . Để rồi chính anh đã dập tắt ước mơ của nàng . Nàng muốn đánh lừa lý trí của nàng , nhưng con tim lại có những lý lẽ riêng , nó không cho phép nàng yêu Đoàn Giang . Tại sao mình lúc nào cũng nghĩ đến anh ta mà lại không cho anh ta một cơ hội để giải thích chứ . Biết đâu chỉ là một sự hiểu lầm và tình cảm của mình và Đoàn Giang sẽ có thể hàn gắn lại như ngày nào.

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 25

Tiếng chim rộn rã ngoài vườn , đánh thức giấc ngủ của Thục Giao và Vi Bình nhưng cả hai không buồn ngồi dậy . Sau cùng Thục Giao cũng ngồi dậy và tát nhẹ vào má Vi Bình.

- Nào dậy thôi , trễ rồi.

Vi Bình uể oải ngồi dậy.

- Chị đánh thức em sớm quá.

- Đã mười giờ hơn rồi cô nương.

Vi Bình lật đật cùng Thục Giao làm những công việc buổi sáng , rồi cả hai cùng ngồi vào bàn điểm tâm vừa ăn họ vừa kể cho nhau những giấc mơ tối qua . Và...

Nhưng phải chỉ dừng có sự xuất hiện của Giao Ti thì buổi sáng nay của chị em nàng chắc vui vẻ lắm.

Giao Ti xuất hiện và đứng ngay trước cửa phòng của họ.

- Thục Giao , Vi Bình tôi có làm phiền đến hai người không ?

Thục Giao không mấy làm vui , nàng cười nhạt.

- Đã đến đây rồi mà còn hỏi câu đó nữa sao ?

Vừa nói Thục Giao vừa tiến về phía cửa mở rộng cho Giao Ti vào.

Giao Ti theo chân Thục Giao bước vào nhà . Vừa đi Thục Giao vừa nói.

- Giao Ti à , luôn tiện ngồi ăn điểm tâm sáng với chị em tôi cho vui nhé !

- Thôi đừng khách sáo Thục Giao ạ , tôi đã dùng ở nhà rồi , chị cứ tự nhiên đi !

- Thôi cũng được , tôi không ép.

- Vậy chúng ta ra ngoài trò chuyện nhé , đã lâu lắm rồi tôi không được đi dạo.

Không biết Giao Ti hôm nay đến đây có mục đích gì ? Nhưng xem cô ta không có vẻ gì là kiêu ngạo , tự mãn như trước kia , và mặc dù không mấy vui song Thục Giao không có cảm thấy ác cảm với cô ta nữa.

- Phải đấy , ở bên ngoài không khí lại trong lành thoáng mát hơn.

Giao Ti dừng lại , cô chọn một băng ghế đá gần khóm nguyệt ngõi xuống , và không biết đùa hay thật cô nói.

- Chị và Đoàn Giang hạnh phúc quá , tôi thật sự ghen đấy.

Thục Giao thấy đau đớn trước câu nói của Giao Ti nhưng nàng vẫn gượng mỉm cười nói.

- Sau này khi có người yêu , Giao Ti cũng sẽ thấy hạnh phúc vậy thôi.

- Thế ư ?

Thục Giao cười trêu mếu.

- Phải , nhất định phải như thế.

- Lắm lúc tôi cũng tự hỏi , tại sao tôi cũng như bao nhiêu phụ nữ có mặt trên cõi đời này nhưng cuộc sống của tôi không đơn giản như họ . Hạnh phúc của tôi không đơn giản như chị . Nhưng thật ra tôi thua chị cũng như Vi Bình ở điểm nào ? Tiền tài , sắc đẹp ? Vậy mà tôi không đủ hấp dẫn một người đàn ông hay sao ?

-Ồ , không phải đâu ! Có lẽ tại cô chưa thật sự chú ý đến ai , hoặc chưa yêu ai . Bởi vì cô không thấy ai xứng đáng với mình cả.

- Tôi đã từng yêu , yêu say đắm và điên cuồng nữa kìa . Tôi còn nghĩ rằng mình được yêu và chắc chắn hạnh phúc cả đời sẽ đến trong tầm tay một cách dễ dàng , nhưng người tôi yêu lại chọn người phụ nữ khác . Bây giờ tôi mới thức tỉnh , thì ra sự ngộ nhận bởi tính đặc thẳng của tôi đã biến tôi thành kẻ thất bại.

Có một chút gì đó chân thành trong giọng nói Giao Ti khiến Thục Giao cảm động . Một cô gái tâm sự hết chuyện riêng tư của mình không phải dễ dàng , nhất là nói về nỗi buồn và sự thất bại của mình . Thục Giao cũng không phải là không hiểu người đàn ông mà Giao Ti muốn nói đến trong câu chuyện của Giao Ti là ai . Nhưng rõ ràng là họ đã trong vòng tay của nhau rồi mà , chẳng phải cô ta đã chiếm được trái tim của Đoàn Giang rồi hay sao , mà còn nói lên hai chữ “thất bại” chứ ? Mặc dù vậy nhưng Thục Giao vẫn an ủi Giao Ti.

- Giao Ti à , một lần vấp ngã đâu hẳn là không còn đứng lên được nữa , Giao Ti còn trẻ , tương lai còn dài kia mà.

Giao Ti mỉm cười chua chát.

- Chị không ở vào tâm trạng như tôi thì làm sao chị hiểu được tôi chứ ? Chị tưởng tôi chưa biết đứng dậy sao ? Nhưng tôi lại ngã tiếp bởi một người đàn bà khác chị biết không ?

- Nhưng nếu cô cứ như thế này mãi thì sự việc cũng không khác chi được.

- Thục Giao , chị triết lý và phán đoán vấn đề thật sáng suốt , tôi đã tìm đúng người để tâm sự rồi , có người hiểu mình tôi cảm thấy lòng thật nhẹ nhõm.

- Tôi tự nghĩ cô tâm sự với tôi vì tôi là bạn gái của Đoàn Giang thì hơn.

- Thục Giao , chị cũng biết tôi đang nói là Đoàn Giang sao ?

- Dễ hiểu thôi , nếu không cô đâu có đến tìm tôi chứ ?

- Chị đã đoán không sai , không những là Đoàn Giang mà cả có những Duy Đạt nữa đấy , nhưng chị yên tâm đi , tôi không cướp người yêu của các người đâu mà sợ !

- Ấy , tôi đâu có nói với cô là tôi không yên tâm và lo sợ bao giờ ! Bởi vì tôi biết cô khônph bao giờ làm được điều đó !

Giao Ti cười , đôi mắt đẹp nheo lại tạo nên một vẻ bí hiểm đến lạ lùng.

- Thục Giao , chị nghĩ tôi không đủ khả năng sao ?

Mặc dù Thục Giao thừa biết Đoàn Giang chưa chắc đã thuộc về mình , nhưng nàng vẫn bình tĩnh.

-Ồ , không có , tôi đã nói với cô rồi , có thể có rất nhiều đàn ông thích cô , nhưng nhất định trong đó không có Đoàn Giang , bởi vì Đoàn Giang yêu tôi , yêu nhiều đến mức tôi nghĩ trong trái tim anh ấy không có chỗ trống để chứa hình bóng một người con gái nào khác . Giao Ti này , khi nói về mình , nghĩa là tôi đã xem cô như một người bạn rồi , thêm một người bạn thân để tâm sự đó là một điều hay có phải không ?

- Thục Giao à ! Chị đã thừa biết tôi yêu Đoàn Giang nhưng chị lại không ghen , không giận , thậm chí không ghét bỏ tôi mà còn xem tôi như một người bạn à ?

- Cô đồng ý chứ ?

Giao Ti không trả lời , nàng nghĩ rằng cần phải kết thúc sớm câu chuyện không để cho sự xã giao này đi quá xa nàng sẽ mềm lòng . Không được , Giao Ti này không phải là con người yếu đuối , những gì đã quyết thì ta

phải làm , nàng nhếch môi hỏi Thục Giao.

- Thục Giao , chị nghĩ rằng tôi không có một chỗ đứng nào trong lòng Đoàn Giang hay sao ? Anh ấy không hề mảy may xúc động trước tình cảm của tôi à ?

Thục Giao hơi ngỡ ngàng trước câu hỏi đầy vẻ khẳng định của Giao Ti , nàng chưa kịp trả lời thì Giao Ti nói tiếp.

- Đả là “bạn” thì tôi mới nói tiếp nghe ! Cô có niềm tin và tình yêu dành cho Đoàn Giang là một điều rất tốt , nhưng không thể thơ ngây như vậy được.

- Đối với tôi , tôi chỉ biết đặt tất cả lòng tin nơi người yêu . Một trái tim người mình yêu đã chứa đựng hình bóng của kẻ khác thì có níu kéo cũng chẳng ích lợi gì.

- Thục Giao , tôi biết chị không tin tôi , nhưng tôi không muốn chị cho rằng tôi là người nói dối . Thục Giao chị hãy nghe cuốn băng này ! – Giao Ti nói và lấy trong túi xách tay ra một cuốn băng đưa cho Thục Giao . - Chị hãy xem đi , có phải tôi đặt chuyện không ?

Nói rồi không chờ nhìn phản ứng của Thục Giao , Giao Ti cáo từ , vội vã ra về.

Thục Giao trở về phòng , đôi tay run run đặt cuốn băng lên ngắm nghía . Nàng linh cảm một điều chẳng lành sẽ xảy ra . Nhẹ nhàng cho cuộn băng vào.

Tiếng nói của Vi Bình vọng từ sau làm cho Thục Giao thêm đau lòng.

- Chị hai đừng buồn nữa . Những hạng đàn ông như thế ta không lưu luyến làm gì , thà đau đớn một lần rồi hết , chị đừng làm nó âm ỉ kéo dài sẽ cảm thấy khó chịu.

- Cảm ơn em đã an ủi chị.

- Cũng tại cái con đàn bà ấy mưu mô xảo quyệt , nếu không thì...

Thục Giao chặn lại.

- Em đừng trách Giao Ti , nếu không nhờ có cô ấy làm sao chị có thể biết được sự thật về Đoàn Giang chứ . Hơn nữa nếu Đoàn Giang không muốn thì những chuyện trong cuộn băng này làm sao có thể xảy ra chứ . Chị phải cảm ơn Giao Ti mới phải.

- Nhưng em cảm thấy cô ấy không được đàng hoàng cho lắm.

Thục Giao điểm tình.

- Mỗi người một bản tính em ạ ! Có người khi yêu thì ích kỷ , nhỏ nhen , có người thì rộng rãi cao thượng , cũng có người đầy mưu mô xảo quyệt trong tình yêu . Nhưng nhìn chung họ làm tất cả chỉ vì mình mà thôi.

- Chị có vẻ cao thượng quá đấy.

- Chưa hẳn thế đâu em ạ.

- À ! chị thử đi gặp Đoàn Giang chỉ là một cái bẫy của Giao Ti để nhằm phá vỡ hạnh phúc của chị.

- Với bằng chứng thế này , em nghĩ rằng Đoàn Giang còn lời để giải thích à ?

- Thôi đừng nhắc đến nữa . Nếu thấy chị buồn em cũng không được vui . Thôi chị vào tắm rửa sẽ cảm thấy dễ chịu ngay , sau đó em và chị đi dạo.

Thục Giao không nói gì , nàng nghe lời Vi Bình đi thẳng ra sau nhà . Biết đâu dòng nước mát có thể rửa sạch những phiền não trong lòng.

...Nàng cắn chặt môi mà nghe lòng đau nhói.

...Nhưng cái đau bên ngoài không thấm thía chút nào với cái đau vừa trỗi dậy trong lòng.

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 26

Thục Giao cầm nhánh cây khô khuấy động những hòn sỏi dưới nước . Vì Bình ngồi bên cạnh mơ màng ngắm bóng mình.

Vi Bình quay sang nhìn chị.

- Chị hai , chị thường đến nơi đây lắm sao ?

- Phải , chị và Đoàn Giang khi xưa thường lấy nơi đây làm nơi hò hẹn , vì phong cảnh ở đây rất đẹp.

- Chị hai nè.

Thục Giao chớp chớp mắt nhìn Vi Bình mỉm cười.

- Nè nhóc tì , lần này thì đừng nói không có chị đó nhé.

Vi Bình mỉm cười nhìn chị hai nói với vẻ mơ màng.

- Chị thấy Duy Đạt thế nào ?

- Yêu rồi hả ?

- Chị chọc em hoài.

- Theo chị anh ta có thể là một người tốt.

- Có thể thôi à ?

- Chị phải nói thế để cho em đề phòng , đàn ông trên đời này không đáng tin đâu em ạ.

- Em hiểu.

- Thục Giao , em nghĩ như thế à ?

Thục Giao giật mình quay lại thì đã thấy Đoàn Giang đứng đó từ bao giờ , nàng không trả lời mà chỉ lặng lẽ nắm tay Vi Bình kéo đi . Nhưng Đoàn Giang đã giang tay chặn lại.

- Thục Giao , em định lẩn tránh anh chứ ?

- Chẳng qua tôi không muốn nói nhiều với hạng người như anh.

- Nhưng em phải cho anh cơ hội để giải thích chứ.

- Được , dù gì tôi cũng đang cần nói chuyện với anh.

Rồi quay sang Vi Bình nàng nói.

- Vi Bình , em về nhà trước đi , chị có chuyện cần nói với Đoàn Giang.

Vì Bình nắm chặt cánh tay Thục Giao có vẻ an ủi.

- Chị hai , chị phải cẩn thận đó.

Nhẹ nhàng tiến về phía Đoàn Giang , nhìn chăm chăm vào anh , nàng nói.

- Đoàn Giang , nếu anh có gì không phải với chị hai tôi , tôi sẽ không tha cho anh đâu.

Nói rồi nàng lặng lẽ quay gót bỏ đi sau khi để lại cho Đoàn Giang một tia nhìn giận dữ và sắc bén.

Khác với khi xưa , họ yên lặng không nói với nhau một lời nào , hầu như suốt một đoạn đường dài không ai buồn hé môi , mặc dù có rất nhiều chuyện hộn cần phải nói.

Thế rồi Thục Giao cũng lên tiếng.

- Đoàn Giang , anh có chuyện gì cần nói với tôi mà ?

- Có cần phải căng thẳng thế không Thục Giao ?

- Hừ ! Làm gì mà anh ngớ ngẩn ra như vậy ? Làm như tôi nghĩ oan cho anh lắm vậy ! Nè ! Đừng nói với tôi là anh rất tử tế nha , thật ra anh không hiểu hay cố tình không hiểu ?

- Thôi được , thôi được , Thục Giao ạ ! Có chuyện gì thì anh đưa em về nhà , chúng ta cùng nhau giải quyết được không ?

- Tôi không thích tốn hao nhiều lời với anh nữa.

- Nhưng anh không muốn em lang thang mãi thế này sẽ bị bệnh đó.

Lời anh làm nàng bùi ngùi muốn khóc , chưa bao giờ nàng cảm thấy ray rứt bằng phải thù ghét người mà nàng yêu thương thiết . Anh là người mà mang niềm vui và hạnh phúc đến cho cuộc đời nàng , đồng thời cũng là người phũ phàng dập tắt ước mơ được là một người khác tất cả... trừ tình yêu . Nàng không muốn người mình yêu san sẻ tình cảm cho người con gái khác ngoài nàng . Thế mà...

Thục Giao cười nhạt.

- Thế ư ? Anh cùng lúc có thể thương yêu và lo lắng cho hai người phụ nữ à ?

Đoàn Giang nhìn Thục Giao , anh thấy được vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt nàng , đôi mắt buồn và vành môi nhợt nhạt mím chặt anh thương nàng vô cùng.

- Thục Giao , em muốn nói gì ? Nhưng nếu anh có lỗi lầm gì thì em hãy cho anh một cơ hội để giải thích !Thục Giao à , nếu như em thích hành hạ anh để em thấy hả dạ thì anh cũng vui lòng , nhưng em tự làm khổ bản thân mình thì anh không thể nào chấp nhận . Em xem lại em kìa , như người mất hồn vậy.

- Anh không chấp nhận thì tôi chịu nghe lời anh sao ? Tôi không ngoan ngoãn như anh nghĩ đâu.

- Hừ ! không thể tưởng tượng nổi tại sao em cò thế...

Không để cho Đoàn Giang nói hết câu , Thục Giao hất mặt.

- Phải đấy ! trong cuộc sống còn có những điều chúng ta không thể tưởng tượng hết đâu . Nhất là con người , loại động vật hai chân và phức tạp nhất đấy.

Đoàn Giang đưa hai tay ôm lấy đầu , anh càu nhàu.

- Trời ạ ! Không hiểu những gì đang diễn ra trong đầu em nữa . Giả sử nếu anh sai , một lần nữa cho anh xin lỗi , chịu chưa ?

- Nói nhiều như thế cũng vô dụng thôi , xin lỗi là quyền của anh , còn tha lỗi hay không là quyền của tôi . Cũng như xin lỗi và sửa lỗi là hai chuyện hoàn toàn khác nhau . Nói xin thì dễ lắm nhưng sửa lỗi thì không đơn giản chút nào . Có những chuyện chỉ nói xin lỗi là có thể giải quyết êm xuôi được đâu.

Đoàn Giang bặm môi , anh chống nạnh , vạch hai vạt áo sang hai bên.

- Vậy bây giờ em muốn gì ?

Thục Giao đáp nhanh.

- Muốn anh biến nhanh và để cho tôi yên.

- Vòn em ?

- Kệ tôi.

- Em thật quá quắt , anh nói cho em rõ... anh không biến đâu hết.

- Được , anh không đi thì tôi đi . Nhưng trước khi tôi rời khỏi nơi này , tôi cũng muốn tặng anh một vật kỷ niệm.

Nói rồi nàng thò tay vào túi xách lấy cuộn băng mà lúc nãy nàng tính liệng nó tạt dưới đáy sông sâu , nhưng bây giờ thì không cần . Nàng muốn đưa cho Đoàn Giang.

- Đây anh hãy nghe cuộn băng này.

Đoàn Giang mặt tái xanh nhưng anh cũng vội nói.

- Nhưng...

- Đoàn Giang ạ , giữa hai chúng ta chưa thật sữ hiểu nhau . Tôi nghĩ chúng ta cần phải có thời gian suy nghĩ lại , chào anh.

Lần này thì Đoàn Giang không còn lý do để nói nữa . Anh cầm cuộn băng trên tay , chết lặng người . Có lẽ Thực Giao vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho anh . Giận dữ , anh hét lớn trong không gian.

- Giao Ti , cô ác lắm , tôi căm thù cô , tôi không tha cho cô đâu.

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 27

Bà Gia Tuệ ngồi trong phòng trên bàn để giấy tờ . Bà đang xem kỹ lại những tấm ảnh đã ngả màu theo năm tháng , lòng buồn rười rượi , bà lắc đầu chán nản , có lẽ định mệnh đã an bài như vậy , giọt nước mắt muộn đã trào ra khỏi đôi mắt già yếu của bà.

Từ ngoài cửa Đoàn Giang lao vào như cơn lốc , trên tay vẫn đang cầm cuộn băng quai ác.

- Thưa bác ! Bác có thấy Giao Ti ở đâu không ?

Nhìn vẻ mặt đặng đặng sát khí của Đoàn Giang bà cũng hơi lo sợ , nhưng bà cũng không màng suy nghĩ đến , bởi hiểu lo lắng lớn đối với bà . Bà trả lời vội.

- nó ngoài sau vườn.

Không kịp xin phép bà Giao Tuệ , anh phóng thẳng ra sau vườn cùng mang theo trong lòng một cơn nóng giận , miệng vẫn không ngừng gọi.

- Giao Ti... Giao Ti.

Tiếng lũ chim chuyển cành đua hót líu lo có rộn rã nhưng không làm cho anh nguôi cơn nóng giận , cũng như những ngọn gió mát dịu mơn man thổi cũng không đủ xoa dịu những day dứt buồn phiền , sự bức dọc của anh phũ phàng trút xuống những ngọn cỏ non yếu ớt , đang bị dẫm nát dưới gót giày mạng bạo của anh . Miệng vẫn không ngừng gọi.

- Giao Ti , ô ở đâu ra đây mau ?

...Bất chợt Đoàn Giang khựng lại , anh vừa nghe tiếng động sau khóm trúc cuối vườn . Anh khẽ nghiêng người nhìn vào cảnh tường trước mắt khiến anh sững sờ...Giao Ti , thật sự là Giao Ti , nàng đang nui cui bên những khóm hoa . Bộ áo sạm màu , mái tóc gác kẹp gọn bằng chiếc nơ nhỏ nhắn đang thoăn thắt làm việc . Anh hầu như quên đi cơn nóng giận ban đầu.

Rất khẽ , anh tựa người vào thân cây cạnh đấy khoanh tay lại trước ngực lặng lẽ ngắm nhìn không bỏ sót một cử chỉ nào.

Giao Ti đang say sưa vun gốc cho những gốc cây mảnh mai vừa mới vườn

mầm , miệng nghêu ngao hát.

...

...”

Nàng không hề hay biết có người quan sát mình . Thỉnh thoảng nàng dừng tay lại để nghỉ mệt và đưa tay quạt những giọt mồ hôi đọng lại trên vành môi và trên chóp mũi , mỗi lần như thế khuôn mặt của nàng in thêm vết bẩn của đất cát.

- Giao Ti , hôm nay cô có vẻ rảnh quá vậy ?

Vẫn thản nhiên , Giao Ti đáp gọn.

- Tôi biết anh sẽ đến nên tôi có ý ra đây chờ anh đấy . Muốn gì cứ nói đại ra đi , đừng vòng vo tam quốc nữa . Tôi không rảnh đâu.

- Sao hôm nay cô tốt với những cây cỏ hoa lá thế này.

Đưa tay quạt hai giọt nước mắt sắp trào ra , Giao Ti vẫn bình tĩnh trả lời.

- Tôi sợ sau này khi không có tôi thì không ai chăm sóc chúng , tôi muốn được tốt với chúng vậy mà.

- Xem ra con người của cô cũng có tình cảm quá chứ . Đối với vỏ cây mà cô cũng tốt như thế.

- Chưa hẳn đâu.

- Phải đấy , con người của cô chỉ là giả tạo , cô là một người đàn bà nham hiểm . Cô nữ đem cuộn băng này cho Thục Giao nghe để phá hoại hạnh phúc của tôi.

- Thì đã sao nào ! Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi , những gì Giao Ti này không đạt được thì người khác không thể nào có được . Anh hiểu chưa ? Tôi sẽ phá hạnh phúc của các người đến cùng . Ngay cả Vi Bình tôi cũng sẽ không tha.

Giật lấy cuộn băng trên tay Đoàn Giang đưa lên ngang mặt.

- Anh xấu hổ à , cuộn băng thu nghe rõ thế này mà anh không hài lòng sao ? Xem ra anh cũng yêu tôi đấy chứ . Có phải đó là một đêm ân ái tuyệt vời không/

Một cái tát nảy lửa từ đôi bàn tay rắn chắc xuống gò má mịn màng nhỏ bé Giao Ti.

- Đồ bỉ ổi.

Giao Ti vẫn không khóc , cô lấy tay xoa nhẹ trên gò má nhưng vẫn mỉm cười.

- Cứ đánh đi , dù sao hôm nay tôi cũng rất muốn được đôi bàn tay của anh áp vào da thịt mình như thế.

Nhìn vẻ mặt buồn bã của Giao Ti , cơn giận của Đoàn Giang có vẻ hơi lắng lại . Anh nắm tay cô kéo đi . Giao Ti không biết thoát ra bằng cách nào bởi bàn tay anh cứng rắn và chắc chắn như một gọng kềm . Đến một băng ghế đá gần đấy , anh dừng lại ấn mạnh vai Giao Ti để cô ngồi phịch xuống , còn anh thì đứng đối diện với cô , giọng anh nói hơi dịu lại.

- Giao Ti , thật sự cô đâu phải là người xấu , cô còn trẻ lại rất xinh đẹp nữa , với những điều kiện thuận lợi đó , cô đủ khả năng có một người đàn ông thương yêu mình suốt đời mà . Tại sao cô lại đi phá hạnh phúc của người khác chứ ? Tôi biết cô đã được sống sung sướng ngay từ nhỏ và được nuông chiều tời lớn . Chính vì thế , cô không thể nào chịu nổi khi có ai đó làm cô bức mình . Nhưng tôi cho cô biết rằng , bản tính ấy không tốt đâu , cô hãy dẹp đi là vừa.

Giao Ti ngẩng lên nhìn Đoàn Giang , bàn tay vẫn không ngừng xoa nhẹ gò má.

- Đoàn Giang , tôi muốn yên tĩnh một chút.

Nhìn gò má ửng đỏ của Giao Ti , anh có vẻ chạnh lòng , giọng hơi chùng xuống.

- Giao Ti cho xin lỗi vì cái tát tai vừa rồi . Lẽ ra tôi không nên có thái độ đó đối với cô . Bao giờ cũng thế , trong mắt tôi Giao Ti vẫn là hình ảnh của một người bạn , người em dễ mến . Tôi tin tình yêu và hạnh phúc đúng nghĩa sẽ đến với Giao Ti . Cô biết đó , tôi rất yêu Thục Giao và không thể sống thiếu cô ấy được.

Rồi không đợi Giao Ti nói thêm một câu gì , anh quay lưng bước vội.

Nhưng hình ảnh đôi mắt , giọng nói của Đoàn Giang vẫn ám ảnh và vắng vắng bên cô . Giao Ti đưa hai tay ôm lấy mặt.

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 28

“Đêm màu hồng” hôm nay thật đông khách , đông vui , tấp nập . Mọi người đang náo nức chuẩn bị đón nghe một đêm nhạc hội đặc biệt dành riêng cho Giao Ti , do những tay sành điệu âm nhạc người ngoài yêu cầu . Đây là chương trình nhạc hội có một không hai.

Chủ đề được Giao Ti trình bày là “Rồi có một ngày” đây là một chương trình tường đối khó . Đòi hỏi ở người nhạc sĩ một tài năng khá cao . Bởi vì không chỉ có đàn mà còn phải đích thân mình hát phụ họa cho chương trình ấy !

Vi Bình thật sự vui thích , bởi vì đến hôm nay nàng mới có thể nghe được lại bản này.

Hơn nữa bài “Rồi có một ngày” rất quan hệ đối với nàng , vì bài hát đã ru nàng trong tuổi thơ và bài này đã được vị giáo sư già dạy đi , dạy lại nhiều lần hồi ở nhà Lan Hằng . “Rồi có một ngày” nàng đã thuộc nằm lòng vì đã hát đi hát lại mấy năm trời.

Vi Bình thật sự vui và hớn hờ.

Nàng sắp được nghe Giao Ti chơi lại bản này . Đêm nay , tại “Đêm màu hồng” không có một chiếc ghế trống . Mọi người chỉ cần ngồi ngoài vườn , hay hồ cá cũng cảm thấy mãn nguyện . Bởi vì họ chỉ cần nghe tiếng đàn và lời hát của nhạc sĩ danh tiếng Giao Ti là đủ . Ông Triệu Huy cũng thật là biết chơi , ông đặt một cái màn ảnh thật lớn ngoài sân vườn , để cho mọi người không vào được hậu trường thì cũng có thể trực tiếp chứng kiến một bài hát thật buồn , thật khó mà từ trước tới nay ngoài Giao Ti chưa có ai trình diễn bao giờ.

Mọi người đều chộn rộn , từ ông Triệu Huy đến các nhân viên phụ khác.

Một mình giữ đám đông Vi Bình thả hồn trong ngáy ngất và đêm nhạc hội đã sắp diễn . Hôm nay thật sự nàng đã sống những giờ phút đẹp đẽ lần thứ nhất trong đời nàng . Vi Bình theo đuổi những giấc mơ , mơ giây phút hiện tại và mơ về thời thơ ấu xa xưa.

Đứng khuất trong một góc đứng đầy tranh ánh để đừng làm vướng bận những người trang trí , nàng đắm mình vào mộng ảo . Và thỉnh thoảng những tiếng báo động rất gần làm nàng bừng tỉnh thì ngay lúc ấy , nàng cũng vừa nhìn thấy Duy Đạt đang đứng ở góc cửa đắm đuối nhìn nàng.

Tiếng la của đám nhân viên càng lúc càng lớn và càng gần nàng.

Người thì cuống quýt chạy , người thì hỏi vội một vài câu “Giao Ti đâu rồi , Giao Ti đâu rồi” truyền từ miệng người này sang người khác như xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Ngạc nhiên Vi Bình nhìn quanh , thử tìm cho biết nguyên nhân.

Ông Triệu Huy gay gắt.

- Gọi điện đến nhà Giao Ti mau lên...

Và khi điện thoại tại nhà bà Gia Tuệ reo lên thì một giọng nói rè rè của bà Gia Tuệ.

- A lô ! Xin lỗi ai đầu dây ?

- À , cháu là Đoàn Giang , nhân viên của ông Triệu Huy.

- Có chuyện gì vậy cháu ?

- Hôm nay có một đêm nhạc hội đặc biệt dành riêng cho Giao Ti . Sao mãi đến giờ này vẫn không thấy cô ấy tới.

-Ồ ! Nó không có thật sao ?

- Vậy cô ấy không có ở nhà sao bác ?

- Nó đi cách đây mấy tiếng đồng hồ rồi , ăn mặc rất đẹp , nhưng có điều bác lấy làm lạ là trang phục của nó hôm nay toàn màu trắng.

- Giao Ti có nói đi đâu không bác ?

- Bác cũng không rõ lắm . Có điều hôm rày bác thấy nó lúc nào cũng buồn chán , cháu gắng tìm nó giúp bác nha.

- Được ! Bác an tâm.

- Chào cháu.

- Chào bác.

Khi Đoàn Giang vừa gác điện thoại ông Triệu Huy đã hỏi ngay.

- Giao Ti đâu ?

- Cô ấy không có ở nhà ?

Ông Triệu Huy hét to.

- Giao Ti , cô giết tôi rồi.

Đoàn Giang trấn an ông Triệu Huy.

- Thưa ông , hay chúng ta có thể hoãn hoặc trả vé lại.

- Một đêm nhạc hội đông thể này tôi không thể làm thế được , hơn nữa có rất nhiều khác nước ngoài nhất là ông Backi , ông đã bỏ ra một số tiền rất lớn , chủ yếu để được nghe “Rồi có một ngày”

Vì Bình không dám hỏi ông Triệu Huy và Đoàn Giang thì tình cờ gặp Trang lẻo , nàng nắm vội vai cô ta lại hỏi :

- Chuyện gì xảy ra thế ?

Trang lẻo vội trả lời.

- Sắp đến giờ diễn rồi mà vẫn không có mặt Giao Ti.

Trang lẻo chỉ trả lời thế rồi lẳng lặng bỏ đi không kịp để cho Vi Bình hỏi thêm một câu nào nữa cả.

Đoàn Giang cũng không kém lo âu , nhưng anh có phần bình tĩnh hơn , anh nhìn ông Triệu Huy góp ý.

- Tất cả mọi người đều chỉ muốn nghe chương trình với chủ đề “Rồi có một ngày” chứ đâu cần có nhạc sĩ nào , vì vậy ta có thể thay người khác.

- Cậu nói cũng cò lý , nhưng ngoài Giao Ti ra không ai có thể thay thế được.

Đoàn Giang lẹ làng :

- Thục Giao !

Ông Triệu Huylắc đầu ngăn ngàm.

- Lúc trước thực hiện cuộn băng với chủ đề này Thục Giao cũng đã có thử nhưng không thành công . Trái lại Giao Ti lại rất thành công.

- Vậy thì chỉ còn cách là phải hoãn lại để đến khi tìm được Giao Ti.

Vài phút im lặng trôi qua , Vi Bình thật buồn rầu nghe những câu đối đáp ấy . Nàng muốn phát khóc lên vì chương trình này không được diễn.

Sau vài giây suy nghĩ , ông Triệu Huy chán nản nói.

- Trời ơi , phải chi bây giờ có nhạc sĩ nào giúp tôi thoát khỏi cái khó khăn này thì tôi sẽ biết ơn cô ta biết mấy.

- Thưa ông tôi – Vì Bình la lên không suy nghĩ khi đứng nghe hai người trò chuyện – Tôi có thể giúp ông thực hiện chương trình này thay Giao Ti.

Vừa nói xong Vi Bình đỏ rần hai tai , nàng cảm thấy thật sự xấu hổ khi thốt lên những lời thế này.

Ông Triệu Huyquay sang nhìn Vi Bình sững sốt hỏi.

- Hả sao ? Cô nói sao ? Cô có thể thay thế Giao Ti được à ?

Vi Bình nhắc lại một cách e thẹn.

- Vâng... tôi... biết.

Và mặt nàng lại đỏ lại càng thêm đỏ , lúc này trông nàng thật dễ thương và xinh đẹp làm sao.

Ông Triệu Huytiến lại gần Vi Bình , giọng nói có vẻ bức mình.

- Trong lúc này mà cô có thể đùa với tôi được sao Vi Bình.

Vi Bình tức run lên vì thấy Triệu Huyvà Đoàn Giang có vẻ không tin mình.

- Nếu ông không tin thì tùy ông , nhưng tôi xin nói cho ông rõ rằng , bốn năm trời đằng đằng , tôi theo học âm nhạc đã được vị giáo sư danh tiếng chỉ dạy tận tình và thường xuyên bài “Rồi có một ngày” . Thật sự lúc đầu tôi cũng ngán ngẫm lắm . Nhưng không ngờ hôm nay đối với tôi “Rồi có một ngày” có tầm quan trọng đến thế.

Dứt lời Vi Bình thử liếc nhìn xung quanh nàng xem có ai tin nàng không và có thể nói vô một tiếng giúp nàng chẳng ? Nhưng không nàng chỉ gặp toàn những ánh mắt ngờ vực.

Ông Triệu Huynghe Vi Bình đoán chắc như vậy thì cũng biết rằng Vi Bình đã thật lòng . Hơn nữa ông còn nhớ rằng tiếng đàn và giọng hát của Vi Bình cũng hay , lần đầu tiên ra mắt ông trong văn phòng khi nàng mới vào xin việc.

Một tia cảm xúc long lanh trong mắt ông.

- Này Vi Bình , một lần nữa tôi xin cô đừng chủ quan nhé , không phải tôi không tin cô , mà chương trình này rất khó . Cô đã luyện tập kỹ lưỡng chứ gì ?

Vi Bình gật đầu xác nhận.

- Vâng rất kỹ.

- Nhưng... nó khó lắm đấy.

- Tôi cam đoan với ông mà.

- Được , tôi tin tưởng nơi cô , nhưng tôi mong rằng cô đừng làm tôi mất

mặt nhé . Coi như sứ mệnh của “Đêm màu hồng” hôm nay phó thác hoàn toàn cho cô đấy.

- Vâng thưa ông Triệu Huy, ông cứ yên tâm , tôi sẽ cố gắng hết mình . Tôi tin rằng mình sẽ thành công.

Ông Triệu Huy chìa cánh tay ra nắm lấy tay Vi Bình lắc mạnh.

- Vi Bình , cố gắng giúp tôi nhé.

Chưa bao giờ Vi Bình cảm thấy hạnh phúc nhưng hồi hộp và lo sợ như lúc này , nhưng nàng tự nhủ phải cố gắng không thể phụ lòng ông Triệu Huy được . Lúc này , nhìn cặp mắt của ông , nàng đủ biết rằng ông đã đặt hết niềm tin nơi nàng . Hít một hơi thật dài và thật mạnh để lấy lại bình tĩnh , sau cùng nàng vội vàng bước về phòng trang điểm để chuẩn bị cho đêm nhạc hội lớn nhất chưa từng có tại “Đêm màu hồng” với chủ đề “Rồi có một ngày”.

Trong thâm tâm tất cả mọi người cũng muốn cho đêm nhạc hội thành công tốt đẹp , thế nhưng tâm trạng của mọi người vẫn cứ lo sợ không biết Vi Bình có vượt qua nổi chương trình khó khăn mà cô tự ý đảm nhận hay không.

Thế rồi...

Hai cánh màn từ từ nhẹ nhàng kéo ra , trong khung cảnh mờ ảo , thơ mộng tuyệt vời , những ngọn đèn màu được bày trí khá đẹp mắt và có phần đặc biệt hơn mọi ngày . Những làn khói màu cuốn cuộn từ cuối sân khấu lan tỏa đều khắp và sau cùng là một màn khói dày đặc toàn màu hồng trùm kín cả hậu trường , người ta không nhìn thấy gì khác một màu hồng khiến cho Đêm màu hồng hôm nay thêm phần hấp dẫn.

Khi những làn khói hồng từ từ tan dần thì người ta thấy một dáng người mảnh khảnh , trẻ trung của một cô gái...

Những người khách quen thuộc thoát đầu có hơi ngạc nhiên vì khi nhận ra người đang ngồi cạnh chiếc đàn dương cầm không phải là Giao Ti . Còn những người còn lại kể cả ông Backi không biết gì cả.

Thế nhưng họ cũng không nản lòng bởi vì Vi Bình hôm nay thật lộng lẫy , kiêu sa và đẹp như một nàng tiên giáng trần.

Vi Bình đêm nay mặc chiếc áo đầm xóc màu hồng quân , mái tóc được tết

gọn bởi một chiếc băng đô bản lớn bằng vải màu tím hoa cà . Cổ tay quấn chiếc khăn bằng lụa mỏng cũng màu hồng nhạt . Tất tạo thêm cho nàng một vẻ đẹp vừa lộng lẫy nhưng thật giản dị kiêu sa và cũng thật hiền hoà.

Nhìn vẻ đẹp của Vi Bình mọi người mới cảm thấy yên tâm và không còn thắc mắc nữa , nhưng cũng có một số người không khỏi chán nản khi không được nghe tiếng đàn của Giao Ti.

Thế rồi tiếng đàn của Vi Bình trỗi lên , những tiếng pha lê chạm nhau như thách đố.

Đồng thời Vi Bình cũng nhẹ nhàng cất tiếng hát , lúc đầu giọng của nàng hơi run...

“...Bạn thân ơi thôi rồi xa

Người yêu ơi thôi rồi quên

Còn có nhớ , nhớ gọi tên.

Những thỏa đầy ân tình...”

Nhưng rồi sự bình thản lại trở về , nàng nhẹ nhàng lướt tay thoăn thoắt trên các phím đàn , đôi môi đẹp vẫn khẽ hát.

“...Năm dưới đáy chốn mộ sâu.

Chỉ nghe vang bao niềm đau

Lạnh buốt giá rét từng cơn

Rét từng đêm...”

Và tiếng đàn dần dần nhỏ lại , giọng hát cũng nhỏ dần , làm cho người nghe liên tưởng ngay đến khung cảnh ảm đạm u buồn của bài hát.

“một người đã ra đi để lại người yêu và bạn bè phải đau khổ...”

Rồi một ngày

Một ngày rêu xanh trên bia đá

Tím ngát không gian

Mây trời gọi gió mưa nhòa

Mộ vắng đường dài . Chẳng còn , chẳng còn ai qua lại.

Chẳng còn , chẳng còn nhang khói.

Xót xa vui buồn tháng ngày trôi” .

Đến lúc này , giọng hát nàng đã dần dần dịu lại và tắt hẳn . Chỉ còn văng vẳng tiếng đàn nhẹ nhàng như gió thoảng.

Vi Bình đã để hết tâm hồn vào lời ca tiếng nhạc mà nàng đã phải học đi học lại bao năm trời . Khi làn hơi của nàng vừa dứt , cùng với tiếng đàn cuối cùng , thì cả hậu trường vùng lên . nhảy lên hoan hô nồng nhiệt.

Có biết bao tiếng la hét đề nghị nàng chơi lại lần nữa . Hoa tươi bao phủ quanh nàng . Trong lúc những bó hoa lộn lắt đã được sửa soạn sẵn cho Giao Ti đều được đem tặng hết cho nàng.

Đỏ mặt vì cảm động , Vi Bình cúi đầu chào khán giả.

Vi Bình chưa nhận thức được sự thành công , nàng đã trình bày với tất cả tâm hồn và nhất là để làm vui lòng ông Triệu Huy và cố gắng đừng làm cho khán giả thất vọng . Trước sự hoan hô cuồng nhiệt vang lên nàng vẫn ngạc nhiên cho sự thành công quá rực rỡ của mình , nàng chỉ thật sự nhận thức được khi tấm màn nhung buông xuống . Khi ông Triệu Huy ôm siết lấy nàng trong vòng tay và khi các cô bạn của nàng xúm quanh nàng để khen tặng rối rít.

Nàng đứng thật lâu để tận hưởng trọn vẹn phút vinh quang này . Sau cùng , khi không khí của hội trường đã thật sự yên tĩnh , nàng mới vội vã bước về phòng , miệng nàng còn lẩm bẩm hát “Rồi có một ngày...”

Vi Bình vừa thay xong chiếc áo , thì có tiếng gõ cửa , ông Triệu Huy bước vào đồng thời đi cạnh ông là nhân vật lạ . Vừa thấy Vi Bình ông Triệu Huy giới thiệu ngay.

- Vi Bình , đây là ông Backi , chủ các đại nhạc hội lớn ở nước ngoài muốn đích thân đến đây khen ngợi cô.

Đỏ mặt , Vi Bình nhẹ nhàng bắt tay người mới đến.

- Chào ông Backi.

- Chào cô , tôi cứ tưởng rằng sẽ được nghe và đích thân nhìn thấy chủ nhân của cuộn băng mà tôi đã nghe qua . Nhưng không ngờ gặp cô , điều bất ngờ là những âm thanh toát ra từ cây đàn dương cầm và lời ca từ đôi môi của cô còn hay hơn gấp trăm lần cuộn băng mà tôi đã nghe do Giao TI thực hiện.

- Cảm ơn ông đã quá khen , tôi nghĩ rằng mình được hôm nay cũng là nhờ sự dẫn dắt của ông Triệu Huy và sự giúp đỡ tận tình của các anh chị bạn bè.

Ông Triệu Huy cũng cảm thấy nở mặt , nở mày trước lời nói của Vi Bình luôn tiện ông nói.

- Vi Bình à , ông Backi muốn mời cô sang nước ngoài để biểu diễn , và tôi hy vọng rằng đây là dịp cô tiến lên.

Viễn cảnh ấy đem đến cho Vi Bình một nỗi vui mừng hớn hở . Chưa bao giờ trong những ước vọng tương lai , nàng dám nghĩ đến một sự may mắn như thế này . Nàng ngước đôi mắt đẹp nhìn ông Backi như muốn hỏi lại cho chắc lời nói vừa rồi của ông Triệu Huy. Như hiểu ý , ông Backi vội lên tiếng.

- Vi Bình , tôi hy vọng là cô sẽ đồng ý lời mời của tôi.

Trong mấy tiếng đồng hồ trôi qua , những biến cố dồn dập quá mau . Sự thành công đến với nàng quá bất ngờ và mau lẹ . Đến bay giờ lại được sang nước ngoài để tập luyện , nàng không còn biết nói gì hơn nữa , chỉ biết mỉm cười nhìn ông Triệu Huy và ông Backi tỏ vẻ biết ơn.

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương 29

Màn đêm lững thững đi sâu vào không gian.

Bóng tối bao trùm vạn vật. Bầu trời lấp lánh vô vàn vì sao. GiaoTi ngồi cạnh mỏm đá gần bờ sông.

Miệng vẫn còn lẩm bẫm.

“Rồi có một ngày

Một ngày tôi xuôi tay nhắm mắt

Theo chiếc xe tang

Hai hàng ngựa trắng đi đầu...”

Với “Rồi có một ngày” nhớ nó mà nàng đã nổi danh và thành công rực rỡ . Trước kia mỗi lần trình diễn bài này , nàng thường tự trách ông nhạc sĩ nào đó đã viết nên “Rồi có một ngày” . Thật là buồn và chán ngấy thế mà tại sao vẫn có nhiều người thích.

Nàng vẫn biết đêm nay tại “Đêm màu hồng” ông Triệu Huy chắc sẽ bức tức lắm . Nàng biết mình có lỗi rất nhiều với ông Triệu Huy, nhưng...

Nhưng mãi đến hôm nay , với “Rồi có một ngày” nàng cảm thấy nó gần gũi với nàng vô cùng.

Nó như một lời trăng trối của một người trước lúc đi xa... đi vĩnh viễn không bao giờ quay lại cõi trần gian này nữa . Bây giờ nàng chỉ biết khóc , khóc cho thật nhiều để rồi vĩnh viễn về sau không bao giờ còn được khóc nữa . Nàng đưa đôi mắt nhắm kệt ngấm tất cả nội cảnh vật xung quanh , với nàng đêm nay chúng là những người bạn thân thiết của nàng , an ủi nàng lần cuối.

Giao Ti mơ màng nhìn vầng trăng tròn huyền diệu giữa vòm trời . Giữa trời đêm tĩnh lặng nàng bỗng nghe nổi cô đơn tràn ngập tâm hồn.

- Tất cả sẽ không còn nữa , vĩnh viễn không còn nữa . Đoàn Giang xin vĩnh biệt anh.

Nàng thì thầm với vườn đêm menh mông . Rồi mai này tất cả sẽ xa nàng , vĩnh viễn xa rời nàng.

- Đoàn Giang anh ở đâu ? Anh có biết em sắp ra đi không ?

Giọt nước mắt khác tiếp tục lại làn dài trên má . Giao Ti lại nhớ đến mẹ , nàng nhớ lại những kỷ niệm của nàng thời thơ ấu , nàng tiếp tục thì thầm với mẹ.

- Mẹ Ơi , con thật bất hiếu , chưa chăm sóc cho mẹ ngày nào đã phải ra đi trước mẹ , từ nhỏ mẹ đã thường khuyên bảo con đừng tự cao , tự đại e rằng có ngày chuốc lấy sự thất bại , nhưng con không nghe mẹ , lúc nào cũng nghĩ mình là số một , nhưng bây giờ con đã hiểu rồi mẹ ạ . Mẹ tha lỗi cho con vì trước lúc ra đi con đã không nói với mẹ lời nào . Bởi vì con biết rằng nếu con gặp mẹ thì con nghĩ mình sẽ không có can đảm ra đi.

Thuốc đã từ từ ngấm vào cơ thể Giao Ti không còn chịu đựng được nữa . Nhưng nàng vẫn gắng gượng nhìn ra phía sau , bởi vì nàng vừa nghe một giọng nói quen thuộc từ sau lưng , nàng mơ màng nhận ra Đoàn Giang . Nàng cố hé môi mấp mấp những lời cuối cùng.

- Đoàn Giang , em không ngờ tảng đá này nó cũng nghe được lời cầu nguyện của em . Em vừa tâm sự với nó , phải chi trước lúc nhắm mắt em được gặp anh lần cuối . Dù chỉ một lần thôi , rồi vĩnh viễn sau này sẽ không bao giờ còn gặp nữa . Thế là anh đã xuất hiện , vậy là em cũng mãn nguyện nhắm mắt rồi . Anh...

Đoàn Giang chạy vội đến ôm chầm lấy Giao Ti vào lòng rồi gọi lớn.

- Giao Ti... Giao Ti , em không thể chết được . Em đừng làm anh sợ Giao Ti , em còn có anh mà , anh hứa sẽ lo lắng cho em mãi mãi mà Giao Ti... Giao Ti

Thế nhưng Giao Ti đã không nghe anh nói gì nữa cả , đôi môi nàng mấp máy như muốn nói với anh điều gì nhưng không kịp nữa . Khuôn mặt trắng xanh nhợt nhạt... đôi môi khép lại cùng lúc với đôi mắt thất thần ... cô nằm im lìm trong vòng tay của Đoàn Giang... bây giờ thì cô không biết gì xung quanh nữa cả.

Trăng đã khuất , sao đã lặn , cơn mưa đêm đã bắt đầu đổ hạt . Thế nhưng Đoàn Giang vẫn không màng tới , anh chỉ biết ôm Giao Ti vào lòng và bỏ chạy trong mưa , đêm mưa càng lúc càng lớn...

Sáng hôm sau khi nhận được điện thoại của ông Triệu Huy, Thục Giao

cùng Vi Bình đến bệnh viện , đây là lần đầu tiên kể từ khi làm việc chung với Giao Ti nàng mới có dịp thăm hỏi cô ta . Bởi vì trước đây Giao Ti chỉ coi cô là tình địch . Càng nghĩ nàng lại càng thấy thương Giao Ti , nàng vì tình mà dám xem thường mạng sống của mình . Không biết Giao Ti có thoát khỏi cơn hiểm nghèo hay không ? Nàng cùng Vi Bình bước vội vã.

- Đoàn Giang...Đoàn Giang...Đoàn Giang

- Giao Ti , anh đây ! Anh đang ở bên cạnh em đây.

Đôi mi đẹp khẽ lay động rồi từ từ hé mở , Giao Ti đưa đôi mắt ngơ ngác nhìn ngẫm xung quanh căn phòng được trải đầy drap trắng , nàng lơ mơ nhận ra sự việc . Nàng đưa mắt nhìn sang chiếc bàn đặt cạnh giường . Một lọ hoa hồng tỏa hương thơm ngào ngạt . Giao Ti hít một hơi rài và cảm thấy dễ chịu vô cùng.

-Ồ , Giao Ti em đã tỉnh rồi , suốt đêm qua em mê man làm anh lo sợ quá , sao em đại đột quá vậy ?

Giao Ti đưa đôi mắt buồn nhìn Đoàn Giang.

- Tại sao anh cứu em ? Anh không để em chết đi cho rồi.

- Em tưởng rằng em chết đi là có thể giải quyết được mọi chuyện à ?

Giao Ti muốn nói với anh thật nhiều , nhưng vì quá mệt nàng chỉ biết đưa mắt nhìn anh . Vị bác sĩ bước vào chích thuốc cho Giao Ti , tiến lại gần Đoàn Giang nói.

- Chúc mừng anh , anh sắp làm cha rồi đó.

Đoàn Giang ngơ ngác nhìn vị bác sĩ rồi lại nhìn Giao Ti , anh không biết buồn hay vui trong lúc này . Anh cũng không giấu được lòng mình là chỉ trải qua một đêm anh cảm thấy Giao Ti thật đáng thương , cô ấy nhỏ bé và cô đơn quá . Nhưng anh biết như thế có lỗi rất nhiều với Thục Giao . Nhưng dù sao Thục Giao cũng cứng rắn và bản lĩnh hơn Giao Ti rất nhiều . Điều quan trọng là hiện giờ Giao Ti lại đang mang giọt máu của mình.

Về phần Giao Ti khi nghe lời nói này thốt ra từ miệng vị bác sĩ , nàng chỉ biết nhắm mắt lại và khóc thật nhiều , không ai có thể hiểu được nàng đang vui hay buồn.

Cả hai đều thả hồn theo những ý nghĩ riêng tư của mình , họ đâu biết rằng Thục Giao đang đứng trước cửa chết lặng khi nghe tin ấy . Vi Bình đứng

cạnh an ủi chị.

- Chị hai , chúng ta về thôi , không nên làm phiền họ trong lúc này , chuyện đã như thế này em khuyên chị hãy quên anh ấy đi cho xong.

- Tại sao em biết chị còn nhớ Đoàn Giang chứ ?

- Em cũng đã lớn rồi , chị không gạt được em đâu.

Thục Giao vụt bỏ chạy đưa hai tay bịt lấy tai mình và hét lớn.

- Em đừng nói nữa , chị van em , chị van em mà.

Đời người có mấy ai không chứng kiến cảnh bèo mây tan hợp . . có mấy ai không đau buồn khi cách xa một người mình đã từng chung sống thương yêu...

Đó là một buổi sáng mùa đông lạnh lẽo , họ đã đứng bên nhau và lẳng lẳng nhìn nhau rất lâu , không ai nói với nhau một lời nào cả , bởi có lẽ họ sợ khi hé môi thì sẽ không kiềm chế được nước mắt và không ngăn được tiếng nấc nghẹn ngào... mà như thế chỉ làm khổ bản kẻ ra đi...

- Chị Thục Giao , nếu em không nói thì biết còn dịp nào để gặp chị mà nói nữa không ? Trong cuộc đời em , người em thương yêu nhất sau cha mẹ là chị . Thế nhưng ông trời quá bất công với chị em chúng ta , không cho chúng ta hưởng cái hạnh phúc mà chúng ta đang có . Biết đến bao giờ chị em chúng ta mới có dịp hội tụ bên nhau.

Dứt lời Vi Bình khóc nức lên và những giọt nước mắt đó như một thứ bệnh truyền nhiễm lây sang Thục Giao , họ không còn đè nén tình cảm được nữa.

Thục Giao vuốt tóc Vi Bình vỗ ve an ủi.

- Vi Bình , em đừng có bi quan như vậy , sợ dĩ chị phải ra đi vì chị không muốn Đoàn Giang và Giao Ti khó xử , Giao Ti khổ nhiều rồi , chị không muốn cô ấy phải khổ thêm một phút giây nào nữa . Hơn nữa cô ấy đã có con với Đoàn Giang , em nghĩ chị còn giải pháp nào hơn chứ . Chị chỉ cầu mong sao Giao Ti được hạnh phúc . Và phần em thì sớm thành tài.

- Em không cần gì hết , chỉ mong lúc nào chị cũng thương em là được rồi.

- Không những thương mà chị Ở bất cứ nơi nào cũng nhớ đến em.

Vi Bình đưa đôi mắt long lanh nhìn chị.

- Chị sẽ viết thư cho em chứ ? Em rất mong tin tức của chị.

- Cho chị gởi lời thăm Duy Đạt , chị tin rằng anh ta là người đàn ông tốt .
Thật ra Duy Đạt không tệ như em nghĩ đâu . Em còn nhớ buổi sinh nhật của em hôm đó không ? Là do anh ta tổ chức cho em đó , thật sự chị không nhớ ngày của em , chị thật có lỗi.

-Ồ ! Tại sao chị giấu em ?

- Bởi vì trước sự nài nỉ của Duy Đạt , chị không đành lòng từ chối.

- Nghĩa là chiếc nhẫn trong ổ bánh...

- Cũng là của anh ta , em biết đó , tại sao chiếc nhẫn trong tay em chỉ là một chiếc nhẫn bạc bình thường , bởi vì anh ta biết rằng em thích thế.

Vi Bình đỏ mặt vì nàng đã nói trước mặt Duy Đạt là chiếc nhẫn này do vị hôn phu của nàng tặng giờ đây nếu gặp mặt anh ta nàng biết sao để chữa thẹn.

- Chị hại em rồi...

- Đến giờ phút này mà em còn dối lòng sao ? Chị chỉ mong rằng em phải đối xử tốt và đừng né tránh anh ta nữa.

Vi Bình chỉ nhẹ gật đầu.

- Vâng ! Em hiểu.

- Vậy thì chị yên tâm rồi.

Vi Bình cầm lấy tay Thục Giao nghẹn ngào.

- Chị hai , chị hãy giữ gìn sức khoẻ nhé , dạo này chị có vẻ xanh xao lắm em sợ chị thích hợp với hậu xứ lạ quê người.

Thục Giao mỉm cười để Vi Bình an lòng.

- Em đừng lo , chị biết liệu sức mình mà – ngưng một lúc cô nghẹn ngào nói – Thôi bây giờ em hãy về đi , đã tới giờ chị vào phòng cách ly rồi.

Vi Bình bỗng chồm tới ôm chặt lấy Thục Giao khóc nức nở.

- Chị Hai... Chị Hai

Thục Giao cầm lấy tay Vi Bình áp lên đôi má mình , cô nói trong tiếng nấc.

- Vi Bình chị sẽ trở về . Chị em chúng ta nhất định sẽ có ngày gặp nhau...
chị hy vọng lúc đó cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn nhiều...

- Chị hai , em sẽ nhớ chị nhiều lắm.

- Chị cũng vậy ! ... Chị sẽ luôn cầu trời phù hộ cho hai em.

- Chị biết tại sao hôm nay em ăn mặc một màu xanh thế này không . Màu

xanh có nghĩa là hy vọng đó . Nghĩa là lúc nào chỉ cũng hy vọng mong muốn.

Thục Giao cười qua nước mắt.

- Cám ơn em của chị.

- Chưa hết đâu , một lát nữa đây khi bước lên máy bay , em sẽ đứng ở điểm cao giành co thân nhân kia , vì thế với màu xanh nổi bật này chị sẽ dễ dàng nhận ra em.

- À ! Tí nữa chị quên , nhờ em trao lại lá thư này cho Đoàn Giang.

Vi Bình cầm lấy.

- Vâng , em sẽ trao tận tay anh ấy.

Và Vi Bình lại khóc nức nở , xúc động khiến Thục Giao ngạt thở , nhưng cô cố gắng gạt nước mắt và cúi xuống cầm va li bước đi...

- Chị đi nhé !

Gói hành lý nặng nề nhưng cũng không bằng bước chân buồn bã của cô...

Vóc dáng nhỏ nhắn trong chiếc áo dài màu thiên thanh từ từ bước vào bên trong... Bất chợt cô quay lại nói lớn.

- Vi Bình , em về đi !

Rồi cô vội vã khuất vào đám đông.

Từ nhà ra , Duy Đạt cho xe chạy chậm chậm trên con đường vắng vẻ đầy ánh nắng . Không khí trong lành bên ngoài khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn , anh muốn thưởng thức tiếng gió rít , tiếng chim kêu và tiếng lá cây xào xạc...

Nhưng đầu óc của anh không thể theo ý chủ nó . Nó bận nghĩ về những chuyện sắp phải nói với Vi Bình . Anh nghĩ rằng sự đùa giỡn của mình với Vi Bình như thế đã là quá đủ . Đã đến lúc phải nói cho nàng biết sự thật . Bởi vì sự đùa giỡn quá trớn e rằng sẽ gây ra tai họa.

Vi Bình đang sửa soạn để đến bệnh viện gặp Đoàn Giang và Giao Ti làm tròn những gì mà chị hai ước nguyện thì có tiếng ai gõ cửa phòng . Nàng nhẹ nhàng mở cửa và không nén được sự ngạc nhiên.

-Ồ ! Ông.

Duy Đạt trả lời một cách ung dung.

- Chính tôi.

Vi Bình hỏi một cách bối rối.

- Ông đến tìm tôi có việc gì ?

- Trước hết là để chúc mừng cô đã thành công rực rỡ trong đêm nhạc hội.

- Còn sau đó ?

- Cô muốn biết lắm sao ?

- Tôi không muốn biết.

- Thật không ?

- Tôi không có thời giờ nói nhiều với ông . Tôi bận chút chuyện phải đi.

Cô có cần tôi đưa không nếu cô từ chối thì e rằng tốn tiền taxi đấy.

Bởi vì lời Thục Giao nói nàng đã hiểu rồi , xem ra anh không phải là người xấu.

- Thôi được , xem ra đỡ tốn tiền taxi xúng là một điều lợi.

Chiếc xe Duy Đạt chở Vi Bình lao vun vút trên con đường đầy hoa thơm cỏ lạ , Duy Đạt bắt chuyện.

- Tôi nghe ông Triệu Huynói cô đồng ý với ông Backi sang nước ngoài để biểu diễn tài các đại nhạc hội của ông ấy , đúng không ?

- Đúng.

- Cô có thể không đi được không ?

- Ông nuôi nổi tôi sao ? Đây là cơ hội tốt của tôi mà ông bảo tôi đừng đi.

- Có thể nói như thế , nhưng điều chủ yếu là tôi không muốn xa cô . Không biết tôi nói rằng tôi yêu cô , cô có tin không ?

Giọng nói của Duy Đạt có vẻ chân thành , trong chớp mắt nàng liếc nhìn gương mặt của anh , trông anh có vẻ buồn thật sự và một niềm thương mến dịu dàng lang lên khóe mắt , tuy nhiên để chống lại sự yếu lòng nàng chống chế.

- Chuyện ông yêu tôi hay không thời gian sẽ trả lời . Nếu bây giờ tôi trả lời ông thì có vẻ quá tôi bộp chộp . Nếu thật sự yêu tôi thì ông có thể chờ đợi , sau thời gian tôi sang nước ngoài khi tôi trở về thì sẽ trả lời cho ông.

- Cô có thể đám cưới với tôi trước khi ra đi không ?

- Tại sao ông gấp thế ?

- Bởi vì khi sang nước ngoài , với sắc đẹp hiện có như bây giờ , có nhiều đàn ông đeo đuổi , cô sẽ chóng thay đổi.

- Nếu thật sự yêu tôi , ông phải có lòng tin nơi tôi chứ và ngược lại tôi cũng thế , nếu tôi có thay đổi thì bất cứ nơi nào tôi cũng có thể làm được , cần gì phải sang nước ngoài chứ ?

- Nếu cô nói thế thì tôi tin . Tôi xin hứa sẽ chờ đợi cô trở về và cô cũng phải hứa với tôi.

đấy Vi Bình.

Những ý nghĩ như điên cuồng trong đầu óc Vi Bình.

“Đàn ông luôn luôn hứa hẹn với nàng , khi đang hăng say lòng ham muốn” , nàng tự nhủ như thế . Nhưng nàng cũng nhìn sang anh và hỏi.

- Duy Đạt , tôi là người con gái thứ mấy mà anh hứa hẹn và xin cầu hôn.

Duy Đạt mỉm cười đáp.

- Hai.

Vi Bình tái mặt vì câu trả lời của anh có vẻ xúc phạm và xem thường mình quá . Nhưng không thể để cho anh ta biết được mình cũng có cảm tình với anh ta , nàng bình tĩnh hỏi tiếp.

- Cô ta chắc đẹp lắm ?

- Tuyệt vời.

- Tại sao anh và cô ấy chia tay ?

- Ai bảo với cô tôi và cô ấy chia tay . Chúng tôi vẫn còn quen nhau rất thân , thường xuyên gặp mặt chuyện trò.

- Thế tại sao anh lại hỏi cưới tôi ? Anh không sợ cô ta ghen à ?

- Cô ta mà dám ghen à ?

- Ông có vẻ đùa giỡn trước tình yêu hơi quá trớn rồi đó . Tôi hỏi anh như thế không có nghĩa là tôi yêu anh , mà tôi muốn rõ con người dễ mến , sở Khanh hơn mà thôi.

-Ồ ! Sao cô lại giận dữ với tôi thế . Đả điều tra là phải điều tra cho trợn chứ ? Tại sao cô không hỏi tôi : Cô ta bao nhiêu tuổi ? Nhà ở đâu và tên gì ?

- Điều đó không liên quan đến tôi.

- Nếu cô không hỏi thì tôi cũng xin nói cho cô biết luôn : “Cô ta hai mươi bốn tuổi , nhà ở xứ sở hoa hồng và tên là Ti Ti”.

Vi Bình giật bắn người khi nghe từ môi Duy Đạt thốt ra hai chữ Ti Ti , nàng tưởng mình đã nghe lầm nên nhìn thẳng vào anh.

- Sao ?
- Thì tên Ti Ti chứ sao ?
- Ôn là...

Như không thể đùa giỡn với nàng lâu hơn nữa . Anh quanh sang Vi Bình nhìn nàng bằng ánh mắt long lanh trù mẫn . Anh đưa bàn tay của anh , chụp lấy đôi tay lạnh ngắt của Vi Bình.

- Ti Ti , em không nhận ra anh sao ?
- Anh là....

- Phải , anh là người đàn ông trên đồi mà chúng ta đã quen nhau cách đây bốn năm . Tại sao em mau quên thế ?

Vi Bình vẫn để yên tay mình trong tay anh , hơi nóng từ bàn tay anh truyền sang làm nàng cảm thấy dễ chịu.

- Mới gặp anh có một lần làm sao em nhớ nổi . Hơn nữa có nhiều nỗi buồn đến với em , làm cho em không còn muốn suy nghĩ và nhớ gì cả.

- Thật sự em không có chút ấn tượng gì về anh sao ?

- Nếu nói như thế thì không phải . lần đầu tiên gặp anh tại “Đêm màu hồng” em hơi ngờ ngợ anh là...Nhưng vì bản tánh của anh quá kiêu ngạo làm cho em tin chắc rằng mình lầm.

Vi Bình nhìn Duy Đạt hỏi , giọng nói pha chút giận hờn.

- Tại sao nhận ra em mà anh còn đùa giỡn với em chứ ?

Duy Đạt chậm rãi nói.

- Bởi tất cả những người đàn bà quanh anh chỉ vì tiền . Họ mở mắt bởi những gì xung quanh anh có . Anh muốn rằng Ti Ti của anh phải ngoại lệ . Thật vậy , lần đầu tiên gặp lại em tại “Đêm màu hồng” anh rất muốn kêu thật to lên mừng rỡ , nhưng điều làm anh lấy làm lạ là em không hề nhận ra anh . Thế cũng tốt , biết đâu đây là cơ hội để anh hiểu nhiều về Ti Ti của anh.

Vi Bình không để anh kịp nói thêm , nàng hỏi vội.

- Điều em lấy làm lạ là anh thay đổi hoàn toàn . Em tưởng rằng anh chỉ thích đồi núi; cao nguyên , khung cảnh thanh vắng với chiếc máy ảnh trên tay để tìm những cảnh lạ , chứ em đâu ngờ rằng anh lại ưa những nơi đông đúc như thế này . Lại còn tỏ vẻ ra bay bướm nữa chứ ?

Duy Đạt vẫn siết chặt tay nàng trong tay anh.

- Tất cả cũng tại em đó.

- Tại em ? Anh đừng có mà đổ tội bậy bạ , coi chừng cụt lưỡi đó.

- Có cụt cỡ nào anh cũng chịu , thật sự là sau lần gặp em trên đồi , anh cảm thấy em là một cô gái có những nét rất hay và hợp với anh , chính vì thế mà ngày nào anh cũng thích lái xe lên đây chơi nhưng không bao giờ gặp em , và anh muốn lúc nào cũng có em bên cạnh nên anh mới khắc tên mình bên cạnh tên em đó . Và điều đáng buồn và thật sự bất ngờ là đã có lần anh cứu một người đang hấp hối do xe lật đèo , em biết người đó là ai không ?

Vi Bình lơ mờ nhận ra sự việc nhưng vận hỏi.

- Là ai ?

- Là mẹ em đó , tất cả những gì trần trời bác gái đều gửi vào trang thơ mà anh đã giao cho cậu Mẫn.

- Thì ra người thanh niên đó lại là anh.

- Còn nữa , sau đám tang bác gái xong , anh vẫn thường xuyên lui tới thăm hỏi và an ủi cậu Mẫn , mới biết bác còn có cô con gái tên Vi Bình . Nhưng bao lần lui tới thăm anh vẫn không thấy cô gái Vi Bình đâu cả . Sự tò mò trời dậy trong anh... và anh đã được cậu Mẫn giải thích là em lo đám tang mẹ xong là vào thành phố ngay vì không muốn thấy lại kỷ niệm đau buồn . Thời gian cứ lặng lẽ qua đi , anh vẫn thường ghé thăm cậu Mẫn chơi và điều quan trọng là không bao giờ quên góc điệp già , nơi mà anh và cô gái Ti Ti đã có những kỷ niệm đẹp . Đồng thời cũng là giúp cậu Mẫn là phải tìm cho ra Vi Bình và giúp đỡ cô ấy . Anh biết được rằng Vi Bình là một nhạc sĩ , vì thế anh thường lân la đến các đại nhạc hội . Và chính tại “Đêm màu hồng” anh mới biết rằng Vi Bình chính là Ti Ti cô gái trong lòng anh. Vi Bình từ nãy giờ như chết lặng , nàng không nhúc nhích , không thốt nổi lời nào , và rồi giọng trầm trầm ấm áp của anh đã kéo nàng ra khỏi trạng thái như vừa mơ màng vừa sửng sốt ấy...

- Vi Bình , hãy tha lỗi cho anh vì đã đùa giỡn với em quá lâu.

Vi Bình nghẹn ngào.

- Anh không có lỗi , trong mắt em , anh bây giờ là một người đàn ông cao cả . Trong trái tim em lúc nào cũng có hình bóng của anh.

- Và trong tim anh lúc nào cũng có hình bóng của em.

Những giọt lệ trào lên mí mắt , không cần che giấu ngăn chặn nữa , nàng run rẩy do quá xúc động... Nàng ngã vào lòng anh khóc vùi . Vuốt nhẹ mái tóc của Vi Bình , Duy Đạt an ủi.

- Vi Bình từ nay em đã có anh , anh không để em phải khổ nữa.

Duy Đạt thẳng xe lại , anh từ từ cúi xuống hôn lên khuôn mặt nàng... say đắm . . đam mê... và khao khát , họ vẫn quên luyện lấy nhau , giây phút nồng nàn này như không bao giờ dứt.

Đoàn Giang nhẹ nhàng xếp lại lá thư khi đã đọc cho Giao Ti cùng nghe . Giờ đây anh biết mình cần phải làm gì , cầm chiếc nhẫn đính hôn mà các đây một năm anh đã tặng cho Thục Giao , giờ đây nàng đã trả lại cho anh . Anh rất rõ tính Thục Giao , chuyện gì đã quyết định thì không gì có thể ngăn cản nổi . Anh biết rằng chuyện tình cảm thì không thể miễn cưỡng được , nhưng Thục Giao hoàn toàn đúng khi nói rằng nó có thể từ từ vun đắp . Anh thầm hứa với Thục Giao như lời nàng đã nhắn nhủ trong thư : “Thục Giao , anh hứa sẽ hết lòng chăm sóc cho Giao Ti để bù lại lỗi lầm của anh đã gây ra cho em . Cầu mong em sớm tìm được hạnh phúc nơi xứ lạ quê nhà .”

Về phần Giao Ti nàng thật xấu hổ khi nghĩ về mình , một kẻ tiểu nhân chẳng ? Dùng mọi thủ đoạn để cướp cho được Đoàn Giang trong tay của Thục Giao . Giờ đây mong muốn của nàng đã thực hiện , được nằm trong vòng tay thương yêu của Đoàn Giang nhưng nàng cảm thấy thật là trống trải và vô vị . Nàng ngược nhìn Đoàn Giang bằng cặp mắt ân hận hối hận , mong rằng anh có thể cho mình một ý kiến trong lúc này , nhưng Đoàn Giang không nói gì , anh quàng tay qua vai nàng đỡ nàng ngồi dậy mỉm cười.

- Giao Ti , em chưa khỏe , đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa , chuyện gì đến nó sẽ đến ta không thể cưỡng lại được đâu . Hơn nữa , trong thư Thục Giao đâu có trách em , mà còn bắt anh phải chăm sóc cho em đàn ông tử tế đó sao ? Giờ đây em phải giữ sức khỏe để có thể cho anh một cu tí chứ.

Và rồi anh nhẹ nhàng nâng bàn tay mềm mại của Giao Ti đeo vào chiếc nhẫn đính hôn mà Thục Giao đã trao trả lại cho anh . Giao Ti ngỡ ngàng

chưa kịp cất tiếng nói thì anh đã đưa bàn tay chặn lại.

- Anh không muốn em nói một lời nào nữa cả , chỉ biết rằng kể từ giờ phút này em là bà xã của anh.

Giơ bàn tay của anh ra , Giao Ti gượng cười.

- Đoàn Giang , anh còn thể đưa em tới gặp Vi Bình được không ?

- Em chưa khỏe...

- Anh đừng nói nữa , em muốn đi liền trong lúc này , nếu không em sẽ không an tâm mà dưỡng bệnh.

Trước sự khẳng quyết định của Giao Ti anh không thể chối từ , chỉ biết cười gật đầu.

Dạ Thủy
Một Thời Để Yêu
Chương Kết

Những ngày, những tuần, những tháng rồi cũng trôi qua.

Thế là cuộc viễn du của Vi Bình bên hải ngoại đã hoàn toàn thắng lợi, nàng trở về nơi cũ với biết bao kỷ niệm thân thương đầy ắp những quà tặng, giàu có nổi danh nhưng vẫn dản dị và điều quan trọng là vẫn thật thà, tin tưởng nơi Duy Đạt, người đàn ông mà nàng đã trao lời ước hẹn. Nhưng Vi Bình vẫn còn băng khuâng là thời gian nàng ở nước ngoài, nàng nhận thư anh rất thất thường, lúc đầu anh gửi cho nàng rất đều đặn, cứ mỗi tuần nàng nhận được một lá. Trong thư với bao lời yêu thương đợi chờ tràn đầy tình cảm. Nhưng rồi một tháng một lá và rồi... biệt tăm không nhận được thư của chàng nữa. Ngay cả hôm nay, ngày mà nàng đã chờ đợi bao lâu... Thế nhưng khi vừa bước ra khỏi phòng chờ, nàng cũng không thấy bóng anh đâu. Vậy mà nàng cứ tưởng rằng anh trong niềm thương nhớ hân hoan, anh sẽ ôm nàng vào lòng, đặt vào má, vào môi nàng những nụ hôn nồng thắm. Thế mà... nàng hoàn toàn thất vọng, vậy mà cứ biện minh cho anh rằng có lẽ anh bận công việc không thể viết thư cho nàng được, nhưng ngay cả ngày nàng về mà anh cũng không ra đón, mặc dù nàng đã viết thư báo trước. Nhưng có lẽ niềm tin của nàng quá lớn, nàng đón vội taxi về ngay “Đem màu hồng” thì được biết, đã lâu anh không ghé nơi này. Đánh liều nàng ghé những hăng của gia đình anh, thì cũng nhận được những cái lắc đầu hoặc những câu trả lời qua loa cũng những công nhân “không biết”. Nàng không biết gì hơn lủi thủi về căn nhà trọ khi xưa, vùi đầu khóc cho số phận.

Sáng hôm sau, Vi Bình thu xếp đồ đạc trở về nơi chôn nhau cắt rốn, thăm mộ cha mẹ, thăm cậu Mẫn, thăm ngôi nhà thân thương đã nuôi nàng từ thuở ấu thơ...

“...Tuổi nào vừa thoáng buồn áng gầy vai.

Tuổi nào ghi dấu chân chim qua trời.

Xin cho tay em vào muốt dài

Xin cho cô đơn nào tuổi này...”

Vi Bình miên man chìm trong tình khúc buồn , lời hát của nàng như thở than oàn trách nghiệt ngã của dòng đời . Bây giờ nàng không còn tuổi mộng mơ với một chút hoa lá và một chút nghịch ngợm đáng yêu.

Vi Bình ngừng hát , nàng thở dài nặng nề , lê những bước chân mệt mỏi đến gốc điệp già ngày xưa . Bỗng Vi Bình không tin vào những gì đã xảy ra trước mắt mình , rõ ràng anh đây mà lẽ nào đây là lý do khiến anh không viết thư cho mình và không ra đón mình ở sân bay , bởi vì bên cạnh anh còn có một phụ nữ đẹp tuyệt trần . Trông rất giàu có . Đứng sau lưng họ núp vào một thân cây xoài to , để khuất dáng mình , nàng đau đớn theo dõi hàng động của hai người.

Trái tim nàng đập liên hồi , mặt xanh dờn buồn bã nhìn họ tiến dần về gốc điệp già.

Cô ta còn trẻ , trông rất đẹp , rất tao nhã , cũng dí dỏm , tinh quái choàng tay qua cổ chàng , rồi rủ rỉ trong tiếng cười giòn tan những gì như rót vào tai chàng . Nhìn thấy những cảnh như thế , nàng như đang bị rối loạn , phải ôm chặt lấy thân cây xoài to hơn nữa và nàng như đang sống trong giờ phút hấp hối , tất cả giờ đã phơi bày ra trước mắt , người mà nàng gọi là vị hôn phu đã phụ bác nàng ra đi theo mối tình mới . Không thể chứng kiến họ tình tứ thêm một phút , một giây nào nữa cả , nàng vụt chạy về nhà trong cơn mưa nước mắt.

Và nàng vô cùng ngạc nhiên khi thấy chính đôi mắt của mình cũng không còn nhận ra căn nhà của mình nữa , căn nhà gỗ đã thay vào đó là một căn nhà tường cao ráo , trước mặt ngôi nhà là một thảm cỏ xanh trải dài tươi mát và mịn màng . Ngoài những loại hoa mà nàng đã trồng còn có thêm rất nhiều loại hoa lạ mà nàng chưa từng thấy bao giờ . Trên những cành ngọn cỏ vẫn còn ướt đọng những giọt sương mai . Ở giữa khoảng sân trải rộng có một chiếc hồ lớn , có hòn non bộ và suối thác nhân tạo , tiếng nước chảy róc rách từ trên cao đổ xuống nghe thật êm ái vui tai . Trên những tàng cây lớn , những sợi tơ hồng buông thả trong như suối tóc mịn màng của nàng tiên nào đó...

Đi vòng ra sau lưng nhà , nàng càng ngạc nhiên hơn nữa khi tại đây có

một bể bơi rộng lớn . Mặt nước hồ trong xanh cộng với màu xanh của cây cỏ , của mây trời , tất cả tạo nên một bức tranh hài hoà , thật xinh đẹp . Đảo một vòng quanh căn nhà , sau đó nàng bước vội vào trong , tất cả được trang trí rất đẹp . Nhưng điều làm Vi Bình chú ý nhất là tại đây có một phòng thu thanh nhỏ , bốn bề được bao phủ bằng kính trắng , phía trên căng những lớp ren màu hồng , trông thật tao nhã.

Nàng chưa kịp xuống bếp thì cậu Mẫn đã bước lên , thấy Vi Bình ông hơi hờ.

- Ủa ! Vi Bình con về khi nào ?

- Dạ con mới về.

- Hình như con về sớm hơn dự định.

- Sao cậu biết.

- Thì cậu nghe Duy Đạt , vị hôn phu của con nói đó.

Như hiểu được thắc mắc của Vi Bình , cô cháu gái yêu dấu , ông Mẫn giải thích.

- Căn nhà này do Duy Đạt đã sửa sang lại cho con đấy.

Vi Bình thầm nghĩ , tại sao anh ta lại tốt với mình đến thế . Anh đã có người yêu rồi cơ mà . Nhưng nàng vẫn vờ hỏi.

- Thế Duy Đạt đâu rồi cậu ?

Ông mỉm cười thẳng đáp.

- Mới tới mờ sáng nó đưa cô em gái đi đâu đó.

Vi Bình thở phào nhẹ nhõm , trong lòng rộn lên một nỗi vui mừng to lớn “À thì ra cô gái đi bên cạnh anh chỉ là em gái của anh thôi . Vậy mà mình nghi ngờ anh , thật đáng trách .”

Nàng về phòng sửa soạn lại thật đẹp để chuẩn bị đón Duy Đạt trở về.

Khoảng hơn hai mươi phút sau , Duy Đạt cùng cô em gái bước vào , trên tay anh vẫn còn đang cầm một ổ dâu to tướng , vừa bước vào anh réo to.

- cậu Mẫn ơi , hôm nay cậu phải làm mút dâu cho cháu rể của cậu ăn nhé.

- Vi Bình , sao em về sớm thế ?

- Nhớ anh đó.

Kéo cô em gái lại gần Vi Bình , anh giới thiệu.

- Vi Bình , đây là cô em gái của anh , từ nước ngoài mới về tên Duy Lan.

Và nhìn cô em gái anh nói.

- Út cưng , đây là chị dâu tương lai của em đó.

Duy Lan cúi đầu chào Vi Bình rồi vội nói.

- Nghe anh hai nói nhiều về chị , hôm nay mới có dịp chứng kiến . thật tình chị đẹp hơn ảnh tả nhiều.

Thẹn thùng đỏ mặt , Vi Bình vội lãng sang chuyện khác.

- À ! Duy Lan , em về đây chơi hay có chuyện gì không ?

DL nhìn anh hai rồi nói.

- Là ảnh hồi thúc em và ba mẹ về đây để ăn đám cưới của ảnh đó.

Vi Bình không nói gì , nàng vội vã bỏ chạy vào trong , nhưng Duy Đạt đã vội níu lại.

- Em chưa trả lời anh , sao đã vội vào trong rồi.

Vi Bình đáp tỉnh.

- Anh có hỏi gì em đâu mà bảo em trả lời.

Duy Đạt bẹo má nàng.

- Được , thế thì bây giờ anh hỏi đây “Em bằng lòng làm vợ anh không ?”

Vi Bình run lên vì xúc động , nàng đã chờ đợi câu nói này của anh khá lâu , nắm chặt tay anh nàng đáp.

- Duy Đạt , em yêu anh.

Ngôi biệt thự của Vi Bình hôm nay thật đông vui , tấp nập , mọi người đang náo nức chuẩn bị đón hôn lễ của cô nhạc sĩ trẻ.

Giao Ti ngồi kết kim tuyến vào chiếc áo cưới , vừa mới hoàn tất , Đoàn Giang đang ngồi cạnh say sưa với chiếc máy ảnh . Ông Mẫn ngồi ở góc phòng , đang liệt kê danh sách những vị khách sẽ mời trong ngày hôn lễ , còn cô dâu tương lai thì đang bận bịu với món mứt dâu.

Giao Ti lên tiếng.

- Vi Bình sao hôm nay chị ít nói thế.

Ông Mẫn trả lời thay cô cháu gái.

- Chắc có lẽ Vi Bình vui quá đấy thôi , cậu cứ tưởng rằng với tính bướng bỉnh của nó sẽ ế chứ , may thay có người rước.

Vi Bình không thèm chống chế , nàng nhìn ông Mẫn nũng nịu.

- Cậu Mẫn , thế ai sẽ làm phụ dâu cho con.

- Thì con tự tìm lấy đi.

Vì Bình đảo mắt một vòng quanh căn nhà và reo lên.

- À ! Có rồi , là Duy Lan , mọi người đồng ý không.

Duy Lan chưa kịp từ chối thì bỗng có giọng nói từ ngoài cổng cất lên.

- Tôi nhất định đồng ý !

Tất cả cũng nhìn về một hướng... thì ra là Thục Giao , bên cạnh cô là một người đàn ông lạ , tuy hơi đứng tuổi nhưng trông cũng rất điển trai , phong trần.

- Ô ! Thục Giao.

- Tôi không đồng ý vì dâu phụ phải để cho tôi đây và rể phụ là người yêu của tôi.

Cả nhà cười vang và đồng thanh nói lớn.

- Thế thì tuyệt quá !

Hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Nguồn: may4phuong.net

Được bạn: Tommyboy đưa lên

vào ngày: 21 tháng 3 năm 2004